

JOHN BEVERE

AUTOR BESTSELLERŮ

Bázeň
před
Bohem

ÚŽASNÁ CESTA ZDRAVÉ BÁZNĚ PŘED BOHEM,
KTERÁ PROMĚNÍ VÁŠ ŽIVOT

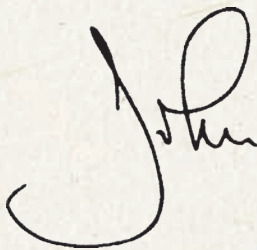
Drazí přátelé.

Bázeň je popisována jako pocit úcty spojený se strachem nebo údivem. Zdravá, uctívá a svatá bázeň před Bohem je tím, co by měl každý věřící hledat. Bázeň před Bohem je zároveň základem každého Božího zaslíbení.

Přínosy přijetí této bázně jsou nezměrné, včetně hlubší moudrosti, intimity s Bohem, dlouhověkosti, cti, bezpečí a budování trvalého odkazu. Písmo jasně popisuje, jak se Bůh přibližuje těm, kteří ho neúnavně následují v poslušnosti a v pravdě. Ježíš si této ctnosti cenil nade vše. My bychom měli být moudří a udělat totéž.

Povzbuzuji vás, abyste vyměnili prázdný život a světské křesťanské náboženství za intimní, celoživotní, smysluplný, plodný a naplňující vztah s Bohem, v němž nebude místo pro různé strachy a úzkosti.

Váš bratr v Kristu,

John
JohnBevere@gmail.com

MessengerX

Messenger
INTERNATIONAL

Bázeň před Bohem

*Úžasná cesta zdravé bázně před
Bohem, která promění váš život*

JOHN BEVERE

SYLOM

The Awe of God, Czech, by John P. Bevere

© 2024 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as *The Awe of God*

ISBN 978-1-400-33670-8

Author photo © Meshalli Mitchell

Additional resources in Czech are available for

free download and video streaming at

MessengerX.com and on the **MessengerX app**

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This international leadership seeding edition of the Awe of God book has been produced in collaboration between Thomas Nelson and Messenger International. It is a free gift and is

NOT FOR SALE

Printed in EU

Bázeň před Bohem – Úžasná cesta zdravé bázně před Bohem, která promění váš život, autor John P. Bevere

© 2024 Messenger International

MessengerInternational.org

V angličtině publikováno pod názvem *The Awe of God*

ISBN 978-1-400-33670-8

Fotografie autora © Meshalli Mitchell

Další materiály v českém jazyce od Johna a Lisy Bevereových jsou dostupné a zcela zdarma ke stažení na: **MessengerX.com** a v aplikaci **MessengerX**

Kontakt na autora: JohnBevere@ymail.com

Tato kniha je darem společnosti Messenger International,

je **ZDARMA a NESMÍ BÝT PŘEDMĚTEM PRODEJE**.

Vytištěno v EU

Copyright© 2024 SYLOAM pro český jazyk

Vydavatel: SYLOAM – Křesťanská mezinárodní misie

Černyševského 11, 851 01 Bratislava

www.syloam.org

Překlad: Jiří Bort

Jazyková úprava: Ludmila Raszková

Redaktor vydavatelství: Miroslav Fic

Grafika: Syloam.org

ISBN: 978-80-99940-15-5

Použité citáty jsou převzaty z: Český ekumenický překlad, Česká biblická společnost, 2001.

App Store je ochranná známka společnosti Apple Inc., registrovaná v USA a dalších zemích. Google Play a logo Google Play jsou ochranné známky společnosti Google LLC.

*Mé úžasné ženě, nejlepší přítelkyni,
milované lásce, Lise Bevere.*

„Žena, jež se bojí Hospodina, dojde chvály.“
Příslaví 31,30

*Tuto knihu jsem napsal ve čtyřicátém roce našeho manželství.
Každý rok s tebou je lepší. Pokud bych měl možnost,
bez váhání bych se s tebou znovu oženil.
Žádná slova nemohou vyjádřit radost
a potěšení, kterou mi přinášíš do srdce.
Nebyl bych tím mužem, jakým jsem dnes,
nebýt tvé lásky a podpory.
Jsi moudrá, zábavná, nádherná, silná,
dobrodružná a úžasná.
Miluji tě navždy.*

OBSAH

Jak používat tuto knihu IX

Úvod XIII

1. TÝDEN: ÚŽASNÝ BŮH

1. Boží poklad 3

2. Protichůdné strachy 11

3. Co je svatá bázeň? 19

4. Boží hmatatelná přítomnost 27

5. Nezapomenutelný večer 35

6. Dívat se na Něj 43

7. Boží sláva 51

2. TÝDEN: ODHALENÍ TOHO, KDO JSME

8. Vaše hodnota 59

9. Fatální střet 67

10. Bůh se nedívá 75

11. Strach a chvění 83

12. Nakažlivé pokrytectví 91

13. Tři obrazy 99

14. Věčná rozhodnutí 107

3. TÝDEN: NEODOLATELNÁ SVATOST

15. Strach z lidí	115
16. Nárok	121
17. Odvrátit se od zla	129
18. Vyrvalost	137
19. Očistěte se	145
20. Naše úsilí	153
21. Touha a síla	161

4. TÝDEN: NAŠE REAKCE NA BOŽÍ SLOVO

22. Třesení se před Božím Slovem	169
23. Okamžitě	177
24. Nedává to smysl	185
25. Žádný zjevný přínos	193
26. Dobrá bolest	201
27. Je dokonáno	209
28. Jak vypálit svědomí	217

5. TÝDEN: INTIMITA S BOHEM

29. Kde začíná intimita	227
30. Jiný Ježíš	235
31. Neznám tě	243
32. Boží tajemství	251

33. Vnitřní pohled	259
34. Tváří v tvář	267
35. Jste moji přátelé	275

6. TÝDEN: PŘÍNOSY POKLADU

36. Ustanovení Jeho zaslíbení	285
37. Bázeň, která odstraňuje strachy	293
38. Dědictví	301
39. Nejdůležitější věc	309
40. Úspěšný život	319
41. Dobrý konec	327
42. Hledání pokladu	335
Příloha : Záblesk Boží velikosti	347

JAK POUŽÍVAT TUTO KNIHU

Vážení čtenáři,
toto není jen tak obyčejná kniha. Je to životní poselství, které vás navždy promění, pokud mu uvěříte a budete podle něj jednat. Jsem si tím jistý, protože tyto pravdy změnilý můj život a životy spousty dalších lidí. Kdykoli jsem požádán o radu týkající se manželství, rodiny nebo služby, tak mě okamžitě napadají věci, které jsou v této knize.

Vzhledem k její důležitosti bylo věnováno mnoho času a hledání na modlitbách tomu, jak ji napsat. Vzhledem k velkým společenským změnám, k mnoha časovým požadavkům a rychlému tempu, kterým žijeme, jsem vnímal potřebu se tomu přizpůsobit. Proto přináším následující pravdy po malých částech, abyste o nich mohli přemýšlet do větší hloubky.

Na první pohled se může zdát, že je to nějaké čtení na každý den, ale ujišťuji vás, že tomu tak není. Dovolte mi to vysvětlit. Čtení na každý den často nemívají jednotné systematicky probírané téma. I když může tato kniha takto vypadat, každý den navazuje na předchozí kapitolu, aby vytvořila skutečnou studii na dané téma. Výhodou je, že se můžete rozhodnout,

jak ji budete číst. Určitě se dá přečíst za jeden nebo dva dny. Vřele však doporučuji, abyste si ji přečetli buď v šestitýdenním období (kapitola denně), nebo ve třítýdenním období (jedna kapitola ráno a druhá večer).

Na konci každé kapitoly najdete pět nástrojů, které vám pomohou prohloubit přínos každé z nich. Tuto část nazveme *Uvedení do praxe*. Obsahuje následujících pět bodů:

1. **Text:** Uvedu pasáž z Písma, která je klíčová pro poselství daného dne. Buď byl tento uveden přímo v textu jako klíčový, nebo sice uveden nebyl, ale výrazně podporuje to, co bylo řečeno. Vřele doporučuji si tyto pasáže zapamatovat.
2. **Pointa:** Hlavní myšlenka obsažená v dané kapitole, abychom upozornili na její důležitost. Když ji znovu uvidíte, bude ještě účinnější. Zároveň je krátkým shrnutím toho, o čem daná kapitola pojednává.
3. **K zamyšlení:** To je zásadní. Žalmista píše: „*Budu rozjímat o tvých příkázáních a rozjímat o tvých cestách.*“ (Žalm 119,15) Rozjímáme tak, že přemýšlíme o tom, jak se na nás Boží slovo vztahuje v naší současné situaci. Bylo nám řečeno, že budeme mít úspěch (viz Jozue 1,8; Žalm 1 a 1. Timoteovi 4,15).
4. **Modlitba:** Bude zde také modlitba, která odráží obsah dané kapitoly. Je velmi důležité, abychom mluvili s Bohem a abychom mu dali svolení změnit nás podle Jeho Slova.
5. **Povolání:** Bylo nám řečeno, že smrt a život se odvíjí od toho, co říkáme (viz Přísloví 18,21). Když mluvíme o tom, co o nás Bůh prohlašuje, náš duch, duše a tělo se dostávají do souladu s Jeho vůlí pro náš život. To je osvědčený způsob, jak prožít život naplno.

Povzbuzuji vás, abyste si tuto knihu prostudovali, aby pravdy z Božího slova pronikly do vašeho srdce a myslí. Strávit nadcházející týdny každodenním studováním těchto pravd jim pomůže ve vašem životě vyrůst a zakořenit. To není jen pouhá informace. Je to cesta k přiblížení se našemu Bohu. Zároveň doporučuji, abyste si přečetli obsah kapitoly a prošli si všech pět bodů Uvedení do praxe a měli po ruce deník. Každý den si do deníku zapisujte své myšlenky a modlitby, abyste se k nim mohli později vrátit a mohli se odvolávat na to, co vám Duch svatý zjevil.

Několik dalších doporučení: Nejprve si změřte, jak dlouho vám trvá přečtení kapitoly, projití pěti bodů v Uvedení do praxe a vedení deníku. Nespěchejte, protože to není závod. Důvodem změření času je to, že po několika kapitolách budete schopni si moudře plánovat čtení dalších kapitol na základě vašeho průměrného času.

Zadruhé, pokuste se vypěstovat si určitý návyk a nedovolte, aby vám něco překáželo v době, kterou si během dne na čtení vyhradíte. Modlím se a doufám, že Bůh, který ve mně udělal spoustu věcí za posledních čtyřicet let, udělá během čtení této knihy něco i ve vás.

Zatřetí, kázání vždy přináší největší užitek, když ho sám kážu nebo ho probírám se skupinou přátel. Vyberte si nějaké blízké přátele a pracujte na tom společně. Poté, co kapitolu proberete o samotě s Duchem svatým, sejděte se se svými přáteli a podělte se o to, co vám ukázal. Dělejte to pravidelně.

Modlím se, abyste při čtení knihy *Bázeň před Bohem* prohloubili svůj vztah s Bohem. Je důležité si přečíst úvod a nepřeskakovat na 1. kapitolu, protože tento úvod otevírá naše

srdce tomu, o čem budeme diskutovat. Až knihu dočtete, rád bych od vás slyšel, jak svatá bázeň před Bohem ovlivnila vaši víru a život.

S pozdravem,
John Bevere

P. S. Jen připomínám, abyste nepřeskočili úvod. Modlím se, aby to ve vás zažehlo oheň, abyste pěstovali svatou bázeň a po hlavě se vrhli do tohoto poselství.

ÚVOD

Strach. Lidé se ho po léta snažili vymýtít. Mnozí ho zkoumali, bojovali s ním a vedli tažení za odstranění jeho vlivu z našich životů. Dokonce na něj upozorňuje i slavný citát prezidenta Franklina D. Roosevelta: „*Jediné, čeho se musíme bát, je strach samotný.*“ Napříč všemi možnými skupinami lidí se ozývají hlasy, že musíme najít způsoby překonání strachu. Můžeme nalézt stovky, ba až tisíce svépomocných knih určených přesně k tomuto účelu. Od konce osmdesátých let lidé po celém světě nosí oblečení s nápisem „Žádný strach“. Zdá se, že jsme neoblomní v naší snaze odstranit z našich životů veškerý strach.

Toto tažení se zdá rozumné, vznešené a prozíravé. Zatímco na mnoha frontách tomu tak skutečně je, je pravdou, že ne každý strach je špatný. Proč tedy taková urputnost? Věřím, že to pramení ze soustředění všech obav do jedné velké kategorie s názvem „škodlivý“. Je to však správný předpoklad?

Nejdříve je třeba uznat, že skutečně existují destruktivní strachy, které jsou opodstatněné. Pokud se však bojíme, že přijdeme o veškeré peníze a majetek, budeme tím pravděpodobně posedlí. Stanou se z nás lakomci, kteří hromadí a uctívají své peníze a majetek a vyzdvihují nade vše ostatní. Pokud se bojíme

ztráty partnera, budeme k němu připoutáni až příliš pevně, nebo ho budeme neustále podezřívát, ať tak či onak to povede k zášti a možná to poškodí náš vztah. Možná máme hluboký strach, že něco promeškáme (FOMO). Ten by mohl způsobit, že se budeme honit za novým vzrušením a novými zážitky. Bude to však na úkor zdravých vztahů, skutečného propojení a úžasného klidu, který doprovází závazek. Pokud se bojíme o bezpečnost našich dětí, pravděpodobně poškodíme jejich dozrávání tím, že je budeme dusit nebo podporovat jejich marnotratné chování. Seznam se zdá být nekonečný.

Naopak konstruktivní strachy přinášejí prospěšnou moudrost. Strach z pádu z několika set metrových útesů nás vede k tomu, abychom nelezli na jejich okraj, kde bychom mohli uklouznout. Strach z grizzlyho síly nás vede k tomu, abychom neohrožovali jeho medvídata. Strach z popálenin třetího stupně nás vede k tomu, abychom si na vytahování plechu z rozpálené trouby vzali chňapky.

I přes svou prospěšnost se však může i konstruktivní strach zvrátit a omezovat nás. Strach z možného pádu letadla nám může zabránit do něj nastoupit a držet nás tak na zemi. Bezmezná hrůza z grizzlyho nás může připravit o příjemnou procházku lesem. Strach z popálení nám může zabránit v tom, abychom zapnuli troubu a pochutnali si na domácím jídle.

Ta zásadní otázka, kterou bychom si měli položit, však zní: Čeho se bojíme nejvíc? Tohle je mnohem důležitější, než se zaměřovat na to, jak se zbavit destruktivních strachů nebo zvládat ty konstruktivní. Je to moudrá otázka. Pokud na ni odpovíme správně, tak lze uvést všechny ostatní obavy na pravou míru a zkvalitnit naše životy – jak v přítomnosti,

tak budoucnosti. Osvětluje cestu k dobrému a naplňujícímu životu. Bible má o strachu hodně co povědět. Tím základním stavebním kamenem je text: „*Počátkem moudrosti je bázeň před Hospodinem.*“ (Příslaví 1,7) Nikoli jakákoli moudrost, ale Boží moudrost. To je dobrý začátek.

Zvažte následující: Co když je správně zaměřený strach ctností? Co když je paradoxně právě bázeň před Bohem cestou k autentickému vztahu s Ním? A co když je tato svatá bázeň tím, co nám vlastně otvírá plnost života, kterou Ježíšovi následovníci zažívali po staletí? Co když tento strach vyžene všechny ostatní strachy? Například strach ze zahájení vlastního podnikání, strach z toho, co udělá vláda, strach z toho, co se stane vašim dětem, strach, kterým trpí hypochondr, který způsobuje duševní onemocnění nebo deprese (tento seznam by mohl pokračovat donekonečna).

Na začátku naší cesty mi prosím dovoluňte učinit čtyři pravdivá prohlášení:

1. Jsme lidé a budeme se bát.
2. Bázeň před Bohem je mnohem hlubší, krásnější a důvěrnější, než si mnozí lidé troufají představit.
3. Bázeň před Bohem vyhání všechny destruktivní strachy.
4. Bázeň před Bohem je počátkem všeho dobrého.

Někteří lidé nám správně připomenou, že v Bibli je asi 365krát napsáno „neboj se“. To vede mnoho křesťanů k závěru, že Bůh nechce, abychom se báli. Tyto verše však odkazují na destruktivní strach. Navíc mohu ukázat na téměř 200 veršů v Bibli, které nás vybízejí k tomu, abychom se „báli Boha“. Poněkud nešťastné je to, že v naší snaze odstranit z našich životů

jakýkoli strach (včetně ctnosti bázně před Bohem), zůstala tato oblast naší víry neprozkoumaná, nevyzkoušená a neplodná.

Bázeň před Bohem je velkolepější, radostnější a vzbuzuje větší úctu, než si vůbec dokážeme představit. Postupně vám chci ukázat, jak správně nasměřovaný strach – konkrétně ctnost bát se Boha víc než čehokoli jiného – otvírá cestu k životu, který přesahuje naše představy. Jen tak jsme schopni směle zvládat cokoli, co nás v životě potká.

Slovy Charlese Spurgeona: „*Strach z Boha ničí jakýkoli jiný strach. Všechny jiné strachy pronásleduje jako mocný lev.*“¹

Mám naději, že během čtení této knihy se do této ctnosti ponoříte po hlavě, odstraníte náboženskou fasádu toho, čím není, a odhalíte dobro toho, jak nás staví na pevnou zem. Ano, nebojte se zlého, ale odhalte, jak dobře pochopená ctnost bázně před Bohem může způsobit to, že rozkvetete v něco úžasně krásného. Začněme objevováním toho, jak úžasný je náš Bůh.

Budeme tomu říkat „Bázeň před Bohem“!

---

1 Charles H. Spurgeon <https://quotefancy.com/quote/786372/Charles-H-Spurgeon-The-fear-of-God-is-the-death-of-every-other-fear-like-a-mighty-lion-it>

Úžasný Bůh

1. TÝDEN

*Bázeň před Bohem je Jeho pokladem.
Je to jedinečný klenot, který je dán pouze těm,
kdo jsou velmi milováni.*

JOHN BUNYAN

1 | BOŽÍ POKLAD

Co kdybyste se dozvěděli o skryté ctnosti, která je v podstatě klíčem k celému životu? Klíčem, který odemyká smysl vaší existence a přitahuje Boží přítomnost, ochranu a zabezpečení. Klíčem, který je kořenem všech ušlechtilých lidských vlastností, základem všeho štěstí. Klíčem, který všem lidem poskytuje potřebné změny nepříjemných okolností, kterým mohou čelit. Pokud byste tuto ctnost přijali za svou, mohla by vám prodloužit život, získat dobré zdraví, zajistit úspěch a bezpečnost, odstranit nedostatek a zaručit ušlechtilé dědictví.

Zní to až příliš dobře na to, aby to byla pravda? Možná se ptáte, jestli je kniha, kterou právě držíte v ruce, nějakým výmyslem? Ujišťuji vás, že nikoli. To, co jsem uvedl, je pravda.

Po předložení uvedené reality by se většina lidí mohla ušklíbnout a odvětit: „Žádná taková ctnost neexistuje!“ Každý výše uvedený slib zaznamenal jeden z bezpochyby nejmoudřejších lidí, kteří kdy žili: král Šalomoun. Tato slova

navíc napsal díky inspiraci našeho Stvořitele, jehož slova jsou neomylná!

Než Šalomoun zemřel, nedařilo se mu dobře, protože opustil tuto ctnost, která byla zdrojem jeho moudrosti, a následně sešel z cesty dobrého života. Dovolte mi krátce popsat jeho příběh. Jako dítě se Šalomoun učil této ctnosti, kterou přijal za svou. Byl v ní silný a bystrý. Rychle vynikal ve vedení, a nakonec se stal vládcem milionů lidí. V důsledku své prosby dostal od Boha neuvěřitelnou moudrost. Jen máloco by nedokázal pochopit. Napsal tisíce moudrých výroků a složil stovky písní: *„Uměl s autoritou mluvit o všech druzích rostlin, od velkého libanonského cedru po drobný yzop, který vyrůstá z prasklin ve zdi. Mohl mluvit také o zvířatech, ptácích, malých tvorech a rybách.“* (1. Královská 5,13)

Tento moudrý muž dosáhl takové úrovně úspěchu, bohatství a slávy, která nebyla a není s čímkoli srovnatelná. Králové, královny, velvyslanci a lidé ve vysokém postavení cestovali z nejrůznějších koutů světa, aby byli v jeho přítomnosti, slyšeli jeho postřehy, byli svědky dokonalosti a jednoty jeho týmu a byli ovlivněni inovacemi, které přinesly Šalomounovu lidu velkou moc a bohatství. Vyvolával takový dojem, že jedna královna nevěřila zprávám, které před svou návštěvou slyšela. Když s ním strávila nějaký čas, zvolala: *„Nevěřila jsem těm slovům, dokud jsem nepřišla a nespátřila to na vlastní oči. A to mi nebyla sdělena ani polovina. Překonal jsi moudrostí a blahobytem pověst, kterou jsem slyšela. Blaze tvým mužům, blaze těmto tvým služebníkům, kteří jsou ustavičně v tvých službách a naslouchají tvé moudrosti.“* (1. Královská 10,7–8)

Podle slov v Bibli byli jeho poddaní ve svém úsilí šťastní a efektivní. Chudoba neexistovala. Každá rodina v jeho království

měla svůj vlastní dům a zahradu. Bible uvádí, že lidé „*měli co jíst a pít a radovali se*“ (1. Královská 4,20). Žili v míru a bezpečí. Postupem času se však tento významný vůdce vzdálil od zdroje svých úspěchů. Stal se moudrým ve svých vlastních očích a už nepovažoval za nutné se nadále věnovat moudrosti podle této ctnosti. Sešel z cesty, a nakonec se stal zahořklým cynikem. Nebyl jediným, kdo doplatil na svůj špatný úsudek. Doplatili na to i ti, které vedl.

Život pro něj ztratil smysl. Napsal různá velmi pohrdavá prohlášení. Například: „*Všechny věci jsou tak únavné, že se to ani nedá vypovědět...*“¹ a „*Co se dalo, bude se dít zase, a co se dělalo, bude se znovu dělat; pod sluncem není nic nového.*“² Ještě dramatictější je prohlášení: „*... den smrti je nad den narození.*“³ a „*Co je pokřivené, nelze napřímit, a čeho se nedostává, nelze spočítat.*“⁴ Vlastně napsal jednu celou knihu popisující nesmyslnost životní existence. Všechno pro něj bylo marností.

Tento muž se v relativně krátké době propadl z výšin úspěchu do nejhlubších zákoutí očividného pesimismu. Mnoho psychologů by ho dnes diagnostikovalo jako člověka trpícího těžkou formou maniodeprese. Jak by mohl jediný člověk prožít tak obrovské změny?

Dobrou zprávou je to, že jeho příběh nekončí v hlubinách sklíčenosti. Nakonec se vrátil k té nejdůležitější životní ctnosti. Nevíme, kolik měsíců nebo možná let strávil psaním své ponuré knihy. Její poslední kapitola nám však dává nahlédnout do jeho uzdravení. Šalomoun začíná tím, že sedmkrát píše⁵ v různých

1 Kazatel 1,8

2 Kazatel 1,9

3 Kazatel 7,1

4 Kazatel 1,15

5 Kazatel 12,2–6

obměnách totéž: „*Pamatuj na svého Stvořitele*“, přičemž poslední slova knihy zní:

„Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí. Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé.“ (Kazatel 12,13–14)

Touto popisovanou ctností není nic jiného než bázeň před Bohem. Král Šalomoun jakožto autor knihy ji prohlašuje za předpoklad plnohodnotného a bohatého života. V Písmu čteme: „*Jak je tomu s mužem, jenž se bojí Hospodina? Ukáže mu cestu, kterou si má zvolit.*“ (Žalm 25,12) Tato cesta není obvyklá, protože mnozí lidé stejně jako král Šalomoun v těžkých chvílích žel věří tomu, že úspěch a štěstí jim přináší jejich vlastní moudrost. Svatá bázeň nás udržuje ve spojení s moudrostí našeho Stvořitele – toho jediného, kdo ví, co nás posiluje a co nás oslabuje.

Důležitost svaté bázně natolik převyšuje všechny ostatní ctnosti, že ji Písmo označuje za Ježíšovo potěšení (Izajáš 11,3). Obdobně uvádí: „... *jejímž pokladem je bázeň před Hospodinem.*“ (Izajáš 33,6) Chvilí nad tím rozjímejte: je to potěšení a poklad Všemohoucího Boha. To je úžasné! Brzy se do této neuvěřitelné pravdy ponoříme hlouběji, ale nejdřív se vrátíme ke králi Šalomounovi.

Proč bych měl začínat toto poselství Šalomounovým úspěchem, pádem a uzdravením? V prvních letech mé služby jeden moudrý vedoucí řekl něco, co mě zaujalo. I po tolika letech si to pamatují. Řekl: „Obecně nechci nikomu svěřovat autoritu, pokud se jeví jako bezúhonný.“

Když se ho zeptali proč, tak odpověděl: „O charakteru člověka se dozvím mnohem více z jeho reakce na vlastní selhání než

z čehokoli jiného. Převzal ten člověk odpovědnost za své jednání, činil pokání a poučil se? Nebo si své chování ospravedlňuje a vinu hází na někoho jiného? To ukazuje, zda je způsobilý k odpovědnosti.“ Proto i mě zajímá, zda je moudrost tím, čeho si lidé cení nade vše ostatní.

Šalomoun si plně neuvědomoval hodnotu zbožné bázně, ačkoli ji sám učil pod inspirací Ducha svatého! Proto bylo možné, aby se od ní vzdálil. Před jeho pádem nebyla zbožná bázeň jeho pokladem ani potěšením. Nebyl to pevný základ jeho motivů a činů. Klopýtal, choval se pošetile, a nakonec se vzpamatoval. Díky tomu lépe pochopil velikost této moci.

Obdobně to napsal apoštol Pavel:

„Ranami nutím své tělo ke kázni, abych snad, když kážu jiným, sám neselhal.“ (neobstát ve zkoušce, nebýt potvrzen, ale odmítnut jako padělek). (1. Korintským 9,27)

Pavel chápal, jak je důležité vážit si moudrosti, která mu byla svěřena Božím Duchem, aby neudělal stejně tragickou chybu jako král Šalomoun. Byly mu zjeveny skryté pravdy Boží smlouvy, které dokázaly vysvobodit spousty lidí. Kdyby však nechápal Boží bázeň jako jedinečnou a nerozhodl se ji přijmout za svou, i on by skončil jako beznadějný cynik. Skončil by jako nevhodný, nepotvrzený a zamítnutý jako padělek.

Přijetí Boží bázně jako našeho nejcennějšího pokladu nám umožňuje trvale žít v pravdě, a tak zůstat na cestě života, která přináší pozoruhodné odměny. V době, kdy většina lidí považuje strach za škodlivý nebo ničivý, se jeví zdůraznění bázně před Bohem jakožto prospěšné a ceněné ctnosti jako něco, co popírá naši intuici. Na základě autority Písma vás však ujišťuji,

že když ji přijmeme, budeme schopni zůstat na cestě života. Na ní zažijeme skutečnou důvěrnost s Bohem a poznáme přínosy, které nám změní život. Jedním z těch největších z nich je proměna do podoby Ježíše Krista. Vydejme se tedy na cestu za poznáním bázně před Bohem.

Uvedení do praxe

Text: *„Bude věrnou jistotou tvé budoucnosti, klenotnicí spásy, moudrosti a poznání, jejímž pokladem je bázeň před Hospodinem.“* (Izajáš 33,6)

Pointa: Svatá bázeň je Božím pokladem. Měla by být i naším pokladem.

K přemýšlení: Jak to v praxi vypadá, když si vážím svaté bázně? Jak k ní mám přistupovat? Jak si ji mám osvojit? Jak ji neztratit?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, prosím Tě, abych na této cestě objevování bázně před Bohem tuto bázeň poznal, žil podle ní a radoval se z ní. Ať se stane mým pokladem, stejně jako je Tvým pokladem. Kéž mi dá potřebnou moudrost a poznání k naplněnému a úspěšnému životu, který je podle Tebe dobrý. Kéž jsou také osvíceni ti, kteří jsou mi drazí, a kéž jsou osvíceni všichni, se kterými jsem v kontaktu, aby poznali její hodnotu. O to Tě prosím ve jménu Ježíše Krista, mého Pána a Spasitele. Amen.

Povolání: Rozhodl jsem se vážít si svaté bázně jako velkého životního pokladu. Díky tomu budu mít sílu vytrvat na cestě dobrého života.

*Ano, mějte bázeň před Bohem,
ale nemějte z něj strach.*

J. A. SPENDER

1. týden – 2. den

2 | PROTICHŮDNÉ STRACHY

V létě roku 1994 jsem byl požádán, abych sloužil na církevní konferenci na jihovýchodě Spojených států. Bylo to velké shromáždění, které bylo před dvěma lety místem čtyřtýdenního velkého probuzení vedeného světoznámým evangelistou. Toto probuzení zdůrazňovalo Boží dobrotu, lásku a radost. Nádherným způsobem ovlivnilo mnoho lidí. Církev se však upnula na zkušenost probuzení a nepokračovala v poznávání Božího srdce. V podstatě uvízla na místě a chyběla jí rovnováha.

V té době jsem objevoval svatou bázeň. Chápal jsem její důležitost, ale spíš jsem ji poznával rozumově. Proto jsem váhal, zda se o toto téma podělit veřejně. Přesto jsem silně vnímal, že tyto obavy je třeba odložit a během prvního večera této konference kázat o Boží bázni.

Vyšel jsem na pódium a začal jsem ke shromáždění mluvit, ačkoli jsem Boží bázni ještě úplně nerozuměl. Má nejistota se ještě prohloubila kvůli tomu, že lidé na mě zírali s prázdným výrazem ve tvářích a vůbec nereagovali. Zdálo se, že má slova nemají kam zapadnout. Měl jsem pravdu, protože se nic nezměnilo. Brzy jsem se dozvěděl proč.

Další večer si vzal po chválách slovo hlavní pastor. Předpokládal jsem, že půjde o rutinní úvod, ale nebylo tomu tak. Patnáct minut opravoval to, co jsem řekl během předchozího večera. Sebevědomě prohlásil: „Bázeň před Hospodinem se vztahuje pouze na starozákonní období. Nám křesťanům však nebyl dán ‚duch strachu,‘ a odvolal se na 2. Timoteovi 1,7.

Seděl jsem v první řadě naprosto šokovaný. Měl jsem pocit, že je to nějaký špatný sen. Čím déle mluvil, tím to bylo nepříjemnější. Pokračoval: „V Novém zákoně je nám řečeno: *„Láska nezná strach; ale dokonalá láska strach zahání...“* (1. Janův 4,18) Takže to, co John vyučoval včera večer, je omyl, a já vás chci před tím omylem chránit.“ Jeho propracovaná náprava mého kázání pak ještě několik minut pokračovala.

Když skončil, tak mě k mému překvapení pozval na pódium, abych kázal. Vzpomínám si, jak jsem šel nahoru a říkal si: *Jak mohu těmto lidem sloužit poté, co právě udělal? To nepůjde.* Ale byl jsem na pódiu a musel se dát dohromady, ačkoli jsem chtěl utéct. Bylo těžké udržet myšlenku, natož předat účastníkům konference životodárné poselství.

Během kázání se moje mysl stále vracela zpět k pastorově nápravě. Nemohl jsem se jeho slov zbavit. Ten zážitek byl neskutečný a děsivý zároveň. Během kázání jsem si musel

několikrát srovnat myšlenky v hlavě, abych se držel tématu. Zahnal jsem pocity, které mi říkaly: *Zapomeň na to, přestaň mluvit a vypadni odsud*. Bylo to hrozné. Po krátkém kázání jsem mu předal slovo, vrátil se rychle do hotelu a šel spát. Byl jsem naprosto zmatený a cítil jsem se jako vyvrhel.

Druhý den ráno jsem našel klidné staveniště poblíž mého hotelu, na kterém nebyli žádní stavební dělníci. Vroucně jsem se modlil a očekával Boží nápravu. Upřímně jsem se Boha zeptal: „Pane, zranil jsem Tvou církev? Vyučoval jsem něco nepravdivého? Vedu Tvůj lid do otroctví?“

Ještě nějakou dobu jsem se modlil. Během modliteb se začal měnit obsah mých slov. Přestal jsem pochybovat o tom, co jsem včera večer kázal. Uvědomil jsem si, že se horlivě modlím za větší pochopení svaté bázně. Byla to prosba vycházející z hloubi mého srdce. Překvapilo mě, co se pak dělo. Nezdálo se mi, že je Bůh nespokojený, ale že je naopak potěšen tím, co jsem udělal. Začal mi připomínat četné texty z Nového zákona týkající se bázně před Bohem. Časem jsem zjistil, že už nejsem zmatený, ale nahlas vášnivě křičím: „Otče, chci znát bázeň před Bohem. Chci v ní žít!“

Pisatelé Nového zákona opravdu napsali texty, které pastor citoval. Napsali však i jiné:

Apoštol Pavel píše: „... s bázní a chvěním pracujte na svém spasení.“ (Filipským 2,12), a ještě dodává: „... moji nejmilejší, očistme se od každé poskvrny těla i ducha a přivedme k cíli své posvěcení v bázni Boží.“ (2. Korintským 7,1)

Pisatel listu Židům píše: „... služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou.“ (Židům 12,28)

Apoštol Petr píše: „*Jestliže ,vzýváte jako Otce‘ toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázni před ním žijte dny svého pozemského života.*“ (1. Petrův 1,17)

Apoštol Juda prohlašuje: „... *zachraňujte je s bázní...*“ (Juda 23)

Ježíš nás vybízí: „*A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou. Bojte se toho, kdo může i duši i tělo zahubit v pekle.*“ (Matouš 10,28)

Takhle bych mohl pokračovat (což později ještě budu), ale mám naději, že je vám jasné, že svatá bázeň je novozákonní pravdou. Uvedl jsem jen některé z textů, které mi Pán během modliteb položil na srdce.

Toho rána jsem si uvědomil, že si pastor spletl „ducha strachu“ s „bázní před Bohem“. Je v tom obrovský rozdíl, který lze ilustrovat na příběhu, kdy Mojžíš vedl izraelský národ na horu Sinaj, aby se tam setkal s Bohem. Jakmile celý národ k hoře dorazil, Mojžíš odešel na první soukromé setkání s Bohem. Všemohoucí mu odhalil účel svého mocného vysvobození:

„Toto povíš domu Jákobovu a oznámíš synům Izraele: Vy sami jste viděli, co jsem učinil Egyptu. Nesl jsem vás na orlích křídlech a přivedl vás k sobě.“ (Exodus 19,3–4)

Hlavním důvodem Božího mocného vysvobození bylo shromáždit k sobě všechny Izraelce. Toužil po nich a po setkání s nimi, aby Ho mohli poznat stejně jako Mojžíš. Když však o tři dny později Bůh sestoupil na horu, aby se jim představil, okamžitě zareagovali ústupem. V hrůze volali k Mojžíšovi: „*Mluv s námi, a my uslyšíme; ale ať s námi nemluví Bůh, abychom nezemřeli.*“ (Exodus 20,19) Ve snaze je utěšit jim Mojžíš pověděl:

„*Nebojte se! Bůh přišel proto, aby vás vyzkoušel, aby bylo zřejmé, že se ho budete bát a přestanete hřešit.*“ (Exodus 20,20)

Na první pohled se zdá, že si Mojžíš protiřečí: „*Nebojte se*“, protože Bůh přišel, „*abyste se ho báli*“. Protiřečí si? Rozhodně ne. Mojžíš pouze rozlišuje mezi tím, zda „mít strach z Boha“ nebo „mít bázeň před Bohem“. To je obrovský rozdíl.

Ten, kdo má strach z Boha, něco skrývá. Připomeňme si, že jakmile Adam v zahradě zhřešil, skryl se spolu s Evou před Bohem. Jejich reakce nebyla ojedinělá. Podobné reakce se vyskytují napříč celým Písmem u těch, kteří se vydávají do temnoty.

Člověk, který se bojí Boha, však nemá co skrývat. Má strach z toho, že je daleko od Boha. To ilustruje skutečnost, že zatímco se Izraelci před Bohem stáhli, Mojžíš se k Bohu přiblížil. Člověk, který se bojí Boha, si neříká: „Nakolik se můžu přiblížit ke hranici hříchu a nepadnout?“ Naopak si říká: „Chci být tak blízko Bohu a tak vzdálený hříchu, abych už hřích ani neviděl.“

Než se tedy pokusíme o definici toho, co je svatá bázeň, a probereme její přínosy, tak si ujasněme, čím naopak není. Svátá bázeň není strach z Boha, který by nás od Něj vzdaloval. Jak si můžeme užít intimitu s někým, koho se bojíme? Vzdálení se je opakem toho, co si Bůh přeje. V Žalmech čteme: „*Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: ‚Hleďte mou tvář.‘ Hospodine, tvář tvou hledám.*“ (Žalm 27,8) Slyšíte to volání po intimitě? Touží, abyste se sblížili, komunikovali, smáli se spolu, sdíleli se a žili spolu. Žalmista také píše: „*Hospodin je přítelem těch, kteří se ho bojí...*“ (Žalm 25,14) Neotřesitelnou realitou je to, že Bůh s vámi chce mít blízký a důvěrný vztah. Buďte si tedy jisti, že svatá bázeň tuto intimitu nehasí. Náš vztah s Bohem naopak posiluje.

Uvedení do praxe

Text: „*Nebojte se! Bůh přišel proto, aby vás vyzkoušel, aby bylo zřejmé, že se ho budete bát a přestanete hřešit.*“ (Exodus 20,20)

Pointa: Svatá bázeň nevede ke strachu z Boha, a tudíž ke vzdalování se Mu. Je to strach z toho, abychom se mu nevzdálili.

K přemýšlení: Jaký byl hlavní účel toho, proč Bůh vysvobodil Izrael z Egypta? Jaký je hlavní účel toho, proč mě Bůh vysvobodil z otroctví tohoto světa?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, děkuji Ti, že jsi mě vysvobodil z ducha strachu prostřednictvím mého Pána Ježíše Krista. Prosím Tě, abys mi vštípil svatou bázeň, abych proti Tobě nezhřešil. Hřích by mě připravil o intimitu, po níž ve vztahu se mnou toužíš a po níž já toužím ve vztahu s Tebou. O to Tě prosím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Bůh mě povolal k tomu, abych se s Ním setkával. Proto nemám z Boha strach, ale toužím mít před Ním bázeň, abych nehřešil.

*Bát se Boha je jednou z prvních
a největších povinností
jeho rozumných stvoření.*

CHARLES INGLIS

1. týden – 3. den

3 | CO JE SVATÁ BÁZEŇ?

Svatou bázeň nelze popsat v jediné větě, odstavci či kapitole. Je to stejné, jako se pokusit vysvětlit celou šíři Boží lásky na několika stránkách. Lze o ní napsat řadu kapitol, ale i tak ji sotva pochopíme. Osobně věřím tomu, že v objevování hlubin svaté lásky i svaté bázně budeme pokračovat po celou věčnost.

Vzhledem k uvedenému mi dovoluji vám představit obecný nástin definice svaté bázně. Vzpomeňte si na své dětství, kdy jste dostali omalovánky a pastelky. Otevřeli jste knihu, vybrali si stránku a konkrétní obrázek, který jste chtěli vybarvit. Tato kapitola nám obdobným způsobem poskytne pouhé obrysy, ale jejich vybarvení zabere zbytek knihy. Pokud byste četli pouze tuto kapitolu, tak byste získali základní představu o svaté bázni. Nepoznali byste však její pravdy, které mají moc vás proměnit.

V předchozí kapitole jsme zjistili, že bázeň před Bohem nás nevyhání z Boží přítomnosti, ale přesně naopak. Dobrá a úžasná bázeň před Bohem nás k Němu přitahuje. Před pokračováním je třeba položit tento pevný a životně důležitý základ.

Někteří říkají, že bázeň před Bohem znamená pouze Boha hluboce uctívat. Taková slova jsem slyšel od známých služebníků z kazatelen, v rozhovorech i při jídle s vedoucími. Ačkoli je tato definice dobrým začátkem, zdaleka nepřináší kompletní obraz. Dalo by se to přirovnat k omezenému definování Boží lásky jako „trpělivé a laskavé“ (1. Korintským 13,4). Ale pokud nám postačí pouze tohle, tak se k cíli nedostaneme a úplně ho mineme.

Když jsme byli s Lisou čerství čtyřicátníci, přijel k nám domů zeť váženého vůdce, aby nám nabídl možnost investovat do jeho společnosti. Viděli jsme se pár hodin, během nichž se choval velmi laskavě a trpělivě. Dobře si na to pamatuji. Kdybyste sledovali jeho chování, asi byste také potvrdili, že je to milující muž. Po několika dnech modliteb jsme však s Lisou vnímali, že nemáme do jeho společnosti investovat. S odstupem let jsem rád, že jsme to neudělali. Dotyčný strávil mnoho let ve vězení za vedení pyramidově fungující firmy.

Byl ten muž trpělivý a laskavý? Rozhodně. Určovala láska jeho život? Rozhodně ne. Proč? Protože v Písmu se píše: „*To je láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání...*“ (1. Janův 5,3) Krádež je sobecká a porušuje Boží přikázání lásky (Efezským 4,28). Pedofil může být laskavý, a dokonce trpělivý, a přitom může ničit dětské životy. Opravdu ty děti miluje? Samozřejmě že ne!

Stejně tak omezení svaté bázně na pouhé uctívání může způsobit, že mineme cíl a budeme svedeni. Načrtněme si tedy obrysy, které v následujících kapitolách vybarvíme prostřednictvím učení, příkladů z Písma a příběhů. Než začneme, chci vás varovat: při definování svaté bázně uslyšíte slova, která vás mohou děsit. Ujišťuji vás však, že opak je pravdou. Vnímejte toto poselství jako celek a zjistíte, že svatá bázeň je darem lásky a ochrany od našeho Stvořitele, který o nás hluboce pečuje a touží po nás.

Mohli bychom začít řadou novozákonních textů, ale tenhle nastaví potřebný směr:

„Budme vděčni za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou. Vždyť, náš Bůh je oheň stravující.“ (Židům 12,28–29)

Když se podíváte pozorně, všimnete si zde dvou uvedených termínů: úcta a zbožná bázeň. To jasně ukazuje, že zbožná bázeň nemůže být omezena pouze na úctu, protože by se pisatel opakoval. Nejde o dvě různá slova pouze v češtině, ale také o dvě různá slova v řečtině: *aidos* a *eulábeia*.

Slovo úcta je skvělým překladem prvního řeckého slova *aidos*. Kompletní studijní slovník definuje *úctu* jako „hluboký zbožný respekt plný obdivu“.¹ Miluji spojení těchto slov. Když o tom budeme chvíli rozjímát, pochopíme bázeň před Bohem mnohem hlouběji.

Druhý výraz *zbožná bázeň* nese význam úcty. Pro definici bázně jsem se podíval do původního vydání Websterova slovníku z roku 1828. Našel jsem následující definici: „Strach, děs vyvolaný něčím velkým a úžasným. Být zasažen strachem

¹ The Complete Word Study Dictionary

a úctou. Být ovlivněn strachem, děsem nebo respektem.“² Neznepokojujte se slovy děs a hrůza. Ačkoli tato slova používá i řečtina, nepamenejte, že svatá bázeň je přitažlivá, nikoli odpudivá. Musíme se tedy ptát: Existuje pozitivní a zdravý aspekt těchto slov? Na základě Písma věřím tomu, že ano. Až tyto pouhé obrysy svaté bázně vybarvíme, tak to uvidíme.

Začněme výčtem našich definic.

Bát se Boha znamená ctít Ho a hluboce si Ho vážit.

Bát se Boha znamená posvětit Ho. Posvěcení je definováno jako „hluboký respekt“.

Bát se Boha znamená vážit si Ho, respektovat, ctít a uctívat Ho nad kohokoli nebo cokoli jiného. Když se bojíme Boha, jednáme podle Jeho srdce. Milujeme to, co On miluje, a nenávidíme to, co On nenávidí. (Všimněte si, že to neznamená „nemít rád“ to, co nenávidí; ale spíš opravdu „nenávidět“ to, co nenávidí.) To, co je pro Něj důležité, se stává důležitým i pro nás. To, co je pro Něj nepodstatné, ztrácí důležitost i pro nás.

Bát se Boha znamená nenávidět hřích.

Bát se Boha znamená nenávidět nespravedlnost.

Bát se Boha znamená vyhýbat se zlu všemi způsoby – myšlenkou, slovem i skutkem. Znamená to zdržet se lstivých řečí. Nevyvoláváme falešný dojem o nás samých, který nekoresponduje s obsahem našeho srdce a našich myšlenek. Boží bázeň udržuje naše vnější chování v souladu s našimi vnitřními myšlenkami, motivy a přesvědčeními.

2 Webster, Noah. „Awe.“ In Webster’s 1828 American Dictionary of the English Language. Editorium, 2010.

Bát se Boha znamená žít v autentické pokoře před Bohem a před lidmi.

Bát se Boha znamená Ho chválit, uctívat a děkovat Mu, protože si to zaslouží.

Bát se Boha znamená dát Mu všechno, co Mu patří.

Bát se Boha znamená třást se před Ním v úžasu a bázni. Znamená to věnovat plnou pozornost Jeho Slovu a přítomnosti.

Bát se Boha znamená Ho poslouchat. Není to jen touha, ale také vnitřní odhodlání řídit se Jeho vůlí bez ohledu na důsledky. Dychtivě, ochotně a okamžitě poslechneme, i když nevidíme přínos nebo to nedává smysl, a dotáhneme to až do konce.

Bát se Boha znamená zdržet se jakékoli nespokojenosti nebo reptání.

Bát se Boha znamená respektovat, ctít a podřizovat se Jeho přímé či delegované autoritě. Znamená to také poslouchat delegované autority s výjimkou toho, kdy nás tato autorita navádí ke hříchu.

Bázeň před Bohem utváří naše záměry, myšlenky, slova a činy.

Uvedme si alespoň některé přínosy svaté bázně. Zde jsou některá z mnoha biblických zaslíbení daná těm, kteří v této bázni žijí.

Bázeň před Bohem je výchozím bodem pro důvěrný vztah s Bohem. Stáváme se Jeho přáteli a jsou nám odhalena Jeho tajemství.

Bázeň před Bohem je počátkem moudrosti, porozumění a poznání. Přináší předvídavost a jasný Boží směr.

Bázeň před Bohem je způsob, kterým dozráváme ve svém spasení a stále více se podobáme Ježíši.

Bázeň před Bohem je čistá. Vytváří v našich životech skutečnou svatost.

Zůstat v bázni před Bohem znamená zajištění věčného dědictví.

Bázeň před Bohem vytváří důvěru, nebojácnost a bezpečí. Pohlcuje všechny ostatní strachy včetně strachu z lidí.

Bázeň před Bohem nám dává identitu, činí nás plodnými a zmocňuje nás k růstu.

Bázeň před Bohem přináší pomoc andělů, splněná přání, trvalý úspěch, ušlechtilost, vliv, dlouhověkost, produktivní dny, radost ze života, štěstí, radost z práce, uzdravení pro naše tělo a spoustu dalšího.

Bázeň před Bohem přetrvá navěky – nikdy nezeslábne. Bázeň před Bohem je drahocenným darem od našeho nebeského Otce.

Uvedení do praxe

Text: „*Budme vděčni za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou. Vždyť, náš Bůh je oheň stravující!*“ (Židům 12,28–29)

Pointa: Bázeň před Bohem znamená milovat to, co Bůh miluje, a nenávidět to, co Bůh nenávidí. To, co je důležité pro Něj, se stává důležitým i pro nás. To, co pro Něj není tak podstatné, je méně podstatné i pro nás.

K přemýšlení: Jak to v praxi vypadá, když si vážím, respektuji, ctím a uctívám Boha nade vše?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, nauč mě prosím, jak se bát Tvého jména, Slova, přítomnosti a všeho, kým jsi. Kéž svatou bázeň miluji a nacházím v ní potěšení. Duchu svatý, vyučuj mě během pokračování na této cestě Božím cestám. Ať to, co čtu, nejsou pouhé informace, ale kéž tato slova promění můj život k obrazu mého Pána Ježíše Krista. O to vše prosím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Kéž jsou má slova a rozjímání mého srdce Bohu příjemné.

*Jeho celá osobnost vzbuzuje naši úctu,
protože je nezměrně svatý.
Jeho jméno je pro nás výrazem úcty.
Nikdy nebude vysloveno lehkomyšlně
ani lehkovážně, aniž bychom své srdce sklonili
před Bohem.*

C. H. SPURGEON

1. týden – 4. den

4 | BOŽÍ HMATATELNÁ PŘÍTOMNOST

Jak již bylo uvedeno, bázeň před Bohem jako by odporovala naší intuici. Když slyšíme slovo strach, naše mysl si ho spojuje s něčím škodlivým nebo dokonce destruktivním. Ale ujišťuji vás, že bázeň před Bohem je ve skutečnosti největším zdrojem důvěry, útěchy a ochrany, který má jakákoli bytost ve vesmíru k dispozici. Pokud budeme pokračovat v našem putování, tak tuto pravdu objevíme. Ale nejprve si rozdělme svatou bázeň do dvou hlavních kategorií:

1. třást se před Boží přítomností
2. třást se před Jeho Slovem

Než budeme probírat obě kategorie, začněme zdůrazněním

té první. Žalmista prohlašuje: „*Strašný je Bůh v kruhu svatých, nesmírný, budící bázeň ve všech kolem sebe.*“ (Žalm 89,8) Všimněte si, že neříká pouze „obávaný“, ale spíš „budící bázeň“. Zřejmou pravdou je to, že nikdy nenajdete úžasnou Boží přítomnost tam, kde by nebyl Bůh uctíván a nevyvolával úžas.

To jsem osobně zažil v lednu 1997. Byl jsem požádán, abych promluvil na národní konferenci v hlavním městě Brazílie. Byl jsem nadšen možností tuto velkou zemi navštívit.

Letadlo přistálo v Brazílii brzy ráno. Měl jsem den na to, abych se modlil, připravil se a odpočinul si ve svém pokoji. Když jsme večer jeli na stadion, ulice lemovala spousta vozidel ještě před naším příjezdem. Parkoviště bylo podle očekávání zaplněné, což naznačovalo, že na této konferenci bude hodně lidí.

Byl jsem dopraven na stadion a po setkání s několika vedoucími jsem šel přímo na pódium. Těšil jsem se na uctívání Boha díky svému očekávání tisíců hladových věřících.

Moje nadšení však dlouho nevydrželo, protože jsem si brzy uvědomil, že zde nevnímám Boží přítomnost. Byl jsem zmaten. Byla to konference věřících a konferenční tým patřil k nejlepším v národě. Proč tady ale chyběla Boží přítomnost?

Než budu pokračovat, dovoluji vám objasnit vám několik věcí ohledně Boží přítomnosti. V Písmu jsou uvedeny její dva typy. První je Jeho všudypřítomnost. David vyznává: „*Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tvář? Zamířím-li k nebi, jsi tam, a když si ustelu v podsvětí, také tam budeš. ... Kdybych řekl: Snad mě přikryje tma, i noc kolem mne se stane světlem.*“ (Žalm 139,7–8.11) Tato Boží přítomnost je slíbena v následujícím textu: „... *Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.*“ (Židům 13,5)

Druhý typ je identifikován Ježíšovým výrokem: „*Budu ho milovat a dám se mu poznat.*“ (Jan 14,21) Obrat *dám se mu poznat* je překladem řeckého slova *emphanizo* a znamená „učinit zjevným..., nechat se důvěrně poznat a pochopit“. K tomu dochází, když se Bůh zjevuje naší mysli a našim smyslům. Ježíš říká: „*Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.*“ (Matouš 18,20) Očividně se nezmiňuje o Boží všudypřítomnosti, protože něco takového by nedávalo smysl. Spíš mluví o své zjevné přítomnosti. Tato zjevná přítomnost tehdy večer na stadionu chyběla. Moc dobře jsem si to uvědomoval, a tak jsem zavřel oči a zeptal se Ducha svatého: „Kde jsi?“

Otevřel jsem oči a během chvilky jsem si všiml něčeho, co jsem přehlédl, i když to bylo zřejmé. Většina lidí se nevěnovala shromáždění. Někteří se s rukama v kapsách nebo zkříženýma na prsou v klidu rozhlíželi nebo vypadali znuděně. Ženy šmátraly v kabelkách. Řada lidí se procházela kolem hlediště nebo si šla nakoupit občerstvení do stánků. Mnoho účastníků se smálo a povídalo si. Jejich chování se nelišilo od chování lidí čekajících na začátek představení. Říkal jsem si: To určitě skončí a lidé se zapojí do uctívání. Ale nebylo tomu tak.

K mému úžasu se po chválách nic nezměnilo. Jeden z vedoucích hnutí vstal, aby četl z Písma. Byl znát pouze jediný rozdíl. Když už nehrála hudba, tak bylo slyšet tiché mumlání lidí, kteří si povídali. Byl jsem čím dál vzteklejší, protože jsem nemohl uvěřit tomu, čeho jsem byl svědkem.

Pak jsem slyšel, jak mi Duch Boží šeptá do srdce, že chce, abych se k tomu postavil čelem. Jakmile jsem byl představen, vyšel jsem na pódium spolu se svým překladatelem. Rozhodl jsem se nic neříkat, ale pouze se dívat na lidi. Došel jsem k závěru,

že jediný možný způsob, jak upoutat pozornost, je ukončit veškerou aktivitu na pódiu. Zafungovalo to, protože minuta ticha upoutala pozornost všech přítomných. Ustal pohyb lidí, lidé se otočili k pódiu a stadion ztichl. V tu chvíli jsem věděl, že mě všichni přítomní sledují.

Večerní poselství jsem nezahájil slovy: „Je skvělé být v Brazílii“ nebo „Děkuji za pozvání“. Ani jsem se nepředstavil. Spíš jsem se důrazně zeptal: „Jak by se ti líbilo, kdybys mluvil s někým, s kým bys seděl u stolu, ale on tě ignoroval a zíral do stropu, jako by ho to nezajímalo, nebo by si dokonce začal povídat s někým jiným?“

Po chvíli ticha jsem na svou vlastní otázku odpověděl: „To by se ti asi nelíbilo, že?“ Pokračoval jsem: „Co když vás soused pokaždé přivítá s nezaujatým pohledem a monotónním hlasem řekne: ‚Ach, to jsi jenom ty.‘ Chodili byste k němu dál na návštěvu?“ Po pauze jsem odpověděl: „V žádném případě!“

Potom jsem řekl: „Myslíš si, že Král vesmíru projeví svou přítomnost nebo promluví tam, kde není ctěn a uctíván?“ Tentokrát jsem na otázku odpověděl pevně: „Nikdy!“

Pokračoval jsem: „Kdyby tady na pódiu stál váš prezident, věnovali byste mu plnou pozornost a respekt. Nebo kdyby tady stál jeden z vašich oblíbených fotbalistů, většina z vás by vzrušeně poposedávala na kraji svých sedadel a hltala každé jeho slovo. Ale když se před chvílí četlo Boží Slovo, nevěnovali jste mu žádnou pozornost. Byla to jen zvuková kulisa!“

Potom jsem dalších devadesát minut kázal o bázni před Bohem. Bylo by slyšet spadnout špendlík. Zdálo se, že lidé

byli touto konfrontací poněkud ohromeni, ale přesto pozorně poslouchali.

Jakmile jsem skončil, zvolal jsem: „Jsi-li věřící, ale chybí ti svatá bázeň a jsi ochoten činit pokání, vstaň!“

Bez váhání se postavilo pětasedmdesát procent lidí. Ještě před modlitbou se během několika okamžiků stadion naplnil zjevnou Boží přítomností. Když se jich dotkla nádherná Boží přítomnost, začali vzlykat a plakat. Svatá bázeň je od Boha nevyhnala. Přitáhla je blíž. To, co se stalo poté, je jedním z nejúžasnejších zážitků, které jsem během čtyřiceti let služby zažil.

Než budu v tomto příběhu pokračovat, uzavřeme to následujícími slovy:

„Slyšel jsem zvuk jeho slov, a jak jsem zvuk jeho slov uslyšel, přišly na mě mráčky a padl jsem na tvář, totiž tvář na zem. A hle, dotkla se mě ruka a zatřásla mnou, takže jsem se pozvedl na kolena a dlaně rukou. Muž mi řekl: ‚Danieli, muži vzácný, pochop slova, která k tobě budu mluvit. Stůj na svém místě. Jsem poslán k tobě.‘ Když se mnou mluvil to slovo, stál jsem a chvěl jsem se.“ (Daniel 10,9–11)

Ačkoli byl Daniel Bohu velmi vzácný, byl ohromen a padl na zem. Ačkoli nejdřív klečel a pak stál, třásl se po celou dobu. Pokud se tohle děje v přítomnosti Božího anděla, co se stane, když přijde sám Bůh?

Uvedení do praxe

Text: „*Strašný je Bůh v kruhu svatých, nesmírný, budící bázeň ve všech kolem sebe.*“ (Žalm 89,8)

Pointa: Zjevnou Boží přítomnost nalezneme pouze tam, kde se k Bohu přistupuje s maximální úctou.

K přemýšlení: Co znamená trást se v Boží přítomnosti? Jak to prakticky prožívám, když jsem sám? Když jsem s přáteli? Když jsem na veřejnosti? Když jsem na bohoslužbě?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, žádám Tě o odpuštění za chvíle, kdy jsem vstoupil do uctívání s neformálním či neuctivým postojem. Mrzí mě, že pokládám Tvou přítomnost za samozřejmost a zacházím s ní jako s běžnou věcí. Kéž mě Ježíšova krev očistí. Kořím se před Tebou a prosím Tě o milost ke změně. Chci si uvědomovat Tvou přítomnost a respektovat ji bez ohledu na to, kde jsem nebo co dělám. Chci před Tebou vždy žít v uctivé bázni. O to Tě prosím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Vždy budu věnovat plnou pozornost Božímu Slovu a ctít Jeho přítomnost ve všem, co říkám a dělám.

*Před modlitbou se snažte uvědomit si,
ke Komu se blížíte a ke Komu se chystáte
mluvit, a mějte stále na paměti,
na Koho se obracíte.*

TEREZA Z AVILY

1. týden – 5. den

5 | NEZAPOMENUTELNÝ VEČER

V Markově evangeliu se píše o tom, že Pán jednal prostřednictvím učedníků a „*jejich slovo potvrzoval znameními*“ (Marek 16,20). Toto společné dílo začalo, jakmile Ježíš vystoupil do nebe. Nikde v Novém zákoně není řečeno, že by před Jeho návratem skončilo.

Vraťme se tedy k onomu večeru v Brazílii. Když byla dána výzva k pokání z neuctivosti, pětasedmdesát procent lidí se postavilo. Sklonil jsem hlavu a nahlas se modlil: „Pane Bože, potvrď své Slovo, které bylo dnes večer kázáno.“ Za chvíli jsem mezi lidmi zaslechl vzlykání. Během následujících několika minut zde byla cítit vlna Boží přítomnosti, která osvěžila a očistila srdce přítomných. I po jejím odeznění panoval úžasný klid.

Lidé neprosili o odpuštění ani se nemodlili nahlas, přesto se Boží přítomnost projevila díky změně v jejich srdcích. Když jsem o tom později přemýšlel, tak jsem si něco uvědomil. Otec marnotratného syna k němu nepřiběhl až poté, co ho uslyšel žádat o odpuštění. Nikoli. Byla to pouze změna synova srdce spojená s adekvátním skutkem návratu domů, která vyvolala otcovo nadšené objetí a polibek. Zdálo se, že totéž se děje na tomto stadionu.

Byla to jedinečná chvíle. Lidé prožívali uctivé ticho a něžnost. Připadalo mi dobré vést je v modlitbě k pokání. Bylo snadné rozpoznat, že jejich slova jsou upřímná a srdečná. Chvíli po modlitbě zaplavila stadion další vlna zjevné Boží přítomnosti. Znovu jsem mezi lidmi slyšel vzlykání a pláč, ale tentokrát to bylo intenzivnější. Bylo to opravdu krásné a po několika minutách se to znovu opakovalo.

Byl jsem vděčný za osvěžení, které jsme všichni zažili díky dvěma projevům Boží pokojné a mírumilovné úžasné přítomnosti. Všichni jsme zůstali v očekávání, protože atmosféru prostupoval Boží pokoj. V tom tichu jsem slyšel, jak mi Duch Boží šeptá do srdce, že se chystá projevit ještě jednou.

Nahlas jsem řekl to, co jsem slyšel. Nikdo z nás však netušil, co se bude dít dál. Měli jsme zažít jinou formu Boží přítomnosti. Je těžké podělit se o to, co se stalo. Slova na to nestačí. To, co se chystám napsat, se bude zdát poněkud přitažené za vlasy. Bude to znít až neskutečně, ale i po více než dvaceti letech mnoho lidí potvrdilo, že se to stalo.

Představte si, že stojíte v lese, když se do něj přižene silná vichřice. V korunách stromů slyšíte hlasité poryvy větru. Podobně zněl vítr, který vál na stadionu.

Ten vítr jsme sice necítili, ale slyšeli jsme ho. Téměř současně se začali přítomní lidé vroucně modlit a plakat. Jejich hlasy burácely, ale zvuk větru je přehlušil. Byl jsem Boží přítomností ohromený, docela vyděšený a užaslý. Nemohl jsem se hýbat, nemohl jsem mluvit, a po celém těle mi naskočila husí kůže. V nastalé atmosféře byla taková autorita nesrovnatelně větší než cokoli, s čím jsem se dosud setkal. Pomyslel jsem si: Toto není přítomnost našeho Tatínka. Tohle je náš svatý, úžasný, mocný Král!¹

Hukot větru trval asi devadesát sekund. Jak postupně slábl, zanechával za sebou plačící lidi. Někteří omdleli, jiní se zhroutili na opěradlo sedadla před sebou – ale všichni jsme se třásli bázní. Následky trvaly asi dalších deset minut. Nemohl jsem mluvit. Všichni jsme zůstali nehnutě v tichosti. Pak jsem předal službu vedoucímu a byl jsem v tichosti odveden zpátky k autu.

Hlavní zpěvačka a její manžel nasedli do auta chvíli po mně. Ona okamžitě vykřikla: „Slyšel jste ten vítr?“ Nechtěl jsem to rovnou přiznat. Chtěl jsem, aby tu skutečnost potvrdil někdo jiný než já, tak jsem odpověděl: „Možná letěl nízko nad budovou tryskáč.“ (Celý stadion měl kvůli ventilaci mezeru mezi horní stěnou a stropem, takže jste slyšeli venkovní zvuky mnohem lépe než v uzavřené konstrukci.)

Posadila se na přední sedadlo, otočila se a s šokovaným výrazem ve tváři mi vášnivě oponovala: „Ne, to byl Duch Boží!“ Její manžel, který byl tišší muž, se do toho vložil: „Pane, to nebyl žádný tryskáč.“ Zeptal jsem se: „Jak to víte?“ Odpověděl: „Mimo stadion byli bezpečnostní pracovníci a policisté, mnozí z nich nevěřící. Když uslyšeli zvuk větru, přispěchali dovnitř

---

1 V Židům 12,29 se píše, že Bůh je „stravující oheň“; v Římanům 8,15 se píše, že je Tatínek.

a ptali se našeho týmu, co je to za silný zvuk vanoucího větru vycházejícího z budovy. Navíc jsem byl u mixážního pultu (byl tam, aby se ujistil, že během zpěvu jeho ženy je nastavena správná hlasitost). Z mixážního pultu v tu dobu nešel žádný zvuk. Potenciometry byly během foukání větru na nule.

Jeho žena pokračovala, zatímco jí stékaly slzy po tvářích: „Viděla jsem ohnivé vlny, které se vlévaly do budovy a všude jsem cítila anděly.“ Nechal jsem se odvézt přímo do mého hotelu. Cestou jsme mlčeli. Během večera jsem pak celé hodiny seděl na balkoně svého pokoje. Zmohl jsem se pouze na uctívání Boha. Byl jsem ohromen tím, co se toho večera stalo.

Druhý den ráno, když jsme vstoupili na stadion, byla atmosféra úplně jiná. Zjevná Boží přítomnost, která na nás zapůsobila během včerejší večerní bohoslužby, byla stále postřehnutelná. V srdcích lidí byla obnovena Boží bázeň. Úžasným způsobem zažívali Boží přítomnost a požehnání.

Jak již bylo řečeno, několik lidí od té doby potvrdilo, co se toho večera stalo. O to, jak to ovlivnilo jejich životy, se podělili prostřednictvím pošty, e-mailů i osobně. V roce 2016 jsem cestoval, abych mluvil ke dvanácti tisícům vedoucích ve městě Goiânia v Brazílii. Během uvítání mi jako první slova řekl pastor následující: „Před dvaceti lety jsem byl na tom shromáždění v Brazílii, kde vanul ten vítr. Můj život se od té doby trvale změnil.“ Je vedoucím v církvi, která se během pouhých šestnácti let rozrostla na více než 300 000 lidí.

Když byla moje žena v roce 2019 v Brazílii sloužit na konferenci, jedna z vedoucích jiné organizace uvedla, že je ve službě tam, kde před více než dvaceti lety vanul vítr. I ona uváděla, že její život se navždy změnil.

Pro duchovní zdraví každého věřícího je zásadní být v Boží přítomnosti. Kdysi pro mě bylo velmi obtížné během modliteb vstoupit do Boží přítomnosti. Jednoho dne jsem začal spíš omylem něco dělat. Rozhodl jsem se nezačínat svůj čas modliteb zpěvem nebo mluvením. Pouze jsem přemýšlel o úžasnosti a svatosti našeho Boha. Téměř okamžitě jsem se setkal s Jeho přítomností. Rozhodl jsem se to zkusit další den, a zažil jsem totéž. Třetího dne se to opakovalo.

Byl jsem zmatený. Zeptal jsem se: „Pane, proč je pro mě tak snadné se poslední tři dny dostat do Tvé přítomnosti?“ Slyšel jsem, jak Boží Duch říká: „Jak Ježíš naučil své učedníky se modlit?“ Začal jsem citovat modlitbu Páně: „Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se Tvé jméno...“ Vykřikl jsem: „To je ono! Ježíš učil své učedníky, aby přicházeli do Boží přítomnosti se svatou bází a úctou!“ Teď mi to naprosto dávalo smysl.

David tuto pravdu potvrzuje slovy: „... *smím se klanět před tvým svatým chrámem ve tvé bázni.*“ (Žalm 5,8) Bůh je náš Otec, Ježíš je náš Pán a Spasitel a Duch Boží nás hluboce miluje. Zároveň nezapomínejte na to, že v Novém zákoně je Bůh nazýván „stravujícím ohněm“ (Židům 12,29). Ježíšova sláva způsobila, že milovaný apoštol Jan, který mu byl nejbližší, před Ním padl na tvář jako mrtvý (Zjevení 1,17). Duch Boží je Tím, kdo projevil Boží moc, aby upoutal pozornost celého města (Skutky 2), třásl budovami (Skutky 4) a dělal mnoho dalších úžasných činů.

Zde je základní pravda: Kde je úcta k Bohu, tam se projevuje Jeho přítomnost.

Uvedení do praxe

Text: „Přišel jsem k vám sláb, s velkou bází a chvěním; má řeč a mé kázání se neopíraly o vemlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí...“ (1. Korintským 2,3–4)

Pointa: Boží bázeň mění atmosféru. Připravuje prostředí pro moc Ducha svatého, aby mohl měnit naše životy a životy druhých.

K přemýšlení: Už jsem očekával a věřil, že se projeví Boží přítomnost a moc? Jak se změní můj modlitební život, pokud budu k Bohu přistupovat se svatou bází? Jak mohu této změny dosáhnout?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, žádám Tě o odpuštění za chvíle, kdy jsem vstoupil do uctívání s neformálním či neuctivým postojem. Mrzí mě, že pokládám Tvou přítomnost za samozřejmost a zacházím s ní jako s běžnou věcí. Kéž mě Ježíšova krev očistí. Kořím se před Tebou a prosím Tě o milost ke změně. Chci si uvědomovat Tvou přítomnost a respektovat ji bez ohledu na to, kde jsem nebo co dělám. Chci před Tebou vždy žít v uctivé bází. O to Tě prosím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Vždy budu věnovat plnou pozornost Božímu Slovu a ctít Jeho přítomnost ve všem, co říkám a dělám.

*Až Ho uvidíme tváří v tvář v celé Jeho úžasné
svatosti a planoucí slávě, bude se nám zdát
neuvěřitelné, že jsme o Něm vůbec přemýšleli
obyčejně.*

JOY DAWSON

1. týden – 6. den

6 | DÍVAT SE NA NĚJ

Naše svatá bázeň roste úměrně tomu, jak chápeme Boží velikost. Přesto zároveň platí: „*Jeho velikost nelze změřit*“ (Žalm 145,3), protože Jeho sláva je mimo naše chápání. Jeho sláva je nevyzpytatelná, nemá žádné hranice, žádná omezení a k ničemu se nedá přirovnat. I tak bychom se měli snažit prohloubit naše pochopení svaté bázně.

V roce, kdy zemřel judský král Uzijáš (přibližně v roce 742 před Kristem), byl prorok Izajáš přenesen do nebe. Viděl Pána sedícího na trůnu v celé Jeho slávě a veliké vznešenosti. Jeho majestát zaplnil obrovský prostor: stavbu, která mohla pojmout klidně i více než miliardu bytostí.

Izajáš byl nejen ohromen a přemožen viděním Stvořitele, ale byl také fascinován mocnými anděly zvanými serafové, kteří

se vznášeli nad Božím trůnem. Ze rtů těchto bytostí budících bázeň Izajáš slyšel:

„Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ (Izajáš 6,3)

Mnozí z nás znají tradiční Svatý, svatý, svatý, který obsahuje stejná slova. V roce 1800 ho napsal John Bacchus Dykes. Je to tradiční církevní píseň po více než dvě stě let, a proto je označována za chválu s jemnou melodií. To je však na hony vzdálené tomu, co zažil Izajáš.

Tyto ohromné bytosti nezpívají krásnou píseň, aby ze sebe měl Bůh dobrý pocit. Spíš reagují na to, co vidí! Neustále se odhalují nové čerstvé aspekty Jeho nevyzpytatelné velikosti a jediné, co mohou serafové udělat, je volat: „Svatý, svatý, svatý...“

Serafové opakují slovo svatý třikrát. Pokud by se snažil nějaký hebrejský pisatel (například Izajáš) nějaké slovo zdůraznit, tak by ho jednou zopakoval. Vidíme to v Ježíšově výroku: *„Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane, vejde do království nebeského...‘“* (Matouš 7,21) Matouš jako člověk, který sedí a poslouchá Ježíše, si všiml výrazného zesílení Jeho hlasu, když zaznělo slovo Pán. Aby Matouš zachytil vážnost tohoto slova, napsal ho dvakrát. V češtině používáme ke zdůraznění tučné písmo nebo kurzívu.

Málokdy hebrejský pisatel zdůrazní slovo trojím opakováním. V Písmu se tento případ vyskytuje pouze několikrát. Trojí opakování by dalo slovu nebo prohlášení nejvyšší stupeň důrazu. Hlasy těchto andělů hřmí natolik, že to otřásá rámy dveří této obří stavby.

Když jsme se přestěhovali na Floridu, zjistili jsme, že tam nejsou žádné sklepy kvůli vysoké hladině podzemní vody. Stavitel domu mě informoval: „Pokud vaši čtvrt' ohrožuje tornádo, schovejte se do rámu dveří pokojů vašeho domu, protože je to nejstabilnější část konstrukce.“ Je divné přemýšlet o tom, že Izajáš uvedl jmenovitě rámy dveří, které se v této obří budově třásly. Vzhledem k tomu je pravděpodobné, že celá stavba duněla výkřiky těchto mocných andělů!

Jaká byla Izajášova odpověď, když uviděl Hospodinovu slávu? Nebylo to: „*To je fajn, že je tady Pán!*“ Ne, on vykřikl: „*Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů...*“ (Izajáš 6,5)

Je třeba si všimnout toho, že Izajáš je zbožný muž – prorok –, který v předchozí kapitole své knihy volá: „*Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké! Běda těm, kdo jsou moudří ve vlastních očích a rozumní sami před sebou. Běda bohatýrům zdatným v pití vína, mužům udatným v míchání opojných nápojů...*“ (Izajáš 5,20–22) O jednu kapitolu dál mu stačí jediný záblesk Boží velikosti, a už nevolá „běda hříšníkům“, ale spíš „*Běda mi, neboť jsem ztracen!*“ (Izajáš 6,5). Myslel si, že zná Všemohoucího Boha, ale teď si to uvědomuje mnohem více. Také si dobře uvědomuje, kým před tímto svatým Bohem sám je. Co z tohoto setkání vyplynulo? Jeho svatá bázeň se hodně prohloubila!

V celém Písmu vidíme podobné reakce u těch, kdo viděli Boha v Jeho slávě. Co například Jób? Všemohoucí o něm říká: „*Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného...*“ (Jób 1,8) Dokážete si představit, že by to Bůh řekl o vás nebo o mně? Skákali bychom radostí! Když se však tento muž setkává s Boží slávou, tak volá: „*Jen z doslechu jsem o tobě*

slýchal, teď však jsem tě spatřil vlastním okem. Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu.“ (Jób 42,5–6)

A co Ezechiel? Uviděl Boha a napsal: „... *byl to vzhled a podoba Hospodinovy slávy. Když jsem to spatřil, padl jsem na tvář...*“ (Ezechiel 1,28)

Nebo co Abraham? Čteme, že když viděl Boha, „*padl tváří k zemi*“ (Genesis 17,3).

Když se Bůh slavně zjevil na Sinaji, „*Pohled na to, co viděli, byl tak hrozný, že Mojžíš řekl: ,Třesu se hrůzou a děsem.*“ (Židům 12,21).

Apoštol Jan, kterého Ježíš miloval, píše o svém setkání s naším oslaveným Ježíšem: „*Když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý...*“ (Zjevení 1,17)

Výše uvedený seznam není úplný. V Písmu je zaznamenáno mnoho dalších podobných událostí.

Kdysi kolem roku 1266 až 1273 psal Tomáš Akvinský knihu *Summa Theologiae*, kterou považoval za své nejvýznamnější dílo. Jednoho dne se však setkal s Bohem tak silně, že to navždy změnilo jeho pohled a se psáním skoncoval. Jeho přítel Reginald na něj naléhal, aby pokračoval. Akvinský mu však odpověděl: „*Nadešel konec mého díla. Všechno, co jsem napsal, se na základě toho, co mi bylo zjeveno, jeví jako sláma.*“¹

V určitém bodě dějin se Bůh snažil prohloubit svatou bázeň u Izraelců tím, že jim pokládal zásadní otázky. Izajáše, který

¹ *Butler's Lives of the Saints: Concise Edition Revised & Updated*, Michael Walsh, ed. (New York: Harper San Francisco, 1991), 29–30.

spatřil Hospodinovu slávu, se ptá: „Kdo změřil Hospodinova ducha a byl mu rádcem a vedl ho k poznání? Kohopak o radu žádal, aby rozumnosti nabyt, aby ho poučil o stezce práva, naučil poznání a seznámil ho s cestami rozumnosti? ... Ke komu připodobníte Boha? Jakou podobu mu přisoudíte?“ (Izajáš 40,13–14.18)

Pak se Bůh zeptá přímo: „*Ke komu mě chcete připodobnit, aby mi byl roven?*“ (Izajáš 40,25)

Pokud kdy v dějinách nadešel čas, kdy by se tyto otázky měly vážně promyslet, vážně, a nejen zběžně, je to právě teď. Dnes je mnoho z nás natolik pohlceno náporom informací, které neustále zaměstnávají naši mysl, že nemáme prostor ani čas meditovat o těchto zásadních otázkách. Náš růst v bázni před Bohem je omezován. Díky tomu je mnoho věřících zranitelných. Snadno se nechají zatáhnout do světového systému touhy, zisku a pýchy na lidské úspěchy.

Podobným způsobem jsme neustále bombardováni oceněními talentovaných sportovců, krásných hollywoodských hvězd, nadaných hudebníků, schopných obchodníků, charismatických vůdců a dalších důležitých lidí. Jejich sláva je vychvalována v televizi, mainstreamových médiích, na sociálních sítích a na mnoha dalších veřejných platformách. Tragickou realitou je to, že tyto zdánlivě neškodné útržky informací a lidských úspěchů nás rozptylují, či dokonce odvádějí od velkolepého pozvání přiblížit se k Bohu a spatřit Ho.

Stačilo by se zastavit, hledět na Jeho vznešenost, a byli bychom obohaceni, posíleni a prožívali pokoj. Máme následující zaslíbení:

*„Neboť Bůh, který řekl ‚ze tmy ať zazáří světlo‘, osvítil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově.“
(2. Korintským 4,6)*

Když se spojení s Duchem svatým ve svém nitru utišíme, můžeme při rozjímání nad Božím Slovem spatřit Ježíše. Pohled do Jeho tváře prohlubuje Boží slávu v našich srdcích, a to pak prohlubuje naši svatou úctu. Začínáme se podobat Izajášovi a dalším výše uvedeným velikánům, kteří se s Ním setkali, chodili s Ním, dělali Mu radost, přijali Jeho zaslíbení a dobře dokončili svůj život. Nejlepší ze všeho je to, že když se na Něj budeme dívat, je nám zaslíbeno, že „jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě“ (2. Korintským 3,18).

Komu se snažíte přizpůsobit? Celebritám naší doby, nebo Tomu, kdo stvořil vesmír? Rozhodněte se moudře a věnujte pozornost tomu, co slyšíte.

Uvedení do praxe

Text: „... v nádheře svatyně se klaňte Hospodinu! Svíjej se před ním, celá země!“ (Žalm 96,9)

Pointa: Naše bázeň před Bohem roste úměrně našemu pochopení Boží velikosti.

K přemýšlení: Co by se stalo, kdybych si třikrát denně dopřál deset minut přemítat o Boží velikosti, aniž bych se nechal rušit vnějšími vlivy? Vyplatí se investovat čas? Mohl bych být efektivnější v každodenním životě díky tomu, že porostu v bázni před Bohem, což mě nakonec udělá moudřejším?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, prosím Tě, abys mi dal milost vidět Ježíše nově. Tvé Slovo slibuje, že když Ho uvidím ve svém srdci, budu proměněn k Jeho obrazu – z jedné úrovně slávy do druhé. Kéž se má bázeň před Bohem prohlubuje tím více, čím více se Jeho sláva stává skutečnější. Prosím Tě o to v Ježíšově jménu, amen.

Povolání: Jsem proměňován k obrazu Ježíše ze slávy do slávy.

*Lidé mají úctu k sobě navzájem,
ale ne k Bohu.*

HENRY DAVID THOREAU

7 | BOŽÍ SLÁVA

Nemůžeme vést rozhovor o bázni před Bohem, aniž bychom se zaměřili na Boží slávu. Té jsme se už dotkli v předchozí kapitole, ale teď ji probereme důkladněji.

Smrtelné tělo nemůže obstát v přítomnosti Boží slávy. Prorok Abakuk o ní prohlásil, že „září jako světlo, po straně má rohy, v nichž je skryta jeho síla“ (Abakuk 3,4). Pavel píše, že Ježíš „přebývá v nepřístupném světle. Jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět“ (1. Timoteovi 6,16). V obdobném smyslu nám pisatel listu Židům píše, že Bůh je stravující oheň (Židům 12,29).

Když čtete tato prohlášení, nepředstavujte si obyčejný oheň, v němž hoří dřevo a který je na dosah ruky. Podívejte se raději na jasnější oheň, který má mnohem větší sílu. Co třeba slunce, které osvětluje náš svět? Je nedosažitelné a má obrovskou teplotu. Jenže ani tento příklad není dostatečný, protože je nám řečeno, že „Bůh je světlo a není v něm žádná tma“ (1. Janův 1,5). Slunce má i přes svou jasnost tmavé skvrny. Pavel píše: „*Když jsem byl*

na cestě, králi, spatřil jsem o poledni světlo z nebe, jasnější než slunce...“ (Skutky 26,13)

Pavel nevidí Ježíšovu skutečnou tvář. Vidí pouze světlo, které z Něj vychází a které zastínilo jasné slunce na Blízkém východě! Nešlo o slunce během východu či během pozdního odpoledne, ale o polední slunce.

Procestoval jsem řadu míst po celém světě. Občas si zapomenu vzít sluneční brýle. Na většině míst se bez nich obejdu, ale na Blízkém východě nikoli. Když jsem tam byl poprvé, zjistil jsem, že je musím stále nosit. Bez nich jsem musel neustále mžourat, protože vlivem slunečního záření jsem měl v očích prasklinky. Slunce je tam mnohem jasnější ze tří důvodů: suché pouštní klima, světlá barva a reflexní povaha terénu a blízkost rovníku. Ráno či později během dne sice nebylo příliš intenzivní, ale v poledne bylo bez ochranných skel oslepující.

Nyní se zamysleme nad tím, co jsme právě četli. Pavel uvádí, že světlo vycházející z Ježíše bylo jasnější než polední slunce na Blízkém východě! Jeho sláva mnohokrát převyšuje záři slunce.

To vysvětluje, proč Joel a Izajáš říkají, že v den Ježíšova návratu se slunce a měsíc zatmí a hvězdy nebudou svítit (Izajáš 13,9–10; Joel 2,31–32). Rád bych to vysvětlil. Když vyjdeme ven za jasné noci, co vidíme? Nebe plné hvězd. Ale co se stane, když ráno vyjde slunce? Hvězdy nejsou vidět. Napadne nás, jestli všechny hvězdy rychle neutíkají před vycházejícím sluncem, a pak se rychle nevracejí na noční oblohu, když slunce zapadá? Ani omylem. Co se stalo? Sláva hvězd je jedna úroveň, ale sláva slunce je mnohem vyšší úroveň. Když vyjde slunce, tak hvězdy zastíní, protože je mnohem jasnější.

Až se Ježíš vrátí, jeho sláva bude mnohem větší než záře slunce. Zastíní ho, i když bude stále svítit! Poskytuje vám to lepší pochopení Jeho slávy? Možná právě proto je nám řečeno, že všichni lidé na zemi budou volat k horám a skalám: „... *Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránkovým!*“ (Zjevení 6,16)

Dostáváme se k zásadní otázce: Co je vlastně Boží sláva? Abychom na to odpověděli, podívejme se na Mojžíšovu prosbu: „*Prosím, ukaž mi svou slávu!*“ (Exodus 33,18) Hebrejské slovo pro slávu je kabod. Strongův biblický slovník definuje kabod jako „váhu něčeho“. Kabod také odkazuje na majestátnost a čest. Mojžíš tedy vlastně říká: „*Ukaž se mi v celé své nádheře.*“ Pozorně se podívejte na Boží odpověď: „... *Všechna má dobrota přejde před tebou a vyslovím před tebou jméno Hospodin...*“ (Exodus 33,19)

Bůh tady popisuje svou slávu jako všechnu svou dobrotu. Hebrejské slovo pro *dobro* je definováno jako „dobré v nejširším slova smyslu“. Jinými slovy jde o dobrotu v plné míře.

Bůh dále říká: „*Vyslovím před tebou jméno Hospodin.*“ Než nějaký král vstoupí do trůnního sálu, uvaděč nejprve ohlásí jeho jméno. Zazní trubky a král vstoupí do trůnního sálu v celé své nádheře. Jeho velikost je zjevná, a na královském dvoře není žádných pochyb o tom, kdo je tady králem. Pokud by se však tentýž král nenuceně procházel po ulicích měst svého království oblečený v obyčejných šatech a bez patřičného doprovodu, mohl by zůstat bez povšimnutí.

V předchozí kapitole jsme se dozvěděli, že sláva Páně se zjevuje ve tváři Ježíše Krista. Mnozí tvrdili, že měli vidění

Ježíše. To je dost dobře možné, ale ne v Jeho plné slávě. Pavel to popisuje následovně: „*Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář...*“ (1. Korintským 13,12) Ve Starém zákoně byla Boží sláva zahalena temným mrakem. Proč zůstává skryta? Žádný člověk nemůže hledět na plnou Boží slávu, a přesto zůstat naživu.

První, s kým Ježíš po svém vzkříšení mluvil, byla Marie Magdaléna. Myslela si, že je to zahradník (Jan 20,15–16). Učedníci snídali u moře s Ježíšem, ale zpočátku Ho nepoznali (Jan 21,9–10). Dva učedníci šli s Ježíšem cestou do Emauz, ale jejich očím něco bránilo, aby ho poznali (Lukáš 24,16). Ti všichni ho mohli vidět, protože jim svou slávu nezjevil otevřeně.

V dobách Starého zákona někteří lidé viděli Boha, ale neviděli Ho v plné slávě. Hospodin se Abrahamovi zjevil u stromů v Mamre, ale ne ve své slávě (Genesis 18,1–2). Jákob zápasil s Bohem, ale ne v Jeho slávě (Genesis 32,24–30). Když byl Jozue blízko Jericha, uviděl Boha s taseným mečem a chtěl vědět, zda je na straně Izraele. Když se dozvěděl, že je to Bůh, padl na tvář a klaněl se Mu. Seznam by mohl pokračovat Gedeonem, Samsonovými rodiči a mnoha dalšími.

Apoštol Jan naopak viděl ve vytržení Pána v celé Jeho slávě na ostrově Patmos. Jeho tvář přirovnal ke slunci, které září v plné síle, a padl jako mrtvý. Jak se na Něj mohl Jan dívat? Nebyl ve svém těle, ale v duchu. Totéž platí pro Izajáše a několik dalších. Mojžíš se však nemohl dívat na Boží tvář, protože byl ve svém smrtelném těle.

Hospodinova sláva je tím, co činí Boha Bohem. Všechny jeho vlastnosti, autorita, moc, moudrost – doslova Boží nezměrná

váha a velikost. Vše v plné míře! To je Ten, kdo svýma rukama osobně umístil hvězdy na jejich místo a každé z nich dal jméno. On je Tím, kdo osobně změřil celý vesmír svými dlaněmi. Ten, kdo dokáže vzít celou zeměkouli, jako by to bylo zrnko písku. Ten, kdo zvažil každou kapku vody ve své dlani. Ten, kdo na svých váhách zvažil zemi a hory. To je Ten, koho můžeme spatřit ve svém srdci a díky tomu se proměňovat k Jeho obrazu, od slávy ke slávě!

Toto je Ten, kdo nás hluboce miluje – natolik, že se rozhodl zaplatit hroznou cenu za naše hříchy, abychom mohli být součástí Jeho rodiny. Nevím, jak vás, ale mě tohle nenechává chladným!

Uvedení do praxe

Text: „Jeho příchod zjeví v určený čas požehnaný a jediný Vládce, Král králů a Pán pánů. On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět. Jemu patří čest a věčná moc. Amen.“ (1. Timoteovi 6,15–16)

Pointa: Hospodinova sláva je tím, co činí Boha Bohem. Všechny jeho vlastnosti, autorita, moc, moudrost – doslova Boží nezměrná váha a velikost. Vše v plné míře!

K přemýšlení: Představte si světlo tak zářivé a čisté, že v něm není žádná tma, stíny, šerost nebo stmívání. Představte si, že toto světlo září ve vašem srdci. Proč bych vůbec před Bohem chtěl něco skrývat, nebo bych to dokonce dělal? To nedává smysl.

Modlitba: Drahý nebeský Otče, prosím Tě, abys mi dal jasné vědomí své slávy. Nechci, aby to bylo něco obyčejného, náhodného, nebo něco, na co pouze myslím. Spíš toužím po tom, aby tu Tvá velikost byla stále přítomná a byla skutečnější než okolní svět. Kéž mám Tvou slávu stále v srdci a myslí. O to Tě prosím v Ježíšově jménu, amen.

Povolání: V Kristu jsem světlem světa odrážejícím Jeho slávu všem, s nimiž se setkávám.

Odhalení toho, kdo jsme

2. TÝDEN

*Musíme se bát Boha na základě lásky,
nikoli Ho milovat na základě strachu.*

SAINT FRANCIS DE SALES

8 | VAŠE HODNOTA

Tato část bude obsahovat některá témata, která jsou závažná a možná i usvědčující. Zastavte se tedy před dalším pokračováním a zkusme ještě lépe pochopit to, jak nás Bůh neskutečně miluje. Začnu silným, téměř děsivým Ježíšovým prohlášením, které bude významnou součástí našeho přemýšlení. Pokud jeho slova nebudou čtena v kontextu, mohla by být špatně pochopena. Mohla by vyvolat nezdravý strach. Proto vás prosím, abyste je četli s postojem podřízenosti a úcty k našemu Bohu:

*„Ukážu vám, koho se máte bát. Bojte se toho, který má moc vás zabít, a ještě uvrhnout do pekla. Ano, pravím vám, toho se bojte!“
(Lukáš 12,5)*

Ježíš nám říká, abychom se Boha báli – a neříká to pouze jednou. Toto nařízení zdůrazňuje opakováním. Asi nás zaujmou Jeho překvapivá slova: „*uvrhnout vás do pekla*“. To jsou silná slova! Podívejte se však na to, co dodává v následujících verších:

„Což neprodávají pět vrabců za dva haléře? A přece ani jeden z nich není zapomenut před Bohem. Ano i vlasy na vaší hlavě

jsou všechny spočteny. Nebojte se, máte větší cenu než mnoho vrbců.“ (Lukáš 12,6–7)

Všimněte si, že jsem v 5. verši podtrhl „*bojte se*“ a v 7. verši „*nebojte se*“. Opět je zde rozdíl mezi svatou bází a nesvatým strachem. Nedokážu pořádně zdůraznit, že svatá bázeň neznamená bát se Boha a kvůli tomu se od Něho vzdálit, protože to je důsledek nesvaté bázně. Je potřeba tento rozdíl chápat a o této pravdě nepochybovat.

Ježíš začíná tímto strhujícím, téměř děsivým prohlášením, ale zároveň zmiňuje naši nepochopitelnou hodnotu pro Boha. V podstatě zjevuje, že Bůh si nás hluboce váží, a proto nám dává dar svaté bázně. Tento dar nás udržuje blízko Dárce života a chrání nás před tím, co by nás zničilo. Chrání nás před strachem z člověka, což je pravý opak svaté bázně. Tyto dva rozměry budou důležitou součástí naší další diskuse. Než se do toho pustíme, pojďme si nejprve připomenout naši hodnotu.

Podle Ježíše vás Bůh tak hluboce miluje, že zná počet vlasů na vaší hlavě. Vědci odhadují, že většina lidí má na hlavě průměrně 100 000 vlasů. Pokud dáte 10 000 lidí do jedné místnosti, dokázali byste určit, kdo z nich má 99 569 vlasů? I kdybyste to uhodli, za pár minut byste se mýlili, protože průměrný člověk ztrácí 50 až 100 vlasů denně. Bůh zná přesné číslo v každém okamžiku! Co nám to říká? Jsme pro něj tak drahocenní, že na nás neustále myslí. David píše:

„Jak si vážím divů, které konáš, Bože! Nesmírný je jejich počet, sčítl bych je, ale je jich víc než písku. Sotva procitnu, jsem s tebou.“ (Žalm 139,17–18)

Všechen písek! Představte si všechen písek na zemi – každou pláž, poušť a golfové hřiště. To je obrovské množství!

Nadšenci pro vědu a matematiku říkají, že v závislosti na velikosti zrn a hustotě písku je v jednom krychlovém metru pláže přibližně jeden a půl milionu až tři miliardy zrněk písku jen na floridské pláži. Když sečtete všechna zrnka písku na planetě, stále by to nebyl takový počet jako množství Božích myšlenek o vás. Přemýšlejte o tom.

Položte si následující otázku: Na co většinou myslíte? Málokdy přemýšlíte o něčem, co pro vás nemá cenu. Spolu s Lisou objevujeme každý rok během Vánoc ve skříních různé věci. Používám výraz objevovat, protože zapomínám, že je máme. Vzpomenu si na ně jednou během roku, protože nejsou důležité. Kdybych však spočítal to, kolikrát jsem během čtyřiceti let našeho manželství myslel na Lisu, mohl bych mít tolik písku, že by naplnil polovinu krabice od bot. To je přibližně dvě stě milionů myšlenek, což by odpovídalo myšlence každých 6,3 sekundy. Manžel, který často myslí na svou ženu, by byl považován za hluboce zamilovaného.

Boží myšlenky o vás převyšují všechna zrnka písku na planetě! Chápete to? Úžasné je to, že Bůh nemůže přehánět! Ačkoli všichni známe lidi, kteří přeháněli a neříkali pravdivá prohlášení, Bůh prostě nemůže lhát. Neumí to. Pokud tedy říká, že Jeho myšlenky o vás převyšují množství písku na planetě, tak to je něco!

Pojďme ještě dál. Jaká je přesně naše hodnota? Hodnotu určuje kupující. Můj syn se zúčastnil sportovní aukce, protože jeho firma měla zájem o koupi dresu Billa Russella, který ho nosil během finále v šedesátých letech. Dres nakonec nekoupili, protože nejvyšší nabídka převýšila jeden milion dolarů. I když byl Bill Russell skvělým hráčem, osobně bych za jeho dres nebo

dres jiného hráče NBA nedal více než pár set dolarů. Je to jen kus oblečení.

Otázkou není to, jakou máme hodnotu pro lidi, protože ta se liší. Svět navíc nemá potřebnou míru pro oceňování lidí. V mateřských lůnech byly zavražděny miliony dětí. Vážili si lidé těchto nenarozených životů? A co dívky a ženy, které se prodávají kvůli sexu, včetně prostitutek? Pokud by jejich život oceňovali ti, kdo je prodávají, jejich hodnota by se snížila na několik set dolarů.

Není to člověk, ale Bůh, kdo určuje skutečnou míru hodnoty v tomto vesmíru. A dokonce i u toho, čeho si vážíme, nám Ježíš připomíná, že *„co lidé cení vysoko, je před Bohem ohavnost“* (Lukáš 16,15). Uvádí také následující pozoruhodné prohlášení: *„Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá člověk svůj život zpět?“* (Matouš 16,26)

Chvilí přemýšlejte o veškerém bohatství světa. Vezměme si nákladná sídla, krásné nemovitosti, drahokamy, drahé kovy, nádherná auta, jachty a letadla. Je to takřka nepředstavitelné. Nedávné studie odhadují hrubý světový produkt na 84,97 bilionu dolarů. To je nepředstavitelné množství peněz. Přesto nám Ježíš říká, že kdybyste vyměnili svůj život za tohle všechno, uzavřeli byste nevýhodný obchod!

Jaká je tedy vaše hodnota? Pavel píše: *„Bylo za vás zapláceno výkupné...“* (1. Korintským 6,20) Boží nabídka vašeho života, jehož cenu sám určil, se nachází v následujících slovech: *„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna...“* (Jan 3,16) To je mnohem víc než dres Billa Russella! Bůh viděl naši hodnotu stejně cennou jako jeho nejcennější majetek. To je ta

úžasná pravda: Kdybychom měli pro Boha o jeden haléř nižší hodnotu, než je hodnota Ježíše, pak by k této výměně nedošlo, protože Bůh by uzavřel nevýhodný obchod. Nedal by něco hodnotnějšího za něco méně hodnotného. Uvědomujete si, jak jste pro Boha drahocenní?

Jak velká je Boží láska k vám? Ježíš ve své modlitbě řekl něco velmi překvapivého:

„... aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a zamiloval sis je tak jako mne.“ (Jan 17,23)

To je téměř nepochopitelné! Bůh nás miluje stejně jako Ježíše! Přesto si můžete myslet, že mluví pouze o učednících. To není pravda, protože Ježíš uvádí: *„Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří...“ (Jan 17,20)* Pokud věříte v Ježíše Krista, je to díky učedníkům. Hloubka Boží lásky a hodnota, kterou vám dává, je nepochopitelná.

S touto neochvějnou pravdou pokračujeme v odhalování toho, proč je tento dar svaté bázně tak zásadní v našem vztahu s Bohem.

Uvedení do praxe

Text: „Nikdo nevykoupí ani bratra, není schopen vyplatit Bohu sám sebe. Výkupné za lidský život je tak velké, že se každý musí provždy zříci toho, že by natrvalo, neustále žil a nedočkal se zkázy.“ (Žalm 49,8–9)

Pointa: Žádný moudrý člověk neuzavře nevýhodný obchod. Nedá něco cennějšího za to, co má menší hodnotu. Stejně tak by ani Bůh nikdy neuzavřel nevýhodný obchod. Cena, kterou za vás Bůh zaplatil, byl život Jeho jednorozeného Syna. To znamená, že si vás váží stejně jako Ježíše. Zároveň to znamená, že si váží lidí kolem vás stejně jako Ježíše.

K přemýšlení: Vezmu-li v úvahu velkou hodnotu, kterou Ježíš dal mému životu, jak se díky tomu na sebe dívám? Jak to ovlivní můj pohled na ty, se kterými se denně setkávám a jednám s nimi?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, děkuji Ti, že si vážíš mého života jako něčeho drahocenného, že jsi byl ochoten dát Ježíše, aby zemřel místo mě. Ježíši, děkuji Ti, že si mě vážíš víc než sebe, když jsi vzal mou vinu na sebe a vzal na sebe mé odsouzení. Duchu svatý, prosím, abys mi dal do srdce i mysli jasné pochopení toho, jak moc mě miluješ a vážíš si mě. Kéž i já miluji ostatní stejným způsobem. Ve jménu Ježíše, amen.

Povolání: Budu milovat a vážit si druhých stejně, jako Bůh miluje a váží si mě.

*Když kážeme o Boží lásce,
tak se může stát, že zapomeneme na to,
že Bible odhaluje nejprve intenzivní, planoucí
Boží svatost a Jeho lásku
ve středu této svatosti.
Teprve poté Boží lásku.*

OSWALD CHAMBERS

9 | FATÁLNÍ STŘET

V první části jsme diskutovali o Boží slávě, ale byl to jen úvod. V této kapitole se zaměříme na různé stupně Boží přítomnosti. Začneme tím, že se podíváme na období, kdy se Všemohoucí Bůh rozhodl během pobytu izraelského národa na poušti přebývat ve stanu.

Po časově náročné, komplikované a složité práci tým dělníků postavil svatostánek. Byl postaven podle přesného plánu, který Bůh dal Mojžíšovi na hoře, a byl pozemským modelem nebeského stánku (Židům 8,1–5). Jakmile bylo dílo dokončeno, Bůh projevil svou slavnou přítomnost:

„Tu oblak zahalil stan setkávání a příbytek naplnila Hospodinova sláva. Mojžíš nemohl přistoupit ke stanu setkávání...“ (Exodus 40,34–35)

Bůh znovu zakryl Izraelce před svou slávou temným mrakem. Přebýval se svým milovaným lidem tak, aby to mohl zvládnout. Pouze velekněz směl jednou ročně vstoupit do Nejsvětější

svatyně prostřednictvím zvířecí krve. Velekněz byl vybrán Bohem, a tím prvním byl Mojžíšův bratr Áron.

Jednoho dne dva z Áronových synů, kteří byli také kněžími, vstoupili do svatostánku, aby obětovali před Hospodinem. „*Přinesli před Hospodina cizí oheň, jaký jim nepřikázal.*“ (Leviticus 10,1). Existují různé názory na konkrétní podobu toho, co se skutečně stalo. Kvůli samotné podstatě vynechme jejich činy a zaměřme se na jejich motiv. Jedna definice slova *profánní* je „zacházet s něčím posvátným bez úcty“. Znamená to považovat to, co je svaté, za něco běžného a obyčejného. Áronovi synové vlastně přišli do slavné Boží přítomnosti neuctivě. To, co následovalo, přináší údiv, možná až děs:

„I vyšel oheň od Hospodina a pozřel je, takže zemřeli před Hospodinem.“ (Leviticus 10,2)

Tito dva muži, kteří byli oprávněni vstoupit do Boží přítomnosti, kvůli své neuctivosti okamžitě zemřeli. Zaútočil na ně Bůh zlomyslně? Nikoli. Oni sami se vystavili nebezpečí. Představte si to následovně: Země je 150 000 000 kilometrů od Slunce. Opalovat se na pláži je pro většinu lidí příjemné. Pokud se však opalujete ve vzdálenosti 15 000 kilometrů od stejného slunce, čeká vás okamžitá smrt.

Ve vztahu k Boží svaté a slavné přítomnosti jim chyběla potřebná úcta, a proto jednali způsobem, který jim způsobil zkázu. Poslechněte si slova, která Mojžíš řekl Áronovi po smrti jeho synů:

„Toto mluvil Hospodin: Na těch, kteří jsou mi blízko, ukážu svou svatost, před veškerým lidem osvědčím svou slávu.“ (Leviticus 10,3)

To, co řekl Mojžíš, je univerzální a věčné nařízení. Univerzální znamená, že se vztahuje na každou stvořenou bytost, ať už lidskou nebo andělskou. Věčné znamená, že se to nikdy nezmění. Tak to vždy bylo a bude. Do Boží přítomnosti můžete vstoupit pouze s pokorným srdcem.

Vraťme se k mému večeru v Brazílii. V té děsivé Boží přítomnosti během vanutí větru jsem byl paralyzován svatou bázni. Myšlenka, která se mi honila hlavou, byla: Johne Bevere, uděláš jeden špatný krok, řekneš jedno špatné slovo, a jsi mrtvý!

Mohlo by se to opravdu stát? Nevím to jistě, ale mohu spolehlivě povědět, že jeden muž a jedna žena v Novém zákoně udělali v podobné atmosféře špatný krok a oba padli mrtví. Ano, skutečně zemřeli, takže skončili dva metry pod zemí (Skutky 5,1–10). Tento pár přinesl dar před své církevní vedoucí a další věřící. Přesto byli oba okamžitě zabiti a pohřbeni ve stejný den. Jak na to následně reagovali ostatní věřící?

„A velká bázeň padla na celou církev i na všechny, kteří o tom slyšeli.“ (Skutky 5,11)

Je třeba poznamenat několik věcí. Nepíše, že „velký strach přišel do města“. Nikoli. *„Velká bázeň padla na celou církev.“* Také si povšimněte, že nepíše jen „bázeň“, ale „velká bázeň“. Hebrejští pisatelé nepřeháněli, jak to často děláme v západní kultuře. Tím, že je v Písmu napsáno „velká“, je to velmi silná míra svaté bázně.

Ve Skutcích 2. kapitole, když se Duch Boží v den Letnic projevil, někteří z těch, kteří stáli kolem, došli k závěru, že učedníci byli opilí vínem v devět hodin ráno. Na chvíli se zamyslete nad tím, jak se chová opilý člověk. Obvykle to není

tiché a pokojné chování. Spíš jde zpravidla o spoustu smíchu a radosti. To popisuje atmosféru onoho významného dne. Přítomnost našeho milujícího Boha byla osvěžující a příjemná. Ale když se Jeho děsivá, dokonce strašná přítomnost projevila kvůli soudu uprostřed týchž lidí, církev zachvátil velký strach a bázeň. Tato událost dramaticky prohloubila jejich povědomí o Boží svatosti.

Často se mě lidé ptali: „Proč lidé v moderní době nepadají mrtví?“ Je to dobrá a oprávněná otázka. Tento pár lhal Petrovi, a nakonec i Duchu svatému. V jednadvacátém století lidé lhali mnoha pastorům, tak proč je nepotkal stejný osud? Podívejme se, co se stalo bezprostředně po smrti uvedeného páru:

„Dokonce vynášeli nemocné i na ulici a kladli je na lehátka a na nosítka, aby na některého padl aspoň Petrův stín, až půjde kolem. ... a všichni byli uzdravováni.“ (Skutky 5,15–16)

Když se nad tím zamyslíte, je to ohromující. Všimněte si, že se píše o ulicích (množné číslo)! A nebyli to jen „někteří“, kdo byli uzdraveni, ale byli to „všichni“. Pojďme to aktualizovat. Bylo by to podobné, jako by apoštol Petr vstoupil do velké nemocnice a uvolnil každé lůžko na každém patře pouhým procházením chodbami. Tak veliká moc se nachází pouze v atmosféře Pánovy slávy.

Potvrdí to další příklad z Písma. Stovky let po incidentu s Áronovými dvěma syny se další dva synové v kněžském úřadu, Chofni a Pinchas, dopouštěli cizoložství se ženami, které se shromažďovaly u dveří téhož svatostánku. To by bylo necelých třicet metrů od místa, kde na místě zemřeli Áronovi synové! Aby toho nebylo málo, tak ještě zastrašovali věřící tím, že od nich násilně vyžadovali oběti. Byli to „ničemníci, neznali se k Hospodinu“ (1. Samuelova 2,12–13). Bůh o těchto mužích řekl:

„Proto jsem o *Élího domu* přísahal: *Dům Élího nebude nikdy zbaven viny..*“ (1. Samuelova 3,14) Z úst Všemohoucího Boha opravdu nechcete slyšet taková slova.

Jejich chování bylo vůči Bohu extrémně urážlivé, o něco neuctivější, než tomu bylo u Áronových synů, a přesto tito muži ve stejném svatostánku nezemřeli okamžitě. Proč? Odpověď najdeme v těchto slovech: „... *V těch dnech bylo Hospodinovo slovo vzácné, prorocké vidění nebylo časté.*“ (1. Samuelova 3,1) Nedostatek Božího zjeveného Slova hovoří o absenci Jeho přítomnosti. Neexistovala. Nelišila se od bohoslužeb v Brazílii. V době Mojžíše však byla plně přítomna.

Jaký závěr můžeme z těchto příkladů vyvodit? Čím větší je zjevná Boží sláva, tím více a rychleji bude Bůh soudit neuctu. Odložený rozsudek však bude nakonec vykonán. Z tohoto důvodu Pavel píše:

„Hříchy některých lidí jsou zjevné, ještě než dojde k soudu; u jiných vyjdou najevo až na soudu.“ (1. Timoteovi 5,24)

Je moudré nikdy za žádných okolností nepřipustit neuctivý, ležerní nebo familiární postoj k Bohu. Ve skutečnosti je nebezpečnější, když se Jeho sláva neprojevuje. Proč? Je snazší sklouznout do stavu neuctivosti na základě klamně víry, že jste Bohem přijati jen díky tomu, že se neprojevují jeho soudy. Pokud k tomu dojde, můžeme snadno sklouznout k víře, že Bůh neřeší naši neuctu, jak uvidíme v další kapitole.

Uvedení do praxe

Text: „... Na těch, kteří jsou mi blízko, ukážu svou svatost, před veškerým lidem osvědčím svou slávu...“ (Leviticus 10,3)

Pointa: Čím větší je zjevná Boží sláva, tím více a rychleji bude Bůh soudit neúctu. Odložený rozsudek bude nakonec vykonán.

K přemýšlení: Jak přistupuji k Bohu v modlitbě, v církvi, při bohoslužbě, když se vyučuje Boží slovo nebo v každodenním životě? Naučil jsem se v přistupování k Bohu ležérnímu postoji? Přestal jsem si uvědomovat skutečnost, že On není jen můj Otec, ale také svatý Bůh, který je stravujícím ohněm?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, prosím Tě o odpuštění, když k Tobě přistupuji s ležérním a neuctivým postojem. Přestal jsem si uvědomovat, kdo jsi, a jsem vůči tobě příliš familiární. Vyznávám to jako hřích. Už se nebudu na Tebe dívat jako na „kamaráda“, ale budu tě uctívat jako svatého Boha, kterým jsi. Děkuji Ti za to, že jsi laskavý a milosrdný a odpustil jsi mi mou neúctu. Za to se modlím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Budu uctívat Boha bez ohledu na to, jak mocně nebo jemně projevuje svou přítomnost.

*Cesty člověka jsou Hospodinu zřejmé,
on sleduje všechny jeho stopy.*

PŘÍSLOVÍ 5,21

10 | BŮH SE NEDÍVÁ

Jak již bylo uvedeno, naše svatá bázeň se prohlubuje úměrně našemu pochopení Boží slávy. Funguje také pravý opak: budeme snižovat Jeho velikost, dokonce až na hranici lidských limitů, čím méně se Ho budeme bát.

Systém tohoto světa je jako říční peřeje, které se prudce vzdouvají a útočí na lidskou psychiku ve snaze potlačit Boží slávu. Tato řeka je složená ze slov, myšlenek, obrazů, videí nebo jakýchkoli jiných médií, která lze použít k vyvýšení smrtelného člověka na úkor snížení velikosti našeho Stvořitele.

Ten, kdo postrádá svatou bázeň, této síle snadno podlehne a sklouzne k přesvědčení, že Bůh si nevšimá toho, co dělá, a nezajímá Ho to. Začnou se utvářet myšlenky jako například: já jsem výjimka; mě se to netýká; neliším se od většiny; Boha nezajímají mé motivy, slova nebo činy; na cestě za Ním je toho příliš mnoho, než aby to mohl sledovat.

Svévolník si říká: „Bůh vše zapomíná, skryl svou tvář, nikdy nic neuvidí.“ (Žalm 10,11)

Existuje několik variant tohoto bludného a nebezpečného smýšlení. Všechno se však odvíjí od snižování Božích schopností. Neliší se to od domněnky, že rodič, šéf, učitel, trenér nebo jakýkoli jiný vedoucí může ztratit přehled o našem chování nebo o něm nevědět. Jednotlivci chycení v této pasti se uklidňují vírou v to, že existuje spousta detailů, které není možné sledovat, což snižuje vědomí Božích schopností.

Pojďme o krok dále. Pokud někdo bude pokračovat na této kluzké cestě nejen kvůli nedostatku bázně, ale i kvůli vyhýbání se bázni, je aktuálně ohrožen ďábelskou vírou, že Bůh nevidí jeho motivy, slova nebo činy. Jedna věc je věřit, že se Bůh nedívá. Větším projevem neúcty je myslet si, že ani není schopen se dívat!

Před druhými lidmi je možné skrýt naše slova, činy a motivy. Můžeme dělat věci potají, aniž by si jich ostatní všimli. Můžeme se schovat do stínu nebo se ukrýt ve tmě. Ale pokud věříme tomu, že můžeme před Všemohoucím Bohem skrýt své myšlenky nebo cesty, klameme sami sebe. Tento mylný předpoklad, ať už vědomý nebo nevědomý, sídlí v každé duši zbavené svaté bázně. V Písmu se píše:

„Běda těm, kdo své záměry skrývají hluboko před Hospodinem, v temnotách konají své činy a říkají: ‚Kdopak nás vidí a kdo o nás ví?‘“ (Izajáš 29,15)

Nejdřív si možná budete myslet, že Izajáš mluví o nevěřících lidech, kteří by nevstoupili do kostela nebo nepřišli na bohoslužbu. Uvedená slova jsou však adresována věřícím. To je pravda, protože těsně před tímto prohlášením čteme:

*„Panovník praví: „Protože se tento lid přibližuje ke mně ústy a ctí mě svými rty, ale svým srdcem se ode mne vzdaluje a jejich bázeň přede mnou se stala jen naučeným lidským příkazem...“
(Izajáš 29,13)*

Dovolte mi to aktualizovat. Tito lidé prohlašují, že jsou ve vztahu s Ježíšem, protože jsou spaseni Jeho milostí. Ctí ho svými ústy, navštěvují křesťanské konference, poslouchají chvály na Spotify, a přesto si zároveň myslí, že Pán není schopen vidět nebo slyšet, co si myslí nebo dělají. Stav jejich mysli je horší než u mnoha lidí, kteří Ježíše vůbec nenásledují. Věří lži, a co hůř, své pošetilosti si nejsou vědomi.

Možná namítnete: „V žádném případě! Tohle by se nemohlo stát.“ Vraťme se však k novozákonnímu páru, o němž jsem se zmínil v poslední kapitole – k Ananiášovi a Safíře (Skutky 5). Tento příběh je důležitý pro pochopení chybného chování tohoto páru. Jejich příběh ve skutečnosti začíná již ve 4. kapitole:

„Barnabáš – levita původem z Kypru, měl pole, prodal je, peníze přinesl a položil před apoštoly.“ (Skutky 4,36–37)

V této době byl Kypr ostrovem velkého bohatství s množstvím drahých kamenů, měděných a železných dolů a velkou zásobou dřeva. Proslul svými květinami, ovocem, vínem a olejem. Pokud jste vlastnili pozemek na Kypru, tak jste se velmi pravděpodobně měli dobře.

Představte si, jak bohatý levita z Kypru přináší obrovskou sumu peněz, kterou získal z prodeje své půdy, aby je veřejně přinesl jako dar před celou církví. Co se stane dál?

„Také nějaký muž, jménem Ananiáš, a jeho manželka Safira prodali svůj pozemek. Ananiáš si však s vědomím své ženy dal nějaké peníze stranou, zbytek přinesl a položil apoštolům k nohám.“ (Skutky 5,1)

Všimněte si prvního slova také. Je to spojení, které navazuje na předchozí myšlenku. V tomto případě může začátek nové kapitoly snadno přerušit pokračující příběh. Tento bohatý nováček se připojuje k církvi a přináší obrovský dar, jehož je každý svědkem. Jeho dar u tohoto páru vyvolává reakci. Okamžitě prodávají nějakou nemovitost a...

„Ananiáš si však s vědomím své ženy dal nějaké peníze stranou, zbytek přinesl a položil apoštolům k nohám.“ (Skutky 5,2)

Co způsobilo tuto reakci? Je možné, že tento pár měl až do této chvíle pověst největších dárců v církvi? Pokud ano, budilo to zájem vedoucích a lidí? Musíme si pamatovat, že dávání je dar. Stejně jako mnozí berou na vědomí různé dary (služba, kázání, pohostinnost, vyučování, vedení a další), a dokonce jim tleskají, není štědrost výjimkou. Je oslavována (2. Korintským 9,12–13). Užíval si tento pár respektu a pozornosti přesprátiš? Měli pocit nejistoty, když je překonal někdo nově příchozí? Způsobilo oslavování tohoto obrovského daru všemi lidmi to, že se jejich pozornost přesunula od Ananiáše a jeho ženy? Tento dar by přece pomohl rozšířit jejich vliv a péči o chudé.

Možná tento pár zatoužil po ztracené pozornosti, a tak zareagovali prodejem pozemku – dost možná svého největšího aktiva. Uvažovali: „To je příliš velká částka na to, abychom ji darovali celou. Ale chceme vyvolat dojem, že jsme dali všechno. Dáme tedy jen část, ale řekneme: ‚Je to všechno, co jsme dostali.‘“ Toto klamavé myšlení mohlo být posíleno racionalizací, že by to mohlo povzbudit ostatní, aby dávali velké dary.

Budit dojem bylo důležitější než pravda, a proto to vedlo ke lži. Jak si mohl tento pár myslet, že to Bůh neviděl?

Tento plán předem promysleli, zvážili a shodli se na něm. Ve víře, že mohou skrýt svůj plán před Pánem, svůj zlý skutek potají vykonali! Někde ve své mysli si mysleli: Bůh neví, co se děje! (téměř přímý citát z Izajáše 29,15). Oba to stálo život. Oba byli pohřbeni ve stejný den!

Jak dopadli dva vyznávající věřící, kteří byli svědky pozoruhodných zázraků popsaných v předchozích kapitolách? Vanul vítr z nebe a přitahoval pozornost celého města, tisíce lidí bylo spaseno na spontánních shromážděních, zmrzačený člověk, který byl zázračně uzdraven, Boží moc otřásla budovou a další zázraky. Mohli věřit tomu, že by mohli skrýt své motivy před Všemohoucím Bohem?

Nebo jak mohli Adam a Eva, kteří chodili s Bohem v zahradě, uvěřit tomu, že se před Ním mohou schovat poté, co zhřešili (Genesis 3,8)?

Jak mohli Izraelci říkat „Bůh nevidí!“? (Ezechiel 9,9)

A co následující šokující prohlášení: *„Viděl jsi, lidský synu, co páchají starší izraelského domu potmě, každý v pokojíku s obrazy svých model? Říkají: ‚Hospodin nás nevidí...‘“* (Ezechiel 8,12) Jak často si pošetile myslíme, že jsme schopni skrýt svá chladná srdce před Pánem?

Stručně řečeno, všechny tyto scénáře mají společný kořen, který podporuje zásadní chybu, kterou je nedostatek svaté bázně. Do té míry, do jaké ji postrádáme, chápeme Boží schopnosti omezeně. Nejvíc děsivé je to, že zapomínáme na svůj stav. Otupujeme své vnímání. Je to právě tato příčina, kterou si probereme v několika následujících kapitolách.

Uvedení do praxe

Text: „... *Tu poznají všechny církve, že já vidím do nitra i srdce člověka, a každému z vás odplatím podle vašich činů.*“ (Zjevení 2,23)

Pointa: Bůh nezná pouze to, co děláme, ale zná i motivy a záměry, které za našimi činy stojí.

K přemýšlení: Žiji neustále s vědomím, že Bůh zná mé nejnítěrnější myšlenky, motivy a záměry? Jak mohu prohloubit své povědomí o této pravdě?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, prosím, aby mé pohnutky a záměry byly stejně čisté jako Ježíšovy pohnutky a záměry. Kéž mohu filtrovat všechny své myšlenky, touhy, slova a činy s vědomím, že neustále zkoumáš mé cesty. Kéž nikdy neoslabuji tuto pravdu svým vnímáním. Za to se modlím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Budu žít s vědomím, že Bůh si je plně vědom mých záměrů, myšlenek, slov a činů.

Proč se tento lid odvrátil natrvalo?

JEREMJÁŠ 8,5

11 | STRACH A CHVĚNÍ

Úžasná Boží přítomnost a následný soud nad Ananiášem a Safirou vyvolaly v církvi „velký strach“. Opět je třeba zdůraznit, že se nemluví o městě, ale spíš o církvi – o shromáždění svatých. Když zkoumáme řecká slova pro velký strach, zesílí to význam daného sdělení.

První slovo *velký* je řeckým slovem *meGas*, které znamená „horní rozsah stupnice... velmi intenzivní, hrozný“.¹ Od toho je odvozeno známé slovo *mega*. Není pochyb o tom, co znamená. V podstatě by se to dalo přeložit jako „mega strach“. Nezapomeňte, že pisatelé Písma nepřehánějí.

Druhé slovo *strach* je překladem řeckého slova *phobos*, které je často používané pro svatou bázeň v celém Novém zákoně.

¹ Johannes P. Louw and Eugene Albert Nida, *Greek-English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains* (New York: United Bible Societies, 1996), 684.

Je definováno jako „strach, děs, úcta, respekt, čest“. Jiný slovník ho definuje jako „hlubokou úctu a bázeň před božstvem – úctu, bázeň“. ²Znovu se setkáváme se slovy úžas a děs, která popisují velkou míru strachu. Pavel používá stejné slovo v následujícím textu:

„A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní – nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti – s bázni a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“
(Filipským 2,12–13)

Naše spasení se nedokonává s láskou a laskavostí, ale spíš se strachem a chvěním, což důkladně prozkoumáme později. Intenzita obsahu tohoto sdělení je zesílena o další stupeň slovem *chvění*. Je to řecké slovo *tromos*, které je definováno jako „chvění strachem, hrůza... nebo hluboká úcta, respekt, strach“. Tento způsob použití není ojedinělý, protože spojení těchto dvou slov použil apoštol Pavel v Novém zákoně čtyřikrát.

I když jsme neprozkoumali svatou bázeň do všech detailů, už se možná začínáme divit tomu, jak by ji mohl nějaký učitel Božího Slova omezit na pouhé „uctívání“. V této kapitole jsme se na základě několika zdůrazněných veršů setkali se slovy, která jsou poměrně silná. Zde je celý seznam: mega strach, bázeň, hrůza, hluboký respekt, chvění a děs.

Nejsou to jen pouhá slova, která by popisovala nepodstatný aspekt našeho života v Kristu. Spíš ukazují, jak funguje naše spasení. Jde o popis toho, jak naše úsilí ve spolupráci s Duchem svatým a zmocněné Duchem svatým přivádí k plné zralosti to, co nám Ježíš daroval. Proto budeme přistupovat ke spáse jako k něčemu, co se uskutečňuje prostřednictvím strachu a chvění.

² Louw and Nida, *Greek-English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*, 540.

Na základě tohoto pochopení je možná zřejmé, proč není svatá bázeň vyučována v našich církvích, skupinách a biblických školách jako zásadní předmět. Mohlo by to být příčinou toho, že v západním světě je tolik neplodných, vlašných křesťanů? Mohlo by to být příčinou toho, proč Písmo varuje před velkým „odpadnutím“ od víry v těchto posledních časech? Pavel píše, že antikrist nemůže být zjeven, „*dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn zatracení*“ (2. Tesalonickým 2,3). Může být toto odpadnutí poháněno opomíjením naší svaté bázně? Po čtyřiceti letech strávených modlitbami, studiem a službou v každém státě Ameriky a šedesáti národech tomu věřím.

Posuňme se ještě dál. Jedním ze základních učení církve je „*věčný soud*“. Pozorně si přečtete tato slova:

„Proto nezůstávejme již u počátečního učení o Kristu, ale směřujme k dospělosti. Nevracejme se k základním článkům ... o posledním soudu.“ (Židům 6,1–2)

Každý z nás se bude zodpovídat za to, jak žil. Rozhodnutí tohoto soudu se již nikdy nezmění. Potrvá navždy! Pro věřícího je tento soud označován jako „*soudná stolice Kristova*“.

Pojďme si probrat dvě důležitá slova. Nejdřív slovo *základní*. Co se naučí malé dítě na základní škole? Číst, psát, sčítat, odčítat a další základní dovednosti. V podstatě získává základní kameny potřebné k dalšímu vzdělávání. Dokážete si představit, že byste pokračovali ve studiu na střední nebo vysoké škole, aniž byste uměli číst, psát, sčítat nebo odečítat? To nejde!

Zjistil jsem, že mnoho věřících si neuvědomuje, že je čeká soud. V nejlepším případě tento pojem pouze znají, ale důkladně

ho neprozkoumali. Dalo by se to přirovnat k pouhému vědomí, že základní dovednosti ve škole jsou důležité, ale vlastně si je nikdy neosvojit. Zásadní otázkou je, jak mohou věřící bez této základní pravdy budovat svůj život v Kristu?

Podívejme se na další slovo základ. Dokážete si představit stavbu budovy bez základů? Pokud je mírné počasí, lze postavit vysokou budovu, a ta možná zůstane stát. Ale když přijde silná bouře, tak ta budova spadne! K tomu by se dal přirovnat odklon od víry. The Barna Group oznámila, že v letech 2000 až 2020 více než čtyřicet milionů Američanů opustilo víru! ³Polovina z nich se nyní hlásí k nekřesťanům – ateistům a agnostikům. Mohl by náš nedostatek základního biblického učení přispět k této katastrofální statistice?

Podívejme se krátce na to, co je součástí našeho soudu: *„V této důvěře chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána.“* (2. Korintským 5,8) Je jasné, že Pavel mluví pouze k věřícím. Když nevěřící zemře, není v Boží přítomnosti.

„Proto nám také nadevše záleží na tom, abychom se mu líbili...“ (2. Korintským 5,9)

Když naši synové dospívali, hledali jsme s Lisou příležitosti, jak je cvičit ve zbožnosti. Jedním z důležitých aspektů jejich výcviku bylo chránit je před tím, aby si něco nárokovali. Jednou jsem jim pověděl: „Kluci, nemůžete udělat nic pro to, abychom vás s mámou milovali víc nebo míň než doposud.“ Tím jsem je ujistil o naší bezpodmínečné lásce k nim. Ale o pár vteřin později jsem na to navázal slovy: „Jste však zodpovědní za to, jak jsme s vámi spokojeni.“ To je překvapilo.

3 „Signs of Decline & Hope among Key Metrics of Faith: Barna Access.“ barna.globo.us, 2021. <https://barna.globo.us/articles/signs-of-decline-and-hope>.

Právě o to jde. Nemůžeme udělat nic pro to, aby nás Bůh miloval víc či méně, ale jsme zodpovědní za to, jak je s námi spokojen. Proto Pavel říká, že jeho cílem je „líbit se Mu“. Proč?

„Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé. Protože známe tuto bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi...“ (2. Korintským 5,10–11)

Na Božím soudu nebudeme souzeni za naše vyznané hříchy. Ty již byly odpuštěny díky Ježíšově krvi. Bůh „*jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti*“ (Žalm 103,12). Potvrzuje to slovy: „*Slituji se nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy už nevzpomenu.*“ (Židům 8,12)

Jak tedy bude náš soud vypadat? Bude zhodnoceno, jak jsme žili jako věřící. Jak to dobré, tak to špatné.

Pro naši aktuální diskusi je důležité, že Pavel spojuje „strach z Pána“ se soudem věřících. Jak již bylo uvedeno, řecké slovo pro děs je phobos – právě to slovo, které se používá k popisu reakce církve na soud nad Ananiášem a Safirou. To nás přivádí k důležité otázce: Mohl by být příběh tohoto páru příkladem soudu věřících? Tuto možnost prozkoumáme v následujících několika kapitolách.

Uvedení do praxe

Text: „*Tak budete svým životem dělat Pánu čest a stále se mu líbit, ve všem poneseš ovoce dobrých skutků, budete růst v poznání Boha.*“ (Koloským 1,10)

Pointa: Nemůžete udělat nic pro to, aby vás Bůh miloval víc nebo méně, než vás už miluje. Ale jste zodpovědní za to, jak je s vámi spokojen.

K přemýšlení: Je můj život milý Bohu? Jak poznám, co Ho těší a co ne?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, prosím Tě, abys mi prostřednictvím svého Slova a svého Ducha zjevil, co se Ti líbí a co ne. Dej mi srdce a mysl, které by hledaly Tvé potěšení víc než cokoli jiného, abych tak mohl poznat Tvé srdce a svým životem Tě ctít. Kéž mě to, oč prosím, připraví na to, abych jednoho dne obstál na soudu a získal věčnou odměnu, kterou mi chceš dát. Za to se modlím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Líbit se Bohu je pro mě to nejpodstatnější. Působí ve mně to, abych Mu chtěl dělat radost a také Mu ji skutečně dělal.

*Pozoruhodné na Bohu je to, že když se bojíte
Boha, nebojíte se ničeho jiného, zatímco
pokud se Boha nebojíte,
bojíte se všeho ostatního.*

OSWALD CHAMBERS

2. týden – 5. den

12 | NAKAŽLIVÉ POKRYTECTVÍ

Je potřeba objasnit důležitou věc týkající se zmíněného páru z knihy Skutků, který zemřel. Problémem nebyly Ananiášovy a Safiřiny skutky. Prostě přinesli dar během shromáždění svého sboru. Dát peníze na Boží dílo je zbožné, svaté a krásné. Jejich motivem však byl hřích – touha být viděn v určitém světle.

To přináší důležitou otázku, zda budou u soudu zkoumána pouze naše slova a skutky, nebo budou souzeny i naše myšlenky a motivy? Začneme varováním, které Ježíš sdělil svým učedníkům:

„Mezitím se shromáždily nespočetné zástupy, že se lidé div neušlapali. Ježíš začal mluvit nejprve ke svým učedníkům: „Mějte se na pozoru před kvasem farizeů, to jest před pokrytectvím. Není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno...“ (Lukáš 12,1–2)

V těchto dvou verších je toho napsáno spoustu. Představte si, že kázete evangelium a shromáždí se tak velký zástup, aby vás slyšel, že je popsán jako „nespočetný“. To je sen většiny kazatelů! Co však Ježíš dělá? Svému týmu nešeptá: „Hej lidi, přesně o tohle mi jde. Ustupte stranou, abych se do toho mohl pustit!“ Ne. Místo toho udělá tři věci:

Nejprve se chopí příležitosti a předá jim barvitě poselství o tom, jak nepodlehnout kouzlu okamžiku. Tyto budoucí vůdce varuje před pokrytectvím prostřednictvím příkladu a vyučování. Jde o řecké slovo *hypokrisis*, které je definováno jako „vyvolání dojmu, že jde o určitý účel nebo motivaci, zatímco ve skutečnosti jde o něco jiného“.¹

Farizeové byli experti na pokrytectví – dělali věci na odiv lidem. Ježíš ukazuje, že se lze této pasti vyhnout tak, že vaše motivy zůstanou čisté. V podstatě nám říká, abychom se nenechali vést popularitou nebo lidskou chválou, ale nechali se vést Duchem a zůstali pravdiví jak v tom, co učíme, tak v tom, jak žijeme.

Ježíš pak poukazuje na to, jak rychle se může pokrytectví šířit. Přirovnává to ke kvasu (kvasnicím), které těsto postupně prokvasí, a díky tomu celá várka postupně vykyne. Ježíšovo podobenství vyjadřuje, že pokrytectví je nakažlivé, ale na rozdíl od kvasu nám zásadně škodí.

Za třetí nám důrazně říká, že pokrytectví nemůže zůstat utajeno. Je jisté, že motiv našich slov nebo činů bude nakonec odhalen. Ve svých dalších slovech nám ukazuje, co nás chrání před nečistými motivy:

---

¹ Louw and Nida, 765.

„Říkám to vám, svým přátelům: Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale víc už vám udělat nemohou. Ukážu vám, koho se máte bát. Bojte se toho, který má moc vás zabít a ještě uvrhnout do pekla. Ano, pravím vám, toho se bojte!“ (Lukáš 12,4–5)

Ježíš opět používá silné výrazy pro strach. Je to *phobeo*, které je podobné slovu *phobos*. To jsme zdůraznili již v předchozí kapitole. *Phobeo* je definováno jako „vyvolat strach, vyděsit“. Ježíš spojuje „uvržení do pekla“ s ignorováním svaté bázně. To je děsivá myšlenka, která by se neměla brát na lehkou váhu. Opět je zřejmé, jak je svatá bázeň důležitá. Opět se potvrzuje, že jde o něco víc než jen o uctívání.

Ježíš nám říká, abychom se nebáli lidí, ale Boha. Jednoduše řečeno nás strach z Boha osvobozuje od strachu z lidí. Strach z lidí nás zotročuje tím, že nám bere schopnost bát se Boha. Nenechte se mýlit, protože pokud se bojíme lidí, tak to ovlivní naše motivy. Přemýšlejte o „strachu z lidí“ podobným způsobem jako o „strachu z Boha“. Nemusí to nutně znamenat útěk před lidmi. Spíš jde o tendenci uspokojit lidi kolem sebe za účelem osobního uspokojení, ochrany nebo zisku. Strach z lidí nás však lapí do kvasu pokrytectví. Vede k životu, který hledá potvrzení u lidí.

Jednání Ananiáše a Safiry nebylo na první pohled co vytknout. Jejich motivace je však poháněla k tomu, aby před svým sborem vytvořili určitou iluzi. To je nakonec zničilo. Lidé mohou konat zbožné činy a říkat zbožná slova, ale bez svaté bázně mohou mít hříšné motivy.

Když jsem v osmdesátých letech sloužil ve svém místním sboru, byl jsem dost svázaný strachem z lidí. Neuvědomil jsem si to, dokud mi mou motivaci Duch svatý neodhalil. V té době

jsem měl v našem obřím sboru významné postavení. Vždy jsem byl laskavý k lidem, s nimiž jsem se stýkal. Vždy jsem jim pohotově říkal hezká slova, i když to nebyla pravda. Nenáviděl jsem konfrontaci a vyhýbal jsem se jí jako moru. Říkalo se o mně, že jsem jedním z nejvíce milujících lidí v církvi. Přinášelo mi to štěstí a spokojenost.

Jednoho dne jsem v modlitbě slyšel Pána říkat: „Synu, lidé říkají, že jsi milující a laskavý člověk.“ Zřetelně si vybavuji způsob, jakým promlouval k mému srdci. Necítil jsem, že by tón Jeho slov potvrzoval to, co říkal.

Proto jsem opatrně řekl: „Ano, říkají to.“

Odpověděl: „Víš, proč s lidmi mluvíš hezky a chválíš je, i když to není pravda?“

„Proč?“

„Protože se bojíš jejich odmítnutí. Na koho se tedy zaměřuje tvoje láska – na sebe, nebo na ně? Kdybys opravdu lidi miloval, říkal bys pravdu a nelhal bys, a to ani na úkor odmítnutí.“

Byl jsem ohromen. Všichni ostatní mě považovali za milujícího člověka, ale skutečná pravda byla zcela odlišná.

Stejně tak členové rané církve s největší pravděpodobností považovali Ananiáše a Safiru za zbožné křesťany, zvláště když jejich pastorovi před shromážděním přinesli značný dar. Nakonec se však projeví jejich skutečné motivy. Mé motivy byly obdobné – sebepropagace, sebeobrana a sebeodměňování. Skutečný příběh mého chování byl příběhem pokrytce.

Je snadné dělat před okolním světem zbožné, prospěšné skutky, a přitom skrývat sobecký motiv. Můžeme oslovit davy lidí mocným poselstvím evangelia, a přitom být vnitřně motivováni sobeckými ambicemi (Filipským 1,15–16). Můžeme dávat obrovské dary chudým, ale dělat to bez lásky (1. Korintským 13,3). Můžeme vést lidi k uctívání, ale skrytě nám může jít o popularitu a slávu. Ve vztazích můžeme být laskaví, a přitom je ve svém nitru hodnotit a kritizovat. Můžeme projevovat svůj zármutek nad pastorem, který byl vyhozen ze služby kvůli morálnímu selhání, ale vnitřně se radovat, že dostal, co si zasloužil. Můžeme se tvářit pokorně a hlásat: „Všechna sláva patří Ježíši“, zatímco vnitřně milujeme to, když lidé potvrzují a chválí nás. Takhle bych mohl pokračovat dál a dál.

Drsnou pravdou je, že před Bohem nelze skrýt žádný motiv nebo záměr, protože nakonec to stejně bude odhaleno. Důležité je se ptát, zda si vůbec své pohnutky uvědomujeme my sami. Bázeň před Bohem nás udržuje v kontaktu s našimi motivy. To je dost zásadní, protože nedostatek bázně nás nechává zranitelnými vůči klamu pokrytectví.

Všichni lidé v církvi byli soudem nad Ananiášem šokováni, ale nebyli šokováni o nic víc než samotný Ananiáš a později Safira. Nedostatek svaté bázně tohoto páru je zaslepil před špatností jejich vlastních pohnutek. Znovu se musíme ptát, zda je jejich příběh příkladem Božího soudu nad věřícími? Uvidíme to v další kapitole.

Uvedení do praxe

Text: „Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.“ (Židům 4,12)

Pointa: Bázeň před Pánem nás udržuje v kontaktu s pohnutkami našeho srdce, což je zásadní, protože její nedostatek nás nechává zranitelnými vůči klamu pokrytectví.

K přemýšlení: Mám tendence uspokojit druhé lidi, přičemž základním motivem je osobní uspokojení, ochrana nebo zisk? Je to něco, co je mi přirozené, když jsem pod tlakem? V jakých oblastech by to ohrozilo mou integritu?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, prosím Tě, abys mi odpustil, že se snažím uspokojit druhé kvůli sobě. Duchu Svátý, prosím Tě, abys odkryl všechny oblasti mého života, kde snadno tomuto tlaku podlehnu. Vyznávám jako hřích to, že mým zdrojem radosti a štěstí jsou spíš lidé než Ježíš. Prosím Tě, naplň mé srdce svatou bázňí, abych opravdově miloval druhé lidi a abych nepropadal pokrytectví. Za to se modlím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Budu milovat lidi ve svém okolí tak, že budu mluvit pravdu a upřednostňovat jejich prospěch před svým.

*Vždyť se všichni musíme ukázat před
soudným stolcem Kristovým,
aby každý dostal odplatu za to,
co činil ve svém životě, ať dobré či zlé.*

2. KORINTSKÝM 5,10

13 | TŘI OBRAZY

Každý člověk chápe sám sebe trojím způsobem: získaný obraz, promítaný obraz a skutečný obraz.

Náš vnímaný obraz je to, jak nás vidí ostatní. Náš promítaný obraz je způsob, jakým si přejeme, aby nás viděli ostatní. Naším skutečným obrazem je to, kým jsme doopravdy. Zatímco náš skutečný obraz může před lidmi zůstat skrytý, nebo ho lidé nevidí, Bůh nás zná naplno. Stejným způsobem budeme při Božím soudu odhaleni přede všemi.

Vezměme si Ježíše – byl nepochopen, falešně obviněn, označen za opilce a žrouta, za kacíře, a byl dokonce obviněn z vlivu démonů. Byl odmítnut náboženskými vůdci a dalšími lidmi. Jeho vnímaný obraz nebyl v očích mnoha lidí dobrý, zvláště u významných osobností.

Ježíšovi nevlastní bratři (v té době skeptici) na něj tlačili, aby žil podle projevovaného obrazu: „*Jdi tam, kde tvoji následovníci*

uvidí tvé zázraky! ... Činíš-li takové věci, ukaž se světu!“ (Jan 7,3–4) Byli ovládáni vnímáním druhých a pokoušeli se přivést Ježíše do stejného otroctví – do strachu z lidí.

Ježíšův skutečný obraz byl však zcela odlišný od toho, jak ho mnozí vnímali, protože „*On je viditelným obrazem neviditelného Boha*“ (Koloským 1,15). Zatímco mnozí Ho odmítali, Všemohoucí Bůh Ho veřejně potvrdil: „*Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.*“ (Matouš 3,17) Obstál Ježíšův skutečný obraz, nikoli ten vnímaný.

Když byl na zemi, nechtěl prosazovat sám sebe. Vyhýbal se jakékoli snaze si udělat jméno. Když uzdravoval někoho nemocného, často říkal: „*Nikommu o tom neříkej*“ (Matouš 9,30). Vyhýbal se popularitě, věhlasu a uznání lidí.¹ Když Ho lidé chtěli prohlásit za krále, odešel do ústraní. Na nic si nehrál, nevytvářel falešné iluze, nepodváděl. Měl potěšení v bázni před Pánem, která mu pomáhala soustředit se na Otce.

I my bychom měli být Ježíšovým obrazem. Svoboda spočívá v tom, že žijeme v souladu s pravdou v našem nitru, přičemž se vyhýbáme sebepropagaci nebo sebezáchově. Původ sobeckého chování objevujeme u Adama a Evy. Četli jsme, že když zhřešili, „*oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí*“ (Genesis 3,7).

Jejich pozornost se přesunula z Boha na ně samotné a snažili se zmírnit své nově objevené nedostatky. První pár se snažil zakrýt svou nahotu. U nás se to může projevovat jinak, ale ten zásadní problém je stále stejný. Pokud se zaměřuji na sebe, tak se budu snažit vytvořit obraz, který zakryje mé nedostatky. Ježíš dal svůj život, aby nás z tohoto otroctví osvobodil. Pavel píše:

¹ Viz Lukáš 5,14; Jan 6,15; Filipským 2,7; Židům 5,4; Izajáš 42,2

„Neopovažujeme se zařadit mezi ty nebo srovnávat s těmi, kteří doporučují sami sebe: tím, že se měří jen podle sebe a srovnávají sami se sebou, ztrácejí soudnost.“ (2. Korintským 10,12)

Pokud podlehneme tlaku srovnávání, zdůrazníme své nedostatky, ale zároveň se budeme prosazovat nebo se chránit. Vše vychází z našich motivů a záměrů. V dnešním světě má náš vnímaný obraz větší váhu než náš skutečný obraz. Jednoduše řečeno nám půjde o ochranu naší pověsti. Naše úsilí se pak bude zaměřovat na vzhled, postavení, tituly, popularitu, přijetí, pověst a tak dále, protože to zakryje naše nedostatky.

Na soudu se však nebude hodnotit to, kým se snažíme být. Spíš půjde o náš skutečný obraz, který vychází z našich motivů a záměrů.

„Nevyslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha.“ (1. Korintským 4,5)

Mnozí tento text podceňují a myslí si, že se vztahuje na soud nevěřících. Není tomu tak, protože žádnému nevěřícímu se během jeho soudu nedostane chvály. Tento text může mluvit pouze o věřících.

Když slyšíte, že jsou odhaleny vaše „nejtemnější tajemství“ a „skryté motivy“ před celým shromážděním nebes, pravděpodobně to ve vás zdravým způsobem vzbudí strach. To by mohl být jeden z důvodů, proč Pavel mluví o soudu věřících jako o „děsu Páně“. Naše vědomí jeho reality vytváří svatou bázeň, která nás drží na uzdě a umožňuje nám žít podle našeho skutečného obrazu. Platí však i pravý opak: čím více nám chybí bázeň před Bohem, tím více se budeme opírat o svůj promítaný obraz.

Tohle bylo smrtící pastí pro Ananiáše a Safiru. Více je zajímavé, jak je vnímají lidé kolem nich – své soupeře, přátele, členy církve a vedoucí.

Abychom si jejich příběh ještě více přiblížili, popišme si cestu vedoucí k jejich pádu, jako by se to stalo dnes. Církev neexistovala déle než několik měsíců. Apoštolové a členové církve se rozhlíželi, kdo by mohl být vedoucím různých služeb.

Když tito manželé přijali Ježíše a byly jim odpuštěny hříchy, byl to pro ně šťastný den. Byli nadšeni Boží láskou a společenstvím věřících. Jejich nasměrování se však mohlo změnit. Je zajímavé, že to s největší pravděpodobností začalo tím, že Bůh jejich prostřednictvím jednal. Užívali si pocitu uspokojení, který se zakládal na uznání za jejich službu. Možná dávání darů, povzbuzování, zpěv ve chválicím týmu. Ty možnosti jsou nekonečné. Každopádně jim to přineslo vzrušující pocity štěstí a spokojenosti.

Jejich uznání rostlo. Aby si však udrželi svou nově vybudovanou pověst, potřebovali určité pochybné chování zakrýt zdánlivě neškodnými slovy a činy. Možná mezi sebou začali mít vážné neshody, po nichž následovaly dlouhé spory. Jejich hádky byly nepříjemné a nekonečné. Když však přišel čas setkání s věřícími, dramaticky změnili své chování, aby zakryli své nedostatky. Tento pár nechtěl, aby jejich souvěrci viděli jejich neshody a spory, které by ohrožovaly jejich vnímaný obraz. Proto se prezentovali jako lidé s láskyplným a starostlivým přístupem.

Na Instagram a TikTok dávali obrázky a videa, kde se objímají, usmívají se a společně si užívají zábavu. Jsou doprovázeni

slovy „žít sen“ nebo „vztahové cíle“ nebo „Miluji náš společný život!“ Objevilo se mnoho dalších příspěvků, které popisovaly jejich úspěšný život (který byl problémový), úspěšné podnikání (které upadalo), krásné děti (které byly vzdorovité, otravné a sobecké) a další úspěchy. Zdálo se, že všechno funguje, protože na sociálních sítích rychle rostl počet jejich sledujících.

Ananiáš a Safira důsledně udržovali svůj promítaný obraz. Všechno vypadalo neškodně, ale jejich svatá bázeň s každým projevem pokrytectví postupně slábla. Se svou rozpolceností už neměli problémy. Vše se zdálo být v pořádku. Těšili se dobré pověsti, jejíž součástí bylo i to, že byli nejštedřejšími dárci v církvi.

Přišel den, kdy církvi věnoval svůj dar Barnabáš. Pozornost souvěrců se najednou přesunula jinam. Barnabáš svým darem předčil náš pár. Jejich vnímaný obraz byl ohrožen. Je smutné, že v této době byl důraz na jejich vlastní image hodně silný. Zbytek už je reálný příběh.

Jejich okolí se to sice zdálo neškodné a inspirativní, ale je to svedlo na nebezpečnou a destruktivní cestu. Ukázal nám Duch svatý v Písmu osud tohoto páru proto, aby nás varoval a poskytl nám ukázkou toho, jak vážný bude Boží soud? Pavel píše:

„Hříchy některých lidí jsou zjevné (naprosto viditelné všem), ještě než dojde k soudu; u jiných vyjdou najevo až na soudu.“
(následují pachatele až k soudnímu senátu a tam budou zveřejněny). (1. Timoteovi 5,24)

Hřích Ananiáše a Safiry byl v onen památný den zjevný všem lidem. Jejich rozsudek byl vyhlášen už za jejich života. Znepokojivější by však mělo být to, že hříchy většiny věřících se zveřejní až na Božím soudu. Pamatujte prosím, že Boží rozsudek se netýkal jejich činů, ale jejich skrytých motivů.

Zde je dobrá zpráva: můžeme činit pokání ze svých temných pohnutek a Bůh nám je odpustí. Ale pokud k Němu voláme ve svaté bázi a obnovujeme svou mysl prostřednictvím Písma, může nám požehnat čistými pohnutkami.

Uvedení do praxe

Text: „Nic není skrytého, co jednou nebude zjeveno, a nic utajeného, co by se nepoznalo a nevyšlo najevo.“ (Lukáš 8,17)

Pointa: Každá lidská bytost má tři obrazy: vnímaný obraz, promítaný obraz a skutečný obraz.

K přemýšlení: K jakému obrazu tíhnu? Žiji pravdivě, nebo lžu či dělám podvodná prohlášení, abych ochránil svou pověst? Jsem upřímný a přímý k těm, s nimiž jsem ve vztahu?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, vyznávám jako hřích to, že kladu větší důraz na svůj promítaný a vnímaný obraz než na svůj skutečný obraz. Porušil jsem svou integritu a žádám Tě o odpuštění. Očisti mé pohnutky a záměry. Kéž se nesoustředím na sebe, ale na Ježíše a na druhé lidi.

Povolání: Dovolím, aby dvousečný meč Božího Slova odhalil myšlenky a záměry mého srdce.

*Strach ze smrti a soudu z nás vychází jako
důsledek pravé bázně před Bohem.
Ten strach nás nesužuje, ale je spíš lehkým
a snadným jhem pro duši, které neseme,
namísto toho, aby nás vyčerpávalo.*

A. W. TOZER a HARRY VERPLOEGH

2. týden – 7. den

14 | VĚČNÁ ROZHODNUTÍ

Ve srovnání s věčností je tento současný život jako pára. Ale ještě přesnější je, že tento život není ničím, protože základní matematika říká, že jakékoli číslo dělené nekonečnem je nula. Proto se zhruba devadesát let lidského života ve srovnání s věčností rovná nule. Ve světle této překvapivé reality je moudré se připravit na věčnost.

Rozhodnutí, která Ježíš učiní na soudu ohledně každého z nás, jsou věčná (Židům 6,1–2). Jednoduše řečeno: nikdy nebudou provedeny žádné změny, revize nebo úpravy Jeho soudních rozhodnutí. To, co uděláme s křížem, v podstatě určuje, kde strávíme věčnost. Nicméně způsob, jakým žijeme jako věřící, určuje, jak budeme žít navěky.

Příliš mnoho lidí si myslí, že v nebi nebudeme mít tělo, nebudeme zažívat utrpení a budeme prožívat lásku a pokoj.

Předpokládají, že svatí jsou éterické bytosti vznášející se na oblacích, hrající na harfy a pojídající hrozny. Jiní zase vidí nebe jako jednu nudnou, nekonečnou bohoslužbu. Na základě těchto pojetí je těžké být nadšený touto nudnou věčnou existencí.

Toto jsou však mýty, které se nikde v Písmu nevyskytují. To nejlepší během tohoto života je pouhým zábleskem věčnosti. Budou zde komunity, které budou plánovat, budovat města, spravovat národy, zkoumat a rozvíjet galaxie a spoustu dalšího, co bude v souladu se smyslem našeho stvoření. V Pánově věčném městě bude třeba obsadit vedoucí pozice. Vnímejte tedy soudnou stolicí jako pohovor a hodnocení, které určuje vaše věčné postavení v Jeho hlavním městě nového nebe a nové země.

S touto myšlenkou se vraťme k diskusi o tom, jak se při rozsudku zkoumá přítomnost:

„Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým, aby každý dostal odplatu (jeho odplatu) za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé (s ohledem na to, jaký byl jeho záměr a motiv, čeho dosáhl, čím se zabýval a čemu věnoval pozornost ve svých snahách).“ (2. Korintským 5,10)

Coby věřícím jsou naše hříchy (které by nás dostaly do pekla) vymazány Ježíšovou krví a navždy zapomenuty (Židům 8,12). Přesto stále existuje zlo nebo špatné chování, za které se budeme muset při soudu věřících zodpovídat. To by mělo upoutat naši pozornost.

Slovo *zlo* je překladem řeckého slova *kakos* a je definováno jako „týkající se špatného chování, které vede k působení škody“ a „ustupovat, odejít z boje“. Toto slovo popisuje škodlivý následek, který může být způsoben nejen tím, co

děláme, ale také tím, co neděláme. Například ústupem nebo odchodem do důchodu. Zahrnuje nejen naše skutečné činy, ale také promarněné příležitosti. Svátá bázeň nás udržuje bdělé vůči nárokům Božího království, ale zároveň i vůči jakýmkoli špatným motivům nebo chování, které poškozují životy bytostí milovaných Bohem.

Písmo nás často označuje jako „stavitele“. Mohli byste nás vnímat jako subdodavatele, kteří staví Boží dům, ve kterém budou bydlet navždy. Boží dům se jmenuje Sijón (Žalm 132,13–14) a jeho stavebním materiálem jsou živé kameny – všichni Boží svatí (1. Petrův 2,5), přičemž základním kamenem je Ježíš (Izajáš 28,16).

Pavel jasně identifikuje naše úkoly: *„Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“* (Efezským 2,10) Všimněte si, že Pavel píše, že tyto úkoly bychom nejen mohli, ale měli plnit. Pokud ustoupíme od svých závazků tím, že se rozhodneme žít životem motivovaným dočasným sobeckým ziskem, bude to považováno za jednu z forem špatného jednání.

Pavel také píše: *„... Každý ať dává pozor, jak na něm staví.“* (1. Korintským 3,10) Je jasné, že záleží na tom, jak na Kristu stavíme. Budujeme prostřednictvím Jeho věčného Slova, nebo nasloucháme duchu tohoto věku? Stavíme Jeho Duchem, nebo uspokojujeme své sobecké touhy? Pavel pokračuje:

„Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy – dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka.“ (1. Korintským 3,12–13)

Existuje mnoho různých způsobů, jak prožít Bohem darovaný čas. Pokud žijeme pro vlastní dočasný prospěch, považuje se to za hořlavý materiál. Pokud žijeme nezištně pro budování Jeho věčného Království, je to považováno za materiál, který není zničen, ale pouze pročištěn. Ohněm, který prověří naše životy, bude Slovo Boží. Hodnotit se tedy bude to, jak Slovu odpovídaly naše motivy, slova a chování.

Pavel dále píše: „*Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu.*“ (verš 14) Pokud naše jednání a skutky pramení z poslušnosti Jeho Slovu a Jeho vůli pro naše životy, naše skutky přetrvají navěky. Je třeba si povšimnout dvou věcí: naše skutky budou zahrnovat to, jak jsme ovlivnili životy druhých, a také to, jak jsme využili své Boží obdarování k budování Jeho Království. Druhou věcí je to, že věčná odměna určí naše věčné postavení v Jeho Království. Pavel to v dalších slovech specifikuje:

„Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm.“ (1. Korintským 3,15)

V tomto verši je toho k prozkoumání hodně. Nejprve si všimněte, že stavitel bude spasen. Nejedná se o nevěřícího, který je navždy odsouzen do ohnivého jezera. Jde o věřícího člověka, který bude věčně přebývat v Božím království.

Jde o velkou ztrátu. Použité řecké slovo může znamenat trest nebo ztrátu. Většina učenců nevěří, že jde o trest. Ani já tomu nevěřím. Toto slovo však naznačuje pocit hluboké ztráty. Nezapomeňte, že tato intenzivní ztráta nebude pociťována pouze během soudu, ale ovlivní také to, jak budeme prožívat věčnost.

Uvedené srovnání se podobá tomu, jak je těžké proniknout hradbou pramenů. Zkusme to aktualizovat. Lidé na Západě

se často připravují na důchod. (Osobně se k tomuto přístupu nehlásím, protože odchod do důchodu hovoří o ústupu od úkolu – definici „zla“ – *kakos*. Protože se to však dá spojit, použiji jako ilustraci odchod do důchodu.)

Představte si, že v den odchodu do důchodu se zhroutí banka. Všechny úspory na důchod jsou ztraceny a jediné, co čerstvému důchodci zůstane, je pár dolarů v peněžence. Ve stejný den zkrachuje systém sociálního zabezpečení a pojišťovny. Kromě toho shoří do základů dům dotyčného člověka a on uteče jen v tom, co má na sobě. Ztratil všechno. Tento scénář by byl považován za katastrofu. Přesto jde o popis, který Pavel používá k ilustraci toho, jak někteří věřící vstoupí do věčnosti. A není to na dobu dvaceti pěti let (průměrná délka trvání důchodu) ale navěky.

Pavel opakuje, že věřící je spasen, ale vše je spáleno a navždy ztraceno. Pamatujte, že jde o věčný soud (rozhodnutí). Nechápejte to prosím špatně – být spasen není nic zanedbatelného. Je to nesrovnatelně lepší, než být navěky zatracen v ohnivém jezeře. Všichni se budeme radovat mnohem víc, než si teď dokážeme představit. Přesto zde bude pocit toho, co by mohlo být, kdyby...

Není divu, že Pavel pokračuje slovy: „*Protože známe tuto bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi...*“ (2. Korintským 5,11) Naslouchejte mi prosím. Doufám, že tato svatá bázeň, kterou Pavel popisuje, vás přesvědčí, abyste neztráceli čas neúčinnými věcmi. Popřípadě promarnili čas zaměřením se na svůj promítaný a vnímaný obraz. Doufám, že Bohem darovaný čas budete věnovat poslušnosti Jeho Slovu a Duchu.

Uvedení do praxe

Text: *„Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolicem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé. Protože známe tuto bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi. Bůh vidí do našeho srdce a doufám, že i vy ve svém svědomí do našeho srdce vidíte.“* (2. Korintským 5,10–11)

Pointa: To, kde strávíme věčnost, určuje náš postoj ke kříži. Nicméně způsob, jakým žijeme jako věřící, určuje to, jak tuto věčnost prožijeme.

K přemýšlení: Zaměřuji se každý den na budování věčnosti – budování životů druhých v pravdě a lásce –, nebo věnuji svou sílu, energii a čas sobě?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, odpusť mi, že jsem věnoval svou pozornost, energii, sílu a čas na budování toho, co není věčné. Prosím Tě, abys mi ukázal, jak denně budovat Ježíšovo Království. Zmocni mě prosím, abych trvale ovlivňoval životy lidí. Děkuji Ti ve jménu Ježíše. Amen.

Povolání: Budu hledat a zapojovat se do věčných příležitostí, nejen těch, které skončí s tímto životem.

Neodolateľná svatosť

3. TÝDEN

Tělesný člověk se bojí lidí, ne Boha.

Silný křesťan se bojí Boha, ne lidí.

*Slabý křesťan se příliš bojí lidí
a příliš málo Boha.*

JOHN FLAVEL

15 | STRACH Z LIDÍ

Pravá svatost znamená patřit Bohu úplně. Primární definicí svatosti je „oddělení se pro Boha“.¹ Šíře významu svatosti je tak obrovská, že by se o ní dalo napsat mnoho knih. My se budeme věnovat tomu nejpodstatnějšímu, protože nedílnou součástí svatosti je zbožná bázeň. Než začneme, je důležité jasně povědět, že skutečná svatost nepřináší otroctví, ale opravdovou svobodu.

Je celkem možné, že soud nad Ananiášem a Safirou je předehrou toho, co jednou potká každého člověka: Boží soud. Stále je zde však otázka, zda je tento pár příkladem lidí, kteří utrpěli „velkou ztrátu“, ale přesto jsou v nebi, nebo se ocitli v pekle?

Text, který se často používá k vysvětlení věčného zatracení tohoto páru, se nachází v Ježíšových slovech: „*Kdo by se však rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky...*“ (Marek 3,29) Problematičnost takového smýšlení je ukázána v definici

---

¹ Spiros Zodhiates, *The Complete Word Study Dictionary: New Testament* (Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000).

rouhání, které znamená „*hovořit proti někomu takovým způsobem, že to poškodí jeho pověst*“.² Tento pár lhal Duchu svatému, ale podle této definice se nerouhal. Díky tomu je jeho osud nejasný. V obou případech však není záviděníhodný.

Máme v Písmu příklad někoho, o kom víme, že sice bude v nebi, ale na soudu utrpí určitou ztrátu? Věřím, že ano. Dovoďte mi to uvést Pavlovými slovy:

„Jde mi o přízeň u lidí, anebo u Boha? Snažím se zalíbit lidem? Kdybych se stále ještě chtěl líbit lidem, nebyl bych služebníkem Kristovým.“ (Galatským 1,10)

Silná slova. Pokud podlehneme touze být oblíbení, tak ztratíme výsadu být Kristovými služebníky. Přitom budeme vytvářet jakýkoli obraz, který nám u druhých zajistí pozitivní odezvu. Pavel by takto vůbec nejednal, a my bychom se v tom neměli lišit.

Úroveň bázně byla u Pavla hodně veliká. Nezapomeňte, že právě on napsal: „... *s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení.*“ (Filipským 2,12) Stále se soustřeďoval na svůj skutečný obraz, který bude odhalen během soudu, ne na svůj promítaný obraz. To ho udrželo v pravé svatosti a poslušnosti Kristu, i když se setkal se zklamáním, nesouhlasem nebo odmítnutím druhými lidmi.

Tuto pravdu bychom měli mít stále na mysli: Budeš sloužit tomu, koho se bojíš. Bojíš-li se Boha, budeš poslouchat Boha. Pokud se bojíš lidí, nakonec budeš naplňovat lidské představy. Často se víc obáváme toho, že urazíme viditelného člověka než neviditelného Boha. Zvláště pokud toužíme po lásce nebo přátelství jiné osoby. Z tohoto důvodu nám bylo řečeno: „*Kdo se třese před lidmi, ten klade sobě léčku...*“ (Příslaví 29,25) Past, do které určitě upadli Ananiáš se Safirou.

2 Louw and Nida, 433

Dokážu si představit, že setkání s ostatními vedoucími Pavla rozčílilo a přimělo ho do stejného dopisu napsat následující konfrontační slova:

*„Když pak Petr přišel do Antiochie, postavil jsem se otevřeně proti němu, protože byl zřejmě v nepravu. Nejprve jídal totiž společně s pohany; když však přišli někteří lidé z okolí Jakubova, začal couvat a oddělovat se, protože se bál zastánců obřízky. A spolu s ním se takto pokrytecky chovali i ostatní Židé, takže jejich pokrytectvím se dal strhnout i Barnabáš. Když jsem však viděl, že nejdou přímo za pravdou evangelia, řekl jsem Petrovi přede všemi: ‚Jestliže ty, který jsi Žid, nedodržuješ mezi námi židovský zákon, jak to, že nutíš pohany, aby ho dodržovali?‘“
(Galatským 2,11–14)*

Petr, Barnabáš a další židovští věřící se báli nesouhlasu respektovaných autorit. Jejich touha po přijetí vedla k pokryteckému chování. Nejprve u Petra a pak u ostatních. Jejich promítaný obraz měl přednost před jejich vlastní integritou, což vedlo k nesvatému chování. Jiná verze Přísloví 29,25 nám říká: *„Je nebezpečné starat se o to, co si o vás myslí ostatní.“*

Pavel, jenž si zachoval svou ryzost, osobně pokáral Petra, Barnabáše a ostatní, kteří podlehli nátlaku okolí. Pavel okamžitě poukázal na to, že kdyby tam nebyli konzervativní židovští vůdci, Petr a ostatní by jednali podle pravdy, podle svého skutečného obrazu. Byli zmocněni k zastupování Ježíše Krista, aby přijímali nové věřící z pohanů, milovali je a měli s nimi společenství. Ale jakmile se dynamika změnila, Petr a jeho přátelé otočili a vytvářeli takový obraz, který by uspokojil jejich okolí. Důsledky jejich jednání nebyly povznášející, ale škodlivé.

Petr je svatý a je v nebi. Jde však o příklad špatných nebo škodlivých motivů, slov a činů, které budou posouzeny na Božím soudu. Žijeme-li s důsledným cílem potěšit Ježíše, nesklouzneme

k tomu, abychom se nechali ovládat tím, jak nás vnímají ostatní. Namísto toho budeme žít v pravdě. To je důležitý rozměr pravé svatosti. Pozorně si přečtěte tento text:

„Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat.“ (Židům 4,12–13)

Přijali jste tato slova? Pokud jste je přelétli kvůli pocitu, že je znáte, znovu si je pomalu přečtěte a přemýšlejte o každé části textu.

Všimněte si, že Slovo Boží proniká hluboko do našich nejniternějších myšlenek a tužeb. Odhaluje nás takové, jací skutečně jsme. Neodhaluje to, kým chceme být. Nasloucháme-li Božímu Slovu a posloucháme-li ho, chrání nás před sebeklamem. Například před myšlenkou: „Pán nás nevidí“, která vede k bezbožnému nebo nesvatému chování.

Pečlivé naslouchání Slovu Božímu udržuje v našich srdcích živou bázeň před Bohem. Udržuje nás v plném vědomí skutečnosti, že *„Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před jeho očima...“ (Židům 4,13)* Nyní lépe chápeme to, proč nám Duch svatý radí:

„Můj synu, jestliže přijmeš mé výroky, uchováš-li mé příkazy ve svém nitru, abys věnoval pozornost moudrosti a naklonil své srdce k rozumnosti, jestliže přivoláš porozumění a hlasitě zavoláš na rozumnost, budeš-li ji hledat jako stříbro a pátrat po ní jako po skrytých pokladech, tehdy pochopíš, co je bázeň před Hospodinem, a dojdeš k poznání Boha.“ (Příslaví 2,1–5)

Nejmoudřejší je usilovat o to, aby Jeho Slovo bylo v našem nitru, z něhož vycházejí naše motivy a záměry. Když se díváme

na Boží Slovo jako na největší poklad, který můžeme nalézt, a posloucháme to, co je zjeveno, vstupujeme do bezpečné zóny. Když se opravdu snažíme poznávat Jeho cesty, jako by neexistovalo nic lepšího, pak poznáváme a chápeme bázeň před Pánem. Díky tomu se vyhýbáme klamu při vytváření falešného obrazu. Nyní jsme zmocnění žít zásadově a pravdivě a bezpečně vykročit na cestu svatosti.

===== Uvedení do praxe =====

Text: „*Dosvědčujte svatost Hospodina zástupů! Jeho se bojte a strachujte. Vám bude svatyní...*“ (Izajáš 8,13–14)

Pointa: Budeš sloužit tomu, koho se bojíš! Bojíš-li se Boha, budeš poslouchat Boha. Pokud se bojíš lidí, nakonec budeš naplňovat lidské představy. Pokud se snažíš poslouchat představy druhých, už nemůžeš být skutečným služebníkem Ježíše Krista.

K přemýšlení: Proč se více snažím neurazit lidi než Boha, kterého nevidím? Proč toužím po lásce, přijetí a přátelství od lidí více než od Boha? Jak to mohu změnit?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, prosím Tě, abys mi odpustil chvíle, kdy jsem hledal spíš potvrzení od druhých než od Tebe. Ježíši, lituji toho, že víc než Tvé potvrzení hledám popularitu u lidí. Rozhodl jsem se být svatý, oddělený pro Tebe. Od této chvíle jsi tím, koho se snažím potěšit. Ve jménu Ježíše, amen.

Povolání: Jsem Kristův služebník. Nejdřív hledám Jeho potvrzení, nikoli potvrzení druhých.

*Kdekoli v srdci vládne bázeň Boží,
projeví se jak ve skutcích lásky, tak ve
zbožnosti. Nelze mít pouze jedno z toho.*

MATTHEW HENRY

16 | NÁROK

Kniha Galatským byla napsána kolem roku 49 n. l., takže můžeme dojít k závěru, že Pavel napomenul Petra a další židovské vedoucí ještě dřív. O více než deset let později, přibližně v roce 63 n. l., napsal svou první epištolu Petr. Jsem si jistý, že během psaní následujících slov si živě vzpomínal na konfrontaci, o které věděla celá galatská církev:

„Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti. Jestliže ,vzýváte jako Otce‘ toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázní před ním žijte dny svého pozemského života.“ (1. Petřův 1,14.17)

Je zřejmé, že Petr píše věřícím – těm, kteří zapřeli sami sebe, jsou ukřižováni světu a naplno následují Ježíše. Jakékoli obrácení bez tohoto základu není opravdové (Matouš 16,24; Marek 8,34; Lukáš 9,23; Galatským 6,14). Jakmile dojde k obrácení, vytvoří se v nás Boží přirozenost. Poddání se této přirozenosti nás osvobozuje od tlaku naší přirozenosti. Jsme k tomu zmocnění Jeho Duchem a Božím zjeveným Slovem (2. Petřův 1,4).

Apoštol nás varuje, abychom se nevraceli k životu podle vlastních tužeb, které nás předtím ovládaly. Jedna z nejsilnějších tužeb, které musíme popřít a ukřižovat, je ochrana sebe samých. To je hlavní motivace pro to, jak se prezentujeme, abychom byli ostatními vnímáni pozitivně. Neboli strach z lidí, který vyvolal špatné chování nejen u Petra, ale také u Ananiáše, Safiry, Barnabáše a dalších.

Petr varuje, že pokud podlehneme těmto touhám, budeme odsouzeni buď během našeho života, nebo po smrti. Naopak budeme odměněni za to, že se budeme pevně držet Božích tužeb. V rámci těchto pokynů uvádí důrazné varování: Bůh nemá žádné oblíbence. Zamysleme se nad tím, co může stát za touto poznámkou.

Tomuto apoštolovi Ježíš svěřil mocnou službu. Byl jedním z nejvyšších vedoucích rané církve, ale spolu s dalšími židovskými vedoucími před lety v Antiochii upadl do pasti služby sobě samým. Možná mu Pavlova konfrontace otevřela oči a vzbudila upřímné přehodnocení jeho vlastních motivů a činů. Petr se musel postavit příčinám svého pokrytectví.

Možná v této konfrontaci uvažoval o zavádějícím chování jiných biblických vedoucích, jako byli král Saul a král David. Saul neuposlechl jasný pokyn z nebe jen proto, aby si získal přízeň u své armády. Měl strach z lidí. David se dopustil cizoložství, a pak manžela dotyčné ženy zavraždil, aby si zachránil pověst. Měl strach z lidí. Oba vůdci byli konfrontováni a oba si svým jednáním zajistili různé formy Božích soudů. Saul přišel o své království. V případě Davida jeho rodinu nikdy neopustil meč. Když si oba mysleli, že je Bůh na jejich straně, dostali se do pasti. Překročili zdravé osobní hranice a následně se odvrátili k bezbožnosti nebo neposlušnosti.

Petr si byl vědom toho, jak snadno se to může stát. Varoval nás, abychom se vyhýbali myšlenkám, o nichž si „právem“ myslíme, že nás osvobozují od soudu. Například: „Pilně pracuji pro Boha“ nebo „Hodně jsem toho dal na budování Božího království“ nebo „Strávil jsem léta přímlovami a modlitbami“ nebo „Jako církevní vedoucí jsem toho hodně dokázal“. Přiznejme si, že tyto falešné úvahy jsou nekonečné. Všechny však mají společného jmenovatele, jímž je pocit, že si můžeme leccos dovolit. Tento přístup se vzdává pokladu svaté bázně.

Petr začal lépe chápat závažnost Ježíšova výroku, když řekl: *„Tak i vy, když učiníte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: „Jsme jenom služebníci, učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit.“* (Lukáš 17,10) Řecké slovo pro nehoden je definováno jako „nezaslouží si zvláštní chválu, či pochvalu“.¹ Bez ohledu na to, jak pilně jsme sloužili Bohu, bychom nikdy neměli sklouznout do postoje nároku. Je to zavádějící postoj, který snadno polapí kohokoli, zvláště vedoucí.

Petr své dopisy píše na základě zkušenosti a zjevení. Ví, že lékem na strach z lidí je život v uctivé bázni. Znovu to vypovídá o hluboké úctě a bázni. Dává nám to klíč, který nás vede k tomu, abychom byli Bohem spíš odměněni, než abychom byli odsouzeni.

Pokud z této perspektivy prozkoumáme Ježíšovo učení o „těsné bráně a úzké cestě“, ukáže se překvapivá realita, kterou lze snadno přehlédnout.

„Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.“
(Matouš 7,13–14)

¹ Louw and Nida, 429.

Ježíš mluví o úzké bráně, o níž si většina lidí myslí, že je vstupem do věčného života prostřednictvím Ježíšovy vlády. Souhlasím.

Zjistil jsem však, že „široká cesta“ je mnohými lidmi považována za cestu nevěřících, která vede do záhuby. Ale když se podíváte pozorně, tak uvidíte, že se asi nemluví o cestě k bráně, ale o cestě za bránou, kterou už jsme prošli. Leon Morris píše: „Hned na začátku vstupujeme do brány (tj. zavazujeme se k následování Krista), a pokračujeme po cestě, která je před námi.“² Ježíš mluví o našem životě víry poté, co jsme spaseni. Prohlašuje, že to není snadné (úzké).

Milost, která je v naší západní církvi tak populární, tuto cestu rozšířila. Říká: „Všechny naše hříchy, minulé, současné i budoucí, jsou nám odpuštěny.“ V určitém kontextu je to pravda. Často je to však řečeno takovým způsobem, abychom se domnívali, že můžeme žít volnějším způsobem života, který se příliš neliší od ztraceného světa, a přesto být ve společenství s Bohem. To není pravda, protože zbytek slov z Petrových spisů uvádí:

„Jako poslušné děti se nedejte opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti; ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: ‚Svatí buďte, neboť já jsem svatý.‘“ (1. Petrův 1,14–16)

Svatost není doporučení toho, jak by to mělo být, ale spíše je to příkaz, jak to musí být. Je moudré dbát na doporučení, ale je pošetilé brát Boží příkazy na lehkou váhu. Petr navíc nemluví o našem postavení v Kristu, ale o našich činech. Musíme žít ve svatém strachu fobos, abychom tohoto životního stylu dosáhli.

² Leon Morris, *The Gospel according to Matthew, The Pillar New Testament Commentary* (Grand Rapids, MI; Leicester, England: WB. Eerdmans; Inter-Varsity Press, 1992), 175.

Bůh nám daroval dva mocné zdroje, které nám pomáhají nepadnout do příkopů po obou stranách úzké silnice. Prvním příkopem je zákonictví a druhým bezzákonnost.

Mnozí křesťané byli před lety v příkopu zákonictví. Tehdy se svatost soustředila na nebiblické ryze lidské požadavky na životní styl. Kázalo se falešné evangelium o spasení ze skutků. Bylo to hrozné otroctví a vedlo mnohé k zášti a někteří dokonce odpadli. Z tohoto strašlivého příkopu nás vysvobodilo velké zjevení: Bůh je dobrý Bůh. Láska našeho nebeského Otce byla opět objevena a mnohé vytáhla z tohoto příkopu zákonictví.

Ale udělali jsme to, co lidské bytosti často dělají – rozhodli jsme se dostat tak daleko od příkopu zákonictví, že jsme se dostali na opačnou stranu a spadli do příkopu bezzákonnosti. Tento příkop nás přivádí do pasti toho, že věříme ve spásu nebiblickou milostí, která nám umožňuje žít stejně jako nevěřící svět. Už můžeme žít podle tužeb, které vycházejí z našich smyslů, namísto ukřižovaného života, k němuž nám dává sílu Kristus, který je v nás. Toto je lež, která mnohým brání zažít Boží přítomnost, požehnání a moc.

Svatost není otroctví. Je to spíš skutečná svoboda, která otvírá cestu k radosti z Boha i z tohoto života. Jsme povoláni žít život hodný Toho, který nás zachránil. Ve svatosti žijeme díky bázni před Pánem. Tuto pravdu rozvedeme v několika následujících kapitolách.

Uvedení do praxe

Text: „*Bude tam silnice a cesta a ta se bude nazývat cestou svatou. Nebude se po ní ubírat nečistý, bude jen pro lid Boží. Kdo půjde po této cestě, nezbloudí, i kdyby to byli pošetilci.*“ (Izajáš 35,8)

Pointa: Boží láska nás chrání před příkopem zákonictví. A naopak, bázeň před Hospodinem nás chrání před příkopem bezzákonnosti. Svatá bázeň nám dává sílu zůstat na cestě pravé svatosti.

K přemýšlení: Jakými způsoby ignoruji svatou bázeň a toleruji ve svém životě bezbožné chování? Jak mi moje služba v království umožnila ignorovat příkaz být svatý, jako je svatý Bůh? A jaký pocit nároku způsobil, že jsem se mýlil a upadl do příkopu bezzákonnosti?

Modlitba: Drahý Pane, odpusť mi, že se domnívám, že jsem osvobozen od soudu kvůli své službě ve Tvém království. Vyznávám to jako hřích a беру vážně Tvůj příkaz být svatý, jako jsi svatý Ty. Rozhodl jsem se přijmout jak Tvou lásku vůči mně, tak Tvou svatou bázeň před Tebou. Díky rozhodnutí pro obojí mi Tvé Slovo slibuje, že zůstanu na dálnici, která vede k životu. Ve jménu Ježíše, amen.

Povolání: Rozhodl jsem se být svatý, jako je svatý Bůh!

*Děti, bojte se Boha. To znamená, abyste měly
svatou úctu ve své mysli, a tak se vyhnuly
tomu, co je zlé, a dbaly na to, abyste přijaly
a dělaly to, co je dobré.*

WILLIAM PENN

17 | ODVRÁTIT SE OD ZLA

Bázeň před Bohem je dar od našeho milujícího nebeského Otce. Dar, který nás chrání před odpadnutím od Ježíše. Je zdrojem věčného života, lásky, radosti, pokoje, dobra, naděje a mnoha zázraků. Odpadnout od Boha znamená směřovat ke smrti, temnotě, a nakonec k věčnému zatracení. Je nám řečeno:

„... bázeň před Hospodinem odvrací od zlého.“ (Příslaví 16,6)

Rád bych se s vámi podělil o událost, kdy se mi tato pravda potvrdila. Koncem osmdesátých let se stala veřejně známou korupce populárního televizního evangelisty. Byl jedním z nejznámějších lidí na světě, ale ze špatných důvodů. V té době byla jeho služba největší na celém světě, co se týče rozsahu i financí. Jeho sláva rychle vzrostla poté, co hlavní zpravodajská média denně informovala o jeho zločinech, procesu, rozsudku, a nakonec jeho uvěznění.

Byl odsouzen k odnětí svobody na čtyřicet pět let, ale pozdější odvolání trest snížilo na pět let. V roce 1994, během čtvrtého roku vězení, obdržel můj asistent nečekaný telefonát. Ačkoli mě dotyčný člověk neznal, někdo mu dal mou první knihu *Vítězství v divočině* (nyní s názvem *Bože, kde jsi?!*). Ve vězení ji četl a hluboce se ho to dotklo. Požádal svého asistenta, aby se na mě obrátil, abych ho přišel navštívit.

Navštívil jsem ho, a na to setkání nikdy nezapomenu. Do návštěvní místnosti vešel ve vězeňském úboru. Přistoupil ke mně, napřáhl ruce, objal mě a držel v objetí téměř minutu. Potom mě popadl za ramena, podíval se na mě se slzami v očích a upřímně se zeptal: „Napsal jste to vy, nebo to někdo napsal za vás?“

Odpověděl jsem: „Napsal jsem to já. Zažil jsem utrpení, ale ne takové jako vy.“ Potom řekl: „Máme toho spoustu k probrání, ale máme na to jen devadesát minut.“

Byl jsem stále trochu nervózní, protože jsme se viděli poprvé v životě. Tento muž byl tak zdiskreditovaný, že jsem upřímně netušil, s kým mluvím. Ale když jsme si sedli, odzbrojil mě svou první poznámkou. Zadíval se mi do očí a řekl: „Johne, toto vězení není Božím soudem nad mým životem, ale Boží milostí. Kdybych pokračoval na cestě, po které jsem šel, skončil bych navždy v pekle.“

V tu chvíli jsem se začal soustředit. Pokračoval ve vyprávění o tom, jak byl zlý a jak velké bylo Boží vysvobození v jeho životě. Netrvalo dlouho a uvědomil jsem si, že mluvím s upřímným, zlomeným a zkroušeným Božím mužem. Pokračoval tím, jak ho Bůh vysvobodil z temnoty během prvního roku vězení.

Dozvěděl jsem se, že každý den trávil hodiny čtením Bible a modlitbami jak sám, tak ve skupině. S nadšením vyprávěl o jejich vězeňském sboru a pastorovi, který byl jeho spoluvězněm. Říkal jsem si, že je pro práci pastora nevhodnější on, a tak jsem se zeptal, proč není pastorem. Vysvětlil mi, že se nechce podílet na vedení, dokud nebude jeho proměna hotová. Řekl: „Johne, byl jsem mistrem manipulace, a nechci jí dát šanci, aby se vrátila.“

Jeho tvrzení se potvrdilo o rok později. Po propuštění z vězení se připojil k misijní organizaci v centru Los Angeles. Dva roky sloužil na ulici a staral se o bezdomovce. Miloval to, protože lidé z ulice byli jedni z mála lidí v zemi, kteří vůbec netušili, kým je.

Asi po dvaceti minutách povídání jsem se cítil dostatečně uvolněně na to, abych mu položil pár otázek. Začal jsem tím největším, co mě napadlo: „Kdy jste se zamiloval do Ježíše?“

Položil jsem mu tuhle otázku, protože v jeho službě z něj kdysi vyzařovala láska k Ježíši. Jeho oheň a vášeň byly zjevné všem, kteří ho slyšeli. Chtěl jsem vědět, kdy jeho láska ochladla a co její ochladnutí způsobilo.

Díval se mi do očí a zcela upřímně pověděl: „Ježíše jsem nikdy nepřestal milovat.“ Jeho odpověď mě šokovala a trochu rozzlobila. Pomyslel jsem si, jak se opovažuje tohle povědět! Okamžitě jsem zareagoval: „O čem to mluvíte? Dopustil jste se cizoložství sedm let předtím, než jste byl stíhán za poštovní podvod, který vás nakonec dostal do vězení. Jak mi můžete říct, že jste těch sedm let miloval Ježíše?“

Aniž by přerušil oční kontakt, klidně odpověděl: „Johne, Ježíše jsem miloval celou dobu.“

Moje zmatení bylo zřejmé. Odmlčel se a řekl: „Johne, nebál jsem se Boha.“ Znovu se odmlčel, a pak to vysvětlil: „Miloval jsem Ježíše, ale nebál jsem se Boha.“

Nezmohl jsem se na slovo. Upřímně řečeno jsem byl v úžasu nad tím, co právě řekl. Dobrých patnáct sekund bylo ticho. Celou dobu jsem to zpracovával. Pak pronesl větu, která ve mně stále rezonuje: „Johne, existují miliony Američanů jako já – milují Ježíše, ale nebojí se Boha.“

Bylo to, jako by ke mně Bůh promlouval jeho ústy. Jeho slova zodpověděla spoustu otázek najednou. Byl jsem v šoku. Nejpřínosnějším momentem této návštěvy bylo to, že jeho příběh slovně vyjádřil hlavní příčinu masivního odklonu od víry v našem národě. Toto odpadlictví se žel od té doby ještě prohloubilo.

V Písmu je to vysvětleno – výchozím bodem pro důvěrné poznání Boha je bázeň před Hospodinem. Bez toho si vypěstujeme falešný vztah s nemohoucím Ježíšem – s tím, kdo není Pánem slávy. Věříme v nereálného spasitele. Této pravdě se budu pořádně věnovat později. Rád bych však nejprve uvedl dva krátké příklady.

Během psaní jsem se právě tento týden dozvěděl smutnou zprávu o mladé dámě, kterou znám od doby, kdy byla malá. Byla vychována ve víře, prohlašovala se za Ježíšovu následovnici, ale žila promiskuitním životem. Její vrstevníci věděli, že není těžké ji dostat do postele. Nedávno na Instagramu zveřejnila, že během potratu jejího dítěte ji Ježíš držel za ruku. Na jakého Ježíše se odvolává?

Jiná mladá dáma, která se provdala za zbožného muže, mi do očí řekla, že jí Ježíš slíbil, že se o ni postará, pokud se rozhodne rozvést se svým manželem. Udělala to a zanechala za sebou zkázu, která postihla jejího manžela, děti, rodinu a přátele. Její důvod k rozvodu nebyl zásadní. Už ho prostě nemilovala. Žádné zneužívání, žádná nemorálnost, žádné finanční problémy. Sama to říkala. Naopak potvrzovala, že je to laskavý a starostlivý manžel a otec. Na jakého Ježíše myslela?

To jsou jen dva z bezpočtu příkladů lidí, kteří tvrdí, že mají vztah s Ježíšem, ale žijí přesně opačně. Proč jsou tyto dvě ženy a mnozí další takto podvedeni? Věřím, že je to nedostatkem svaté bázně.

„A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní – nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti – s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení.“ (Filipským 2,12)

Pavel nepíše, že bychom ve svém spasení měli dozrávat prostřednictvím lásky a laskavosti. Mnozí by potvrdili, že obě tyto dámy jsou milující a laskavé. Prokázaly by to lety chození do církve a vyznáním své věrnosti Ježíši. Ale jak se mohou bezhlavě ponořit do tak nezákonného chování? Chybí jim to, co chybělo onomu slavnému evangelistovi. Od zla nás vzdaluje bázeň před Bohem, nikoli láska k Bohu. Láska Boží nás k Bohu přitahuje. Bázeň před Bohem nás chrání před zlem, které se nás snaží zničit.

Uvedení do praxe

Text: „Bázeň před Hospodinem znamená nenávidět zlo; nenávidím povýšenost, pýchu, cestu zlou, proradná ústa.“ (Příslaví 8,13)

Pointa: Bázeň před Bohem je dar od našeho milujícího nebeského Otce, který nás chrání před tím, abychom od Něj neodpadli. Moment, kdy si k hříchu vypěstujeme spíš toleranci než nenávisť, je tím okamžikem, kdy od Boha začínáme odcházet.

K přemýšlení: K odpadání nedochází ve chvíli, kdy se člověk ocitne v posteli s někým, s kým není v manželské smlouvě. Nezačíná ani tehdy, kdy člověk zpronevěří peníze svého zaměstnavatele. Začíná dávno předtím, kdy začneme tolerovat to, od čeho nás Ježíš osvobodil svou obětí. Co toleruji z těch věcí, z kterých mě Ježíš vysvobodil svou smrtí?

Modlitba: Drahý Pane, prosím Tě, abys mi odpustil, že jsem toleroval hřích nejen ve svém životě, ale i v životech věřících, se kterými jsem ve vztahu. Odpusť mi, že jsem jim jemně a laskavě nedomluvil, aby nepokračovali po špatné cestě. Lituji této tolerance. Děkuji, že jsi mi odpustil. Ve jménu Ježíše, amen.

Povolání: Budu milovat lidi, protože je miluje Bůh. Budu nenávidět hřích, který ničí lidi, které miluji.

*Drž mé kroky ve svých stopách,
aby moje nohy neuklouzly.*

ŽALM 17,5

18 | VYTRVALOST

Po dvou pozoruhodných zážitcích v roce 1994 – po církevní konferenci, kde bylo opraveno mé poselství o bázni před Bohem, a po návštěvě televizního evangelisty ve věznicí ve mně vzplanula vášeň pro porozumění a růst ve svaté bázni. Obě události nesly podobné poselství, ale ze dvou různých úhlů.

Ten sbor, který byl v dané oblasti největší a nejlivnější, již neexistuje. Jeho pastor, který učil, že novozákonní věřící se Boha nemusí bát, už neslouží. Kazatel, s nímž jsem se setkal ve vězení, ztratil svou velikou službu, ale od chvíle, kdy objevil a přijal svatou bázeň, pokračuje ve věrné službě Bohu a lidem. V současnosti má jinou organizaci, která svou službou mnohé ovlivňuje.

Tyto dva nesouvisející příběhy ukazují, jak je bázeň před Bohem klíčová pro vyhnutí se zlu, které by oslabilo naši roli efektivních Kristových vyslanců. Můžeme to shrnout jedním slovem: vytrvalost. Nedávno se se mnou jeden uznávaný pastor

podělil o svůj rozhovor s profesorem na biblické univerzitě. Prostřednictvím rozsáhlého výzkumu studoval jednotlivce v Písmu, které Bůh povolal a pověřil službou. Zjistil, že u pětasedmdesáti procent vyvolených poslů jejich efektivita zeslábla a řada z nich neskončila dobře. S ohledem na tragické příběhy současných služebníků ve spojení s výzkumem tohoto profesora je vytrvalost výzvou, kterou musíme brát všichni vážněji.

Na konci devadesátých let dvacátého století byla důležitost svaté bázně ohledně vytrvalosti znovu potvrzena dalším významným zážitkem a jeho zjevným důsledkem. Sloužil jsem v Kuala Lumpur v Malajsii. Byla to desátá a zároveň poslední bohoslužba. Shromáždění bylo plné věřících, kteří přicestovali z celé země. Po kázání mnozí reagovali na výzvu, aby se zavázali ke službě. Před širokým pódiem stál ve čtyřech nebo pěti řadách dav lidí, kteří čekali na modlitbu.

Začal jsem sestupovat po schodech z pódia, když se náhle v hledišti zjevila Boží přítomnost hmatatelným a zjevným způsobem. Byla provázena Boží láskou a radostí. Lidé přede mnou se začali usmívat, což se brzy změnilo ve smích. Tato radost se rychle šířila, dokud nezasáhla všechny vpředu. Zdálo se, že se Tatínek rozhodl své děti občerstvit. Netrvalo dlouho, abych pochopil, že nemusím nic dělat. Proto jsem jen seděl na kraji pódia a užíval si pozorování toho, jak Bůh posiluje své děti a žehná jim.

Po pěti až sedmi minutách se Jeho nádherná přítomnost zvedla a v atmosféře převládalo ticho. Všichni jsme byli zticha a užívali si pozoruhodného klidu v hledišti. Během několika okamžiků se však Boží přítomnost projevila jiným způsobem.

Takovým způsobem, který jsem si pamatoval z Brazílie. Vstal jsem s očekáváním změny. Bylo to čím dál silnější. Tentokrát nefoukal žádný vítr, ale Jeho autorita a nádhera byly zcela skutečné. Ti, kteří se před chvílí smáli, bez jakéhokoli slovního pokynu propukli téměř současně v pláč a nářek. Někteří hodně plakali.

Boží přítomnost zesílila a pláč také. Bylo to, jako by tito tiší Asiaté byli pokřtěni Božím ohněm. Znovu opakuji, že tento projev není možné pořádně popsat. Ani to není smyslem sdílení tohoto posvátného okamžiku. Podstatná je nádhera Boží přítomnosti. Prohloubila se do té míry, že jsem si myslel, že větší míru už neuneseme.

Při tomto setkání jsem si intenzivně uvědomoval rozdíl mezi naší duší a duchem. Je nám řečeno, že Slovo Boží rozlišuje „mezi duší a duchem“ (Židům 4,12). Moje mysl (duše) přemýšlela, že víc už nezvládnou! Bože, to je moc! Přesto mé srdce (duch) křičelo: Bože, prosím, neodcházej. Prosím, nepřestávej!

Znovu mě napadlo: Johne Bevere, uděláš jeden špatný krok, řekneš jedno špatné slovo, a jsi mrtvý. Stejně jako v Brazílii nemohu s jistotou říct, že by se to stalo, ale věděl jsem, že v dané atmosféře nebude tolerována neuctivost.

Jeho úžasná přítomnost trvala tři až čtyři minuty, a pak odešla. Jakmile se to stalo, lidé bez jakéhokoli pokynu opět společně ztichli. Několik minut jsem pak v klidu a míru mlčel.

Když jsme odcházeli z budovy, atmosféra byla slavnostní, tichá a uctivá. Zastavil jsem se, abych se připojil k manželskému páru z Indie. Oba byli hodně zasaženi Boží přítomností.

Chvíli jsme na sebe v údivu a tichosti pouze hleděli. Ona pak tiše řekla: „Johne, cítím se uvnitř tak čistě.“ Její manžel souhlasně přikývl.

Když tato slova řekla, srdce mi poskočilo. Konečně někdo přesně vyjádřil, co jsem cítil tehdy v Brazílii a teď v Malajsii. Během odpovědi jsem se snažil ovládat své emoce: „Já taky.“ Pak už jsme se rozešli, ale její výrok ve mně dozníval po zbytek večera.

Druhý den ráno jsem byl ve svém hotelovém pokoji a připravoval se na basketbal s mladými služebníky ze sboru a studenty biblické školy. Najednou jsem slyšel, jak k mému srdci promluvil Duch svatý: „Synu, přečti si Žalm 19.“

Popadl jsem Bibli, otevřel uvedenou pasáž a začal číst. Jakmile jsem se dostal k 10. verši, stálo tam: „*Hospodinova bázeň je čistá, obstojí navždy...*“ (Žalm 19,10)

Křičel jsem ve svém pokoji: „To je ono! Je to tady!“ Byl jsem v úžasu. Přesně tohle mi včera ta žena řekla. Byla tam nepopsatelná čistota, hluboká čistota, kterou jsme cítili ve svých duších.

Pak ze stránky vyskočila slova „*obstojí navždy*“. Duch svatý okamžitě promluvil k mému srdci:

Synu, Lucifer vedl uctívání přímo před mým trůnem, vedl celé zástupy nebes. Byl k tomu oddělen a pomazán. Byl mi blízko, viděl mou slávu, ale nebál se mě. Proto nevydržel před mým trůnem navždy. (Ezechiel 28,13–17)

Jedna třetina andělů spatřila mou slávu, ale spojili se s Luciferem. Nebáli se mne, nevydrželi v mé přítomnosti navždy. (Zjevení 12,4.7)

Adam a Eva během dne kráčeli v přítomnosti mé slávy. Nebáli se mne, nevydrželi v zahradě Eden navždy.

Synu, každá stvořená bytost, která po celou věčnost obklopuje můj trůn, projde svatou zkouškou bázně před Bohem. (Genesis 3,8)

Tato pravda mi otevřela oči. Začal jsem myslet na všechny pastory, jejichž služba ztratila moc nebo kteří neskončili dobře. Mnozí začali s velikým zápallem. Vroucně milovali Ježíše, poslouchali a obětovali se, aby sloužili Božímu lidu. Jenže se unavili, byli cyničtí a mnozí ze služby odešli. Nevydrželi.

Jiní ve službě pokračovali, ale používali ji jako prostředek k zisku a dalším sobeckým účelům. Někteří se stali sexuálními predátory, kteří využívali své vedoucí pozice k zacílení na nevinné ženy. Někteří se stali konzultanty a účtovali si nemalé částky za vymyšlení falešných poselství pro služebníky, aby zmanipulovali své následovníky pro větší finanční obětavost. Jiní si vymýšleli prorocká slova od Boha, nebo vymýšleli způsoby, jak šikovně využít informace od svých klientů, a pak je sdělovat, jako by jim je zjevil Bůh. Seznam bezbožného chování je takřka nekonečný.

Jak to, že ti, kteří začínali tak čistě, skončí tak špatně? Proč to nefunguje trvale? Je to kvůli nedostatku svaté bázně. To, v čem měl Ježíš zalíbení, je považováno za samozřejmé. Bývá to opomíjeno, jako tomu bylo v případě pastora na jihovýchodě Spojených států. To, čemu Bůh říká „svůj poklad“, rozmlouvají sobě i ostatním. Poslouchejte však Boží slovo o svaté bázni a vytrvalosti:

*„Blaze muži, jenž se bojí Hospodina... jeho spravedlnost trvá navždy... nezhroutí se nikdy, spravedlivý zůstane v paměti věčně.“
(Žalm 112,1.3.6)*

Nemusíme zažít tragédie, abychom zjistili, jak důležitá je svatá bázeň. Pro Boží slávu a svou vytrvalost prosím učíte svatou bázeň svým pokladem.

Uvedení do praxe

Text: „Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí, jeho spravedlnost i se syny synů...“ (Žalm 103,17)

Pointa: Každá stvořená bytost, která bude na věčnosti kolem Božího trůnu, jsou ti, kdo před Ním mají bázeň.

K přemýšlení: Jedním z aspektů dobrého života je dobrý konec. Bázeň před Hospodinem trvá navěky. Jak mohu učinit svatou bázeň základní součástí mého života? Jakými praktickými způsoby mohu mít svatou bázeň jako filtr všech svých slov a činů?

Modlitba: Drahy nebeský Otče, ve Tvém Slově se píše, že jsi schopen mě uchránit před odpadnutím a přivést mě s velkou radostí do své slavné přítomnosti bez jediné poskvrny. Víím, že tento věčný vztah zajišťuje vykupitelské dílo mého Pána Ježíše doprovázené přijetím svaté bázně. Prosím, aby ve mně vždy přebývala svatá bázeň, abych mohl navždy žít ve Tvé přítomnosti. Prosím Tě o to v Ježíšově jménu, amen.

Povolání: V Božím domě, v Jeho přítomnosti zůstanu díky svaté bázni navždy.

*Pokud nemáte radost z toho, že váš Otec je
svatý, svatý, svatý, pak jste duchovně mrtví.*

Můžete být v církvi.

Můžete chodit do křesťanské školy.

*Pokud však ve své duši nemáte radost z Boží
svatosti, neznáte Boha. Nemilujete Boha.*

Nejste v kontaktu s Bohem.

Neznáte jeho charakter.

R. C. SPROUL

19 | OČISTĚTE SE

„*Hospodinova bázeň je čistá, obstojí navždy.*“ (Žalm 19,10)
Žalmista uvádí dva pozoruhodné plody svaté bázně, které bychom neměli přehlížet ani brát na lehkou váhu: čistotu a dlouhověkost. Podívejme se na čistotu. Dlouhověkosti se budeme věnovat v následující kapitole. Pavel píše:

„Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, očistme se od každé poskvrny těla i ducha a přivedme k cíli své posvěcení v bázni Boží.“ (2. Korintským 7,1)

Jde o prohloubení stejné pravdy, kterou sděluje žalmista. Nejprve chci poukázat na to, že svatost dozrává bázní před Pánem, nikoli láskou k Bohu. Vzpomeňte si na onoho populárního evangelistu, který žil bezbožným způsobem života a zároveň miloval Ježíše. Jakmile získal svatou bázeň, přestal se svou bezbožností. To ho následně vedlo k autentičtějšímu a hlubšímu vztahu s Ježíšem, než jaký žil předtím. To, co se naučil díky zkušenosti, vidíme také v Písmu.

Jak jsme již uváděli, svatost není v dnešní době nejoblíbenějším tématem. Pro mnohé nemá příjemnou chuť, protože to není žádná legrace a přináší omezení. Je vnímána buď jako zákonické otroctví, nebo jako ctnost, která je sice vznešená, ale nedosažitelná. Spisovatel C. S. Lewis se s tímto nepochopením vyrovnal tím, že napsal: „*Jak málo ví lidé, kteří si myslí, že svatost je nudná. Když člověk najde to pravé..., tak neodolá.*“¹ Připravte se tedy na to, až se do toho ponoříte, že to bude neodolatelné.

Jak jsem již zmínil, primární definicí svatosti je „oddělení se pro Boha“, což samozřejmě zahrnuje čistotu. Přemýšlejte o nevěstě. Odděluje se pro svého manžela, což také znamená odmítnutí touhy po jiných mužích, natož faktickém vztahu s nimi. To představuje aspekt svatosti, kterým je čistota. Přesto nám Pavel říká, abychom se očistili. Neříká: „Ježíšova krev nás očistí.“ Dovolte mi to vysvětlit srozumitelně: Ježíšova krev nás skutečně očišťuje od každého hříchu. Dostáváme se však do zmatku, pokud mícháme dílo ospravedlnění s dílem posvěcení.

Když jsme činili pokání a přijali Ježíše Krista jako svého Pána, byly nám odpuštěny hříchy a byli jsme úplně čistí. Bůh pohřbil naše hříchy v moři zapomnění. Nepamatuje si je! Toto dílo je úplné, dokonalé a nelze ho vylepšit. Neudělali jsme nic, čím bychom si tuto úžasnou skutečnost zasloužili. Byl to dar od Boha. Toto je dílo ospravedlnění.

Ale právě ve chvíli, kdy jsme byli ospravedlněni, začalo dílo posvěcení (svatosti). To je, když se navenek projevuje to, co se stalo v našem nitru. Naše nová přirozenost se stává vnější realitou tím, jak ji uvádíme do praxe. To je přesně to, co Pavel řeší, když píše:

---

1 C. S. Lewis and Clyde S. Kilby, *C. S. Lewis: Letters to an American Lady* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1997).

„... s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“
(Filipským 2,12–13)

Je jasné, že stále jde o dílo Boží milosti. Musíme však spolupracovat s mocí, kterou dává k tomu, abychom byli ochotní jednat a také jednali. Stejně jako strach a chvění dostaly brazilský lid do Boží přítomnosti a něco od Něj přijal, tak svatá bázeň a chvění nás rozhybává a vede k tomu, abychom byli Jeho milostí zmocnění k poslušnosti.

Častou chybou mnoha učitelů v západní církvi je prohlášení, že dílo posvěcení je totéž jako dílo ospravedlnění. Jinými slovy, nemusíme nic dělat. Ježíš už to všechno udělal. Argumentem tedy je, že i když nadále nežijeme jinak než svět, jsou ovládnuti našimi různými žádostmi, tak jsme svatí, protože naší svatostí je Ježíš. Problémem je to, že skutečně existují novozákonní texty, které zdánlivě podporují jejich tvrzení. Jejich pochybení však pramení ze záměny naší poziční svatosti se svatostí našeho chování. Dovolte mi to vysvětlit.

Poziční svatost je způsobena pouze tím, co pro nás Ježíš udělal. Mluví o našem postavení v Kristu. Je jedním z požehnání Kristova díla ospravedlnění: *„V něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří.“* (Efezským 1,4) Tuto pozici jsme si nikdy nemohli zasloužit. Pavel to opakuje: *„Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením.“* (1. Korintským 1,30)

Druhého října 1982 jsme s Lisou Toscano uzavřeli manželskou smlouvu a ona se stala Lisou Bevere. V ten den zaujala pozici mé ženy. Dnes není mou ženou o nic víc než v den, kdy jsem si ji

vzal, a ani za čtyřicet let tomu nebude jinak. Pozičně se onoho svatebního dne plně stala mou ženou. Dílo bylo dokonáno. Podobně jsme byli v Kristu učiněni svatými a čistými v den našeho spasení a nikdy nebudeme svatější.

Jakmile se však Lisa stala mou ženou, její chování začalo fungovat v souladu s jejím postavením. Než se stala mou ženou, chodila s jinými kluky, dávala jim své telefonní číslo. Naplňovala své vlastní touhy a dělala všechny ostatní věci, které dělají svobodné ženy, ale teď už je nedělá. Její činy se sladily se smlouvou, kterou jsme společně uzavřeli. Čím déle jsme byli manželé, její jednání bylo ve stále větším souladu s naší smlouvou. Poslechněte si, co píše apoštol Petr:

„Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti; ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: ‚Svatí buďte, neboť já jsem svatý.‘“ (1. Petrův 1,14–16)

Všimněte si, že Petr nehovoří o naší poziční svatosti. Spíš mluví o svatosti našeho chování, což je přesně to, co Pavel řeší, když píše, abychom se očistili od veškeré nečistoty. Toto je proces posvěcení, nikoli bezplatný poziční dar ospravedlnění.

Jsou v Novém zákoně napsány další verše, které se zabývají svatostí našeho chování? Odpověď je ano. Je jich příliš mnoho na to, abych je vyjmenoval, ale dovoluji mi uvést další:

„Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali necudnosti a každý z vás aby uměl žít se svou vlastní ženou svatě a s úctou, ne ve vášnivě chtivosti jako pohané, kteří neznají Boha.“ (1. Tesalonickým 4,3–5)

Nedávno mi po nedělní ranní bohoslužbě jeden muž řekl: „Jsem křesťan a nejsem ženatý. Spím se ženami, protože je

nemožné žít v celibátu. Na pár měsíců s tím přestanu, ale pak se k tomu zase vrátím. Ale to není ten zásadní problém, o kterém chci mluvit. Nejvíc mě trápí to, proč mám tolik problémů ve svém podnikání?“

Byl jsem v šoku. Přivedla naše nevyvážená poselství o milosti lidi k tomu, že věří tomu, že zůstanou v Boží přítomnosti a požehnání, zatímco budou žít v hrubém hříchu? V panelové diskusi na ženské konferenci v církvi se jedna paní zeptala mé ženy: „Opravdu miluji svého manžela, ale hodně cestuje, a já pořád spím s jinými muži. Co bych měla dělat? Mám mu to říct?“

Tito dva lidé skutečně věří, že jsou ve vztahu s Ježíšem – ale je to Ježíš po Boží pravici, nebo je to nemohoucí Ježíš? Tyto příklady jsou pouze špičkou ledovce. Měl jsem příliš mnoho podobných setkání s dalšími lidmi. Je výzva žít svatý život tak utlumená, že bylo toto téma umlčeno? Přesto Pavel píše: *„Kdo tím pohrdá, nepohrdá člověkem, nýbrž Bohem, jenž vám dává svého svatého Ducha.“* (1. Tesalonickým 4,8)

Mějte na paměti, že existuje neodolatelný aspekt svatosti, a my ho jasně uvidíme, pokud budeme pokračovat ve svém úsilí o ni.

Uvedení do praxe

Text: „Kdo říká: ‚Poznal jsem ho,‘ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy.“ (1. Janův 2,4)

Pointa: Dílo posvěcení (svatosti) je vnějším projevem toho, co bylo vykonáno v našem nitru. Naše nová přirozenost se stává vnější realitou tím, jak ji praktikujeme.

K přemýšlení: Svatost je dílem Boží milosti, ale musím spolupracovat s mocí, kterou On dává jak k ochotě chtít, tak i konat to, co ode mě chce. Věřím tomu? Ignoroval jsem tuto pravdu a Jeho příkaz žít svatě, protože jsem si spletl poziční svatost se svatým chováním? Nebo jsem dovolil, aby minulá selhání potlačila mou víru v Boží zmocňující dílo ve mně? Jak tomu mohu znovu věřit, a stalo se to realitou v mém životě?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, prosím Tě, abys ve mně způsobil, abych toužil po Tvé dobré vůli a žil podle ní. Toužím navenek dělat to, co už jsi pro mě udělal uvnitř. Ve jménu Ježíše, amen.

Povolání: Pracuji na své spáse se svatou bázňí a chvěním.

*Vykročte jistým krokem ...
a usilujte o svatost.*

ŽIDŮM 12,13–14

20 | NAŠE ÚSILÍ

Svatost není sama o sobě cílem. Je spíš cestou k tomu, co je nejdůležitější. Přesuňme se k neodolatelnému aspektu svatosti tím, že prozkoumáme náš úvodní verš:

„Usilujte... o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána.“ (Židům 12,14)

Slovo „usilovat“ je řecké slovo dioko, které je definováno jako „dělat něco s intenzivním úsilím a za určitým účelem nebo cílem“.¹ Když se podíváme na překlad a slyšíme definici slova dioko, není pochyb o tom, že tento výrok hovoří o vášnivé honbě za svatostí s úmyslem se jí zmocnit.

Naše první otázka by měla znít: Jde o poziční svatost, nebo svatost chování? Vraťme se k příkladu našeho manželství. Dokážete si představit, jak Lisa říká jednomu ze svých blízkých přátel: „Strašně moc se snažím být Johnovou manželkou!“

Její přítel by se zasmál a řekl: „Už jsi! Jeho manželkou ses stala u den svatby.“

¹ Louw and Nida, 662.

Žena se nehoní za pozicí manželky, kterou již zastává. Ale může usilovat o optimální chování manželky. Stejně je to se svatostí – nehoníme se za postavením, které již zastáváme, ale spíš za chováním „hodným Hospodina“ (Koloským 1,10).

Je nám jasně řečeno, že pokud budeme tento příkaz ignorovat, tak neuvidíme Pána. Tato myšlenka nám otevírá oči. V tuto chvíli sice není předmětem naší diskuse, ale určitě nás ovlivní navždy. Co je důležité pro dané téma? Jak nás to ovlivňuje tady a teď?

Jelikož jsem občanem Spojených států amerických, tak mohu povědět, že mám „vztah“ s prezidentem. Jsem pod jeho řídicí pravomocí. Jeho rozhodnutí mě ovlivňují, stejně jako dalších 332 milionů amerických občanů. Ale i když mám tento „vztah“ s prezidentem, dodnes jsem u něj nedostal soukromou audienci. Jednoduše řečeno, nikdy jsem se osobně nesetkal ani s ním, ani s žádným z našich amerických prezidentů.

Na druhé straně jsou jiní Američané, kteří se s prezidentem setkávají pravidelně. Jsou jeho přáteli nebo s ním úzce spolupracují. V obou případech toho muže, který žije v Bílém domě, znají mnohem lépe než já. Znají ho na intimní úrovni. Já ho znám pouze jako vůdce našeho národa.

Obdobně existují miliony věřících, kteří jsou pod vládou Ježíše Krista. Ten je chrání, miluje, stará se o ně a vyslýchá jejich prosby. Otázkou však je, zda Ho tito věřící vidí? Jinými slovy, jestli zažívají Jeho zjevnou přítomnost?

Několika tisícům věřících v Brazílii chyběl postoj, který by je přivedl do Boží přítomnosti. Jakmile činili pokání, byla

jim udělena audience u Krále. To platí každý den, a dokonce i každou chvíli. Pokud nám chybí zbožná bázeň, tak nám chybí úsilí pokračovat ve svatém chování, které nám nabízí výsadu Jeho zjevné přítomnosti. Ježíš říká: „*Kdo přijal má přikázání a zachovává je..., budu ho milovat a dám se mu poznat.*“ (Jan 14,21)

Je dobré zopakovat, že bez svatého chování nelze vidět Pána. Proč je to tak zásadní? Pokud Ho nevidíme a chybí nám Jeho zjevná přítomnost, tak Ho nemůžeme důvěrně znát. Můžeme o něm jen vědět, což je podobné mému vztahu s prezidenty Spojených států. V horším případě můžeme klamat sami sebe tím, že si vytvoříme fiktivního Ježíše. Tato iluze je nebezpečná, protože věříme, že známe někoho, koho vlastně neznáme. Jakub píše: „*Podle slova však také jednejte, nebudte jen posluchači – to byste klamali sami sebe!*“ (Jakubův 1,22) Ten, kdo je oklamán, věří, že někoho nebo něco zná, ale ve skutečnosti tomu tak není.

Druhý důvod je stejně důležitý. Pokud Ho nevidíme kvůli tomu, že nejsme v Jeho přítomnosti, nemůžeme být proměňováni k Jeho obrazu. Pavel zmiňuje, že ti, kdo vidí Pána, „*jsou proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě*“ (2. Korintským 3,18). Tato proměna začíná uvnitř, a poté se projevuje i navenek, kde to mohou potvrdit ostatní.

Naše čistota se nemůže podobat té farizejské. Ježíš řekl: „*Tak i vy se navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste samé pokrytectví a nepravost.*“ (Matouš 23,28) Jejich motivy byly nečisté a zkažené. Chyběla jim bázeň před Pánem, což je vedlo k úsilí o spravedlnost, která byla striktně založena na vnějším chování. Cílem jejich snahy byl tudíž jejich promítaný obraz. To zabránilo vnitřní proměně, která vyvolává odpovídající vnější

chování. Věřili, že znají Boha, ale ve skutečnosti neznali svého Stvořitele, který před nimi stál. V důsledku toho nežili v souladu s Jeho vůlí. Oklamali sami sebe.

I dnes musí svatost, o kterou usilujeme, vycházet z našich srdcí – z našich myšlenek, motivů a záměrů. To se nakonec projeví v našem vnějším jednání. Proto Ježíš říká: „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.*“ (Matouš 5,8) Pokud Ho nevidíme, tak nám chybí vnitřní proměna – opravdová svatost. Kvůli tomu Ho nevidíme. Je to vzájemně provázané.

Nestačí, abychom byli zbožní pouze navenek, a přitom popírali moc proměny našich vnitřních tužeb. Musíme toužit po pravdě ve svém nitru (motivech a záměrech). O tohle nám musí jít. Apoštol Jakub byl velmi tvrdý vůči věřícím, kteří berou svatost na lehkou váhu. Napsal:

„... nedostáváte, protože prosíte nedobře: jde vám o vaše vášně. Cizoložníci! Což nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím.“ (Jakubův 4,3–4)

Jakub používá slovo cizoložníci, termín používaný pro porušení manželské smlouvy. Bůh často používá obrazy manželství, aby ilustroval naši smlouvu s Ním. Ježíš je ženichem a my jsme Jeho nevěsta. Pavel uvádí, že manželství mezi mužem a ženou je příkladem toho, jak jsou Ježíš Kristus a církve sjednoceni (Efezským 5,31–32).

Tento svět žije pro sobecký zisk nebo své úspěchy, a proto se zaměřuje na promítané a vnímané obrazy. Když se při zanedbávání snahy o svatost přizpůsobíme touhám tohoto světa, staneme se cizoložníky. Je to taková urážka našeho Manžela,

že se fakticky stáváme Jeho nepřáteli. Proto Jakub dále píše: „*Umyjte si ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, lidé dvojí tváře!*“ (Jakubův 4,8) Svá srdce můžeme očistit pouze tak, že přijmeme bázeň před Pánem, která nás vede k opravdové svatosti!

Jsem ženatý s Lisou více než čtyřicet let a existují pádné důvody, proč jsem jí nebyl nevěrný. To nejdůležitější je to, že se bojím Boha. Uzavřel jsem s Ním smlouvu, že ji budu milovat a zaopatřovat bez ohledu na její reakce nebo chování.

Druhým důvodem je to, že nechci ztratit intimitu s touto úžasnou ženou. Miluji to, že se mi svěřuje a sdílí svá nejnítěnější tajemství a touhy svého srdce. Zjednodušeně miluji naši vzájemnou blízkost.

S Ježíšem tomu není jinak. Důvodem pro radikální vyhýbání se nevěře vůči Němu je to, že nechci ztratit vzájemnou intimitu. Miluji Jeho přítomnost a intimní rozhovory, které spolu vedeme. Miluji, když se mnou sdílí tajemství, o kterých jsem nevěděl. Možná právě proto je nám řečeno:

„Hospodinovo tajemství patří těm, kdo se ho bojí, ve známost jim uvádí svou smlouvu.“ (Žalm 25,14)

Teď teprve začínáme objevovat neodolatelný aspekt svatosti. V odhalování jeho krásy budeme pokračovat v další kapitole.

Uvedení do praxe

Text: „Kdo miluje čistotu srdce a má ušlechtilé rty, tomu bude přítelem i král.“ (Příslaví 22,11)

Pointa: Bez úsilí o svatost chování s úmyslem se jí zmocnit nemůžeme vstoupit do Boží přítomnosti. Nejde o to, kdy dospějeme k dokonalé svatosti, ale spíš o to, kdy se to stane touhou našeho srdce.

K přemýšlení: Bůh ví, jestli usiluji o svaté chování, nebo jestli si neustále omlouvám svou lásku nebo toleranci ke světským touhám a pýchu na své úspěchy. Všechno to začíná záměry mého srdce. Budu usilovat o čistotu srdce a myslí, což povede ke změně jednání? Udělám to, i když to neudělají věřící v mém okolí?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, odpusť mi, že neusiluji o svatost, protože jsem ignoroval její důležitost. Teď však vidím, že to má být můj cíl, protože je to cesta k tomu, abys mi udělil audienci. Odpusť mi prosím mé světské chování a snahy a očisti mě Ježíšovou krví. Lituji svého vlašného postoje ke svatosti. V Ježíšově jménu, amen.

Povolání: Usiluji o svatost s vážným úmyslem se jí zmocnit. Mým cílem je být svatý, jako je svatý Bůh.

*Stezka spravedlivého je přímá;
spravedlivému sám urovnáváš dráhu,
Bože přímý.*

IZAJÁŠ 26,7

21 | TOUHA A SÍLA

Možná v tuto chvíli naříkáte nad tím, že jste se pokoušeli žít svatý život, ale upřímně řečeno jste v tom většinou selhávali. Toužili jste po důvěrném vztahu s Bohem, ale zápasili jste s neposlušností. Napřed si prosím uvědomte, že On po vás touží víc než vy po NĚm. To je důvod k radosti, protože Bůh je tady pro vás! Kéž vás tato pravda upokojí.

Je velká šance, že tímto problémem je právě to, že jste to *zkusili*. Mojžíšův zákon potvrdil naši neschopnost dodržovat Boží příkazy. Potřebujeme Boží pomoc. Tato potřebná pomoc není nic jiného než Boží milost. Většina věřících ví, že milost Ježíše Krista nás osvobozuje od požadavků zákona. Mnozí ale nevědí, že tím milost nekončí: dává nám novou přirozenost a potenciál žít bez hříchu (Římanům 6,6–7).

Podíváme-li se na Pavlův příkaz k očištění se od veškeré nečistoty těla a ducha, předchází mu výrok, který je často přehlížen. Pár odstavců před tímto výrokiem Pavel píše:

„Jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, abyste milost Boží nepřijímali naprázdno, vždyť je psáno: ‚V čas příhodný jsem... ti přispěl na pomoc.‘“ (2. Korintským 6,1–2)

Žijeme v dobrém období. S Boží pomocí můžeme žít svatý život. Boží milost byla bohužel prezentována hluboko pod svými možnostmi. Je vyučována jako věčné spasení, odpuštění hříchů, osvobození od trestu za hřích a jako nezasloužený dar. I když jsou tyto skutečnosti zcela pravdivé, tak se příliš nevyučovala její moc. Bůh promlouvá k apoštolu Pavlovi: *„Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“* (2. Korintským 12,9) Jednoduše řečeno: „Pavle, co jsi nemohl udělat díky svým schopnostem, můžeš teď udělat mou mocí, která se nazývá milost.“

Petr tuto pravdu potvrzuje: *„Milost ať se vám rozhojní ... Všecko, čeho je třeba ke zbožnému životu, nám darovala jeho božská moc...“* (2. Petrův 1,2–3) Svou božskou mocí (milostí) nám Bůh dal vše, co potřebujeme k tomu, abychom žili zbožný život. Milost nám dává sílu žít svatě!

Proč je tato pravda tak důležitá? Křesťanství je životem víry. Celé poselství se nazývá „slovo víry“ (Římanům 10,8). Jinými slovy, od Boha nic nedostaneme, pokud nevěříme. Nemůžeme věřit tomu, co neznáme. Takže pokud si nejsme vědomi zmocnění milosti, budeme se i nadále snažit potěšit Boha svými vlastními schopnostmi, což by vedlo k neplodné, ubohé existenci.

Vezměme si příklad znovuzrození. Existuje mnoho nespasených lidí, kteří vyznávají svou víru, že Bůh je schopen lidi spasit. Dokud však nebudou činit pokání a neuvěří evangeliu, chybí jim milost ke spasení. Totéž platí pro naši snahu o svatost.

Existuje mnoho křesťanů, kteří věří, že Bůh jim může dát schopnost žít svatě, ale dokud z celého srdce neuvěří, že tato milost je k tomu zmocňuje, nic z toho nebude.

Pavel prosí korintské věřící, aby „*nepřijímali Boží milost nadarmo*“ (2. Korintským 6,1). Co to znamená přijmout něco nadarmo? Prostě to nevyužít naplno. Pokud člověk dostane zemědělské vybavení spolu se semeny, může si něco vypěstovat a díky tomu žít. Ale pokud nevyužije to, co mu bylo poskytnuto, zemře hladem. Co řeknou jeho sousedé, až zemře? „Dostal vybavení a semena nadarmo.“

To je to, co Pavel řeší – Bůh vám dal milost, aby vám pomohl žít tak, jak byste sami nedokázali. Umožňuje vám usilovat o svatý životní styl a dosáhnout ho. Nezanedbávejte využívání této moci kvůli nedostatku víry.

Pokud je Boží milost pouze tím, jak bývá v západní kultuře často prezentována – nic víc než spása, odpuštění a vstupenka do nebe – jak by ji mohl někdo přijmout nadarmo? V tomto smyslu by ji nešlo promarnit, takže Pavlovo prohlášení by nedávalo smysl.

Budeme-li pozorně sledovat apoštolův myšlenkový pochod, tak to dává smysl. Korintská církev byla světská. Ukázalo se, že otázku svatosti nebrala vážně. Pavel to o něco později ve stejném dopise potvrzuje slovy: „... *mnozí z těch, kteří předtím žili v hříchu a dosud se v pokání neodvrátili od své nečistoty, necudnosti a bezuzdnosti.*“ (2. Korintským 12,21) V 6. kapitole Pavel začíná tím, že prosí tyto věřící, aby nepromarnili Boží milost. Poté je ujišťuje o své lásce k nim a ptá se, proč není opětována. Potom se vrací k hlavní myšlence, jak jejich zanedbávání Boží milosti bylo evidentní i pro bezbožné lidi, kteří je ovlivnili:

„Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou?“ (2. Korintským 6,14)

Nesmíme zapomínat, že je rozdíl mezi tím, když jdeme do světa získávat nevěřící, nebo se jimi nechat špatně ovlivnit. Tento vliv bude mít za následek takové jednání, které nás může odvést z cesty života. Opět je to identifikováno jako duchovní cizoložství.

Pavel pak těmto tělesným věřícím připomíná, že jsou Božím příbytkem a že Jeho přáním je:

„Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.‘ A proto ,vyjděte z jejich středu a oddělte se,‘ praví Hospodin a ,ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu‘...“ (2. Korintským 6,16–17)

Znovu vidíme zaslíbení zjevné Boží přítomnosti, ale na ještě vyšší úrovni. Nemluví o tom, že nás pravidelně navštěvuje, ale přebývá v nás a s námi! Znovu vidíme, že zaslíbení vidět Boha (Jeho zjevná přítomnost) je podmíněné. Pokud se budeme vyhýbat sobeckým a pyšným touhám, na kterých svět lpí, máme slíbenou trvalou audienci u krále – *„a já vás přijmu“*. Platí to i naopak: pokud se kontaminujeme špínou světa, audience neproběhne. Pavel končí jasným prohlášením:

„Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, očistme se od každé poskvrny těla i ducha a přivedme k cíli své posvěcení v bázni Boží.“ (2. Korintským 7,1)

Nyní můžeme lépe porozumět Pavlovým slovům adresovaným Filipskému sboru: *„...s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“ (Filipským 2,12–13)* Bázeň před Bohem

nás motivuje k touze naplňovat Boží vůli (dává nám touhu) a milost našeho Pána Ježíše Krista nám to umožňuje (zmocňuje nás).

Když se posuneme ještě dál, pak tam, kde je nedostatek touhy (kvůli nedostatku svaté bázně), nebude zmocnění prioritou, a proto nebude využíváno. Bude přijímáno nadarmo! To je důvod, proč je svatá bázeň tak zásadní pro naši efektivitu a vytrvalost.

Doufejme, že je jasné, že čistota je zásadním aspektem svatosti, ale ne její úplnou definicí. Opět platí, že primární definicí svatosti je být Bohu zasvěcen a zcela mu patřit. Uvedme si lepší ilustraci základního významu svatosti: když si nevěsta vezme ženicha, zcela se mu odevzdá. Součástí tohoto zasvěcení je čistota jak v jejím postavení, tak v jejím chování. Čistota není konečným cílem. Tím je být zasvěcenou nevěstou pro svého ženicha, což zahrnuje čistotu.

Pravá svatost je tedy duchovní, zasvěcená čistota, která otvírá dveře k hluboké intimitě s Bohem. Jde o neodolatelnou věc, o které budeme v této knize nadále diskutovat. Nejprve však musíme pokračovat v diskusi o tom, jak vypadá život zasvěcený našemu ženichovi prakticky. Odpověď lze nalézt v jediném slově: poslušnost.

Uvedení do praxe

Text: „Bud' silný milostí Krista Ježíše.“ (2. Timoteovi 2,1)

Pointa: Pokud si nejsme vědomi zmocnění milostí, budeme se i nadále snažit potěšit Boha svými vlastními schopnostmi. Vezmeme Boží milost nadarmo.

K přemýšlení: Snažil jsem se žít svatý život, a spíš jsem prohrával, než vyhrával? Snažil jsem se o to vlastními silami? Spoléhal jsem na Boží milost, aby mě zmocnila žít svatě? Pokud ne, jak to mohu změnit?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, uvědomuji si, že jen mocí Tvé milosti mohu žít zbožný život, který očekává Tvou slavnou přítomnost. Odpusť mi, že se o to pokouším svými vlastními schopnostmi. Od této chvíle budu silný ve Tvé milosti, abych žil oddělený život, který oslavuje Ježíše. Za to se modlím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Jsem motivován svatou bází usilovat o svatost a uskutečňuji ji mocí Boží milosti.

**Naše
reakce
na
Boží
Slovo**

4. TÝDEN

*Ved' mě po cestě svých přikázání,
oblíbil jsem si ji.*

ŽALM 119,35

4. týden – 1. den

22 | TŘESENÍ SE PŘED BOŽÍM SLOVEM

V první části bylo řečeno, že bázeň před Pánem lze rozdělit do dvou kategorií: třást se před Boží přítomností a třást se před Jeho Slovem. Mluvili jsme o Boží slavné přítomnosti, i když zdaleka ne vyčerpávajícím způsobem, protože nad ní budeme neustále žasnout po celou věčnost. V této části se zaměříme na to, jak reagujeme na Jeho Slovo.

Nejprve se podívejme na období, kdy se Boží lid odklonil od skutečného vztahu s Bohem a nahradil jej pouhými formalitami. Aby upoutal jejich pozornost, Bůh se ptá: „... *Mým trůnem jsou nebesa a podnoží mých nohou země. Kdepak je ten dům, který mi chcete vybudovat?...*“ (Izajáš 66,1)

Přečteme-li si prvních pět veršů této kapitoly v kontextu, zjistíme, že Všemohoucí oslovuje lidi, kteří se pokoušeli rozvíjet a udržovat vztah s Ním podle vlastních představ. Polovičatě se drželi Jeho pravidel díky předpokladu, že ho to uklidní. Bůh dává jasně najevo, že jimi zvolený přístup ho uráží. Okamžitě však nabízí to, co je potřeba k tomu, aby vstoupili do autentického vztahu:

„... Laskavě pohlédnu na toho, kdo je utištěný a na duchu ubitý, kdo se třese před mým slovem.“ (Izajáš 66,2)

Fráze „požehnám“ je hebrejské sloveso *nabat*, které je definováno jako „dívat se, pozorovat, hledět. Má význam intenzivního a soustředěného pozorování“. Bůh v podstatě říká: „Toto je osoba, které budu věnovat velkou pozornost.“ V tom verši jsou uvedeny tři ctnosti: pokora, zkroušené srdce a ti, kteří se „třesou před mým Slovem“. Na tuto ctnost se v této části zaměříme.

Ten, kdo se třese před Božím Slovem, ho vždy nadřazuje nad cokoli jiného. Nic není důležitější. To je pravý důkaz svaté bázně. Taková osoba je nejpožehnanější. Ve stejném duchu Pavel píše:

„A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní – nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti – s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení.“ (Filipským 2,12)

Přemýšlejte o tomto prohlášení nejen jako o slovech adresovaných věřícím ve Filipech, ale jako o Božích Slovech adresovaných nám. Zaměřte se na slova „vždy poslušní“ neboli bezvýhradnou poslušnost. Ta by platila bez ohledu na to, zda Jeho přítomnost cítíte nebo necítíte. Zda Ho vidíte, jak ve váš prospěch jedná, nebo nejedná, nebo zda je vaše modlitba vyslyšena v očekávaném čase či nikoli.

Je snadné poslouchat Boha na konferenci, kde jsou k sobě lidé laskaví, a je zde silná Boží přítomnost. Ale co když o vás důvěryhodný člen týmu lže a vy jste vyhozeni ze své služby? Odpustíte mu podle Božího Slova, nebo se pomstíte, abyste mu to vrátili?

Co když jste na služební cestě, cítíte se osamělí, a pak se vám vybaví, že vás váš partner kritizoval? Dobře vypadající člen týmu opačného pohlaví vás naopak pochválí a reaguje na vaše potřeby. Nakonec svůdně nabídne, že večer strávíte společně v hotelovém pokoji. Nikdo to nezjistí. Utečete, nebo to přijmete?

Co když pracujete dlouho do noci na počítači, surfujete na internetu, hledáte informace potřebné pro vaši práci a narazíte při tom na porno? Podíváte se?

Jsou momenty, kdy se zdá, že chybí Boží přítomnost. Pokud se budete třást před Jeho Slovem, budete poslouchat bez ohledu na okolnosti, protože neexistuje nic důležitějšího. To znamená, že žijete ve svaté bázni, neboť „bázeň Hospodina nás odvádí od zlého“ (Příslaví 16,6).

Žalmista píše: „*Blaze muži, jenž se bojí Hospodina, jenž velikou zálibu má v jeho přikázáních!*“ (Žalm 112,1)

Bohabojní lidé Boha nejen poslouchají, ale mají velkou radost z poslušnosti. Poslušnost není zátěž, je to potěšení. Takový člověk jasně chápe, že Bůh je náš Stvořitel, a proto ví, co nás buduje a co nás ničí.

Pamatuji si, když byli naši čtyři synové hodně malí. Štědrý den byl v podstatě pracovní den. Většina tatínek

s malými dětmi chápe, co tím chci říct. Jakmile byly všechny dárky otevřeny, bylo potřeba některé z nich sestavit. Jako typický táta bych otevřel krabici, vysypal jednotlivé části na podlahu, odhodil krabici, vykašlal se na návod a začal stavět. V závislosti na konkrétním dárku bych byl většinou po hodině hotový. K mému překvapení by však na podlaze zůstalo deset dílků. Stiskl bych tlačítko a nic by se nestalo. Co bych dělal? Vzal bych si návod, hračku bych rozmontoval a znovu postavil podle návodu výrobce. A ejhle, šlo by to!

Člověk, který se bojí Boha, poslechne vždycky. Takový člověk je ve svém nitru pevný v následujících základních pravdách:

1. Bůh je ten, kdo ví, co je pro mě správné.
2. Bůh je čistá láska a já jsem cílem Jeho lásky.
3. Bůh mi nikdy neřekne, abych dělal něco, co je škodlivé.
Cokoli řekne, vždy skončí výborně.
4. Proto si bez ohledu na to, co říká, vždy rád zvolím poslušnost.

Děti Izraele si neustále stěžovaly. Byly nespokojeny s tím, jak byly vedeny a co se dělo v jejich životech. Obviňovaly Boha ze svého nepohodlí, nedostatku a čehokoli jiného, co je netěšilo. Postrádaly svatou bázeň a netřásly se před Jeho Slovem. Bůh řekl:

„Za to, že jsi měl hojnost všeho, ale nesloužil Hospodinu, svému Bohu, s radostí a vděčným srdcem, budeš otročit svým nepřátelům...“ (Deuteronomium 28,47–48)

Chvění se před Jeho Slovem zahrnuje radost a vděčnost v našem nitru. Pokud chybí, je jen otázkou času, než okolnosti odhalí nedostatek radosti. Nikdy nezapomenu na dobu, kdy jsem objevil pět hříchů, které bránily Izraeli v naplnění svého záměru:

touha po zlých věcech, uctívání model, sexuální nemravnost, zkoušení Boha a stěžování si (1. Korintským 10,6–10). Když jsem narazil na slovo „stěžování“, málem jsem vyskočil až ke stropu! Vykřikl jsem: „Cože? Stěžování si! Jak může být stěžování si na stejném seznamu jako ty jiné veliké hříchy?“

Slyšel jsem Ducha svatého říkat: „Synu, stěžování si je v mých očích vážným hříchem.“ Ukázal mi, že stěžování si je formou námitky: „Bože, nelíbí se mi, co v mém životě děláš. Na tvém místě bych to udělal jinak.“

Potom řekl: Je to urážka mé osoby. Je to vzpoura proti mé vůli a celkově jde o zásadní nedostatek svaté bázně.

Podělil jsem se o to s Lisou a dohodli jsme se, že budeme trestat naše děti za to, že si stěžovaly, s vysvětlením, že jde o vzpouru. Bral jsem to vážně. Sám jsem se vyhýbal jakémukoli reptání a mrmlání a měl jsem pocit, že si opravdu vůbec nestěžuji. Když jsem se pak čtyři týdny postil, tak jsem slyšel, jak mi Duch svatý šeptá: „Synu, ve tvém srdci slyším stížnosti.“

Okamžitě jsem padl na kolena a činil pokání. Bůh mi později ukázal, že nesloužím Pánu s radostí a potěšením, a moji nepřátelé měli navrch. Podívejme se znovu na Pavlova slova:

„A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní – nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti – s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí. Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování...“ (Filipským 2,12–14)

Krátce po tomto čtyřdenním půstu jsem objevil hloubku toho, co je uvedeno v tomto textu. Když jsem zjistil, že stěžování si je protikladem svaté bázně, otevřelo mi to oči. Netřese se

před Jeho Slovem. Pokud přemýšlíme nebo mluvíme z pozice nespokojenosti, zneuctíváme Boha a Jeho Slovo.

Ti, kdo se bojí Boha, jsou pevně přesvědčeni, že není nic důležitějšího nebo prospěšnějšího než poslušnost. Poslouchají bez ohledu na cenu poslušnosti a nefiltrují Boží Slovo přes kulturu nebo trendy současné společnosti. Svou poslušnost Božímu Slovu také nezakládají na tom, jak se chovají ostatní věřící. Prostě poslouchají.

Uvedení do praxe

Text: „Budete-li povolní a poslechnete, budete požívat dobrých darů země.“ (Izajáš 1,19)

Pointa: Důkazem svaté bázně je poslušnost, která zahrnuje jak správný postoj, tak i pokračování ve správném jednání bez ohledu na okolnosti.

K přemýšlení: Uposlechnu jen tehdy, když k tomu jsou příznivé podmínky? Mám tendenci si stěžovat, když něco není po mém? Jak si mohu za všech okolností zachovat postoj radosti a vděčnosti? Jak mohu upevnit své odhodlání poslouchat?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, odpusť mi, že se netřesu před Tvým Slovem. Moje poslušnost byla podmíněná a můj postoj nebyl radostný a vděčný. Činím pokání a prosím Tě o odpuštění. Přijímám svatou bázeň za svou. Prosím, nauč mě a zmocni mě, abych vždy poslouchal s radostným postojem. Modlím se v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Bojím se Boha, a proto ve mně působí, abych chtěl i činil to, co Ho potěšuje.

*Lépe je třást se před Slovem Páně
a klanět se před nekonečnou
vznešeností božské lásky,
než křičet do ochraptění.*

C. H. SPURGEON

23 | OKAMŽITĚ

Hlavním atributem zbožné bázně je bezpodmínečná poslušnost Božímu Slovu, která bude mít v našich životech překvapivý přínos. Chvění se před Božím Slovem má pět různých aspektů. V příštích pěti dnech se na ně postupně podíváme. Zde je první z nich:

1. Poslouchat Boha okamžitě

Poslušnost je odměnou pro ty, kdo se bojí Boha. Nekladou osobní zájmy před splněním toho, co jim Bůh řekl, aby dělali. Svatá bázeň nám klade na srdce, že to, co je důležité pro Boha, je prioritou i pro nás.

Existuje mnoho textů, na které bychom se mohli podívat. Pro stanovení určitého měřítko se podíváme na dvě Ježíšova prohlášení:

„Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeněš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar.“ (Matouš 5,23–24)

Všimněte si určité poslušnosti. Ježíš podobně jako Izajáš 66 zdůrazňuje, že bychom neměli začít „dělat něco pro Boha“ a přitom se vyhýbat poslušnosti tomu, co nám již bylo řečeno, abychom dělali. Ježíš se zabývá konkrétní situací, kdy si lidé drží zášť. Tento obecný princip platí za všech okolností.

Vzpomeňte si na muže, který mi řekl o svém opakujícím se vzorci smilstva, a přesto byl zmaten svými nevyslyšenými modlitbami. Přemýšlel, proč se mu v podnikání nedaří tak, jak by chtěl. Zastavme se a zamysleme se nad tím. Pokud nebylo jeho prioritou poslouchat Boží Slovo a uniknout sexuální nemravnosti, proč by očekával, že Boží prioritou bude požehnat mu v jeho podnikání?

Izraelský velekněz Élí měl dva syny, kteří také sloužili jako kněží. Byli pod jeho vedením, ale oba byli zlí. Dopouštěli se cizoložství a vynucovali si oběti násilím. Élí otálel s řádným řešením zkaženosti svých synů. Boží reakce na jeho nedbalost zněla: *„Proč jsi ctí své syny více než mne?“* (1. Samuelova 2,29)

Když jsme pomalí nebo nedbalí v poslušnosti Bohu kvůli nějakému člověku nebo záměru, ctíme jej více než Boha. Je to nedostatek svaté bázně. Bůh pak Élímu říká:

„... Ty, kdo mě ctí, poctím, ale ti, kdo mnou pohrdají, budou zlehčeni.“ (1. Samuelova 2,30)

Tato slova nás vedou k pravdě. Pokud odkládáme nebo zanedbáváme poslušnost Božímu Slovu, tak nepřemýšlíme o Bohu vážně. V podstatě sdělujeme, že není naší prioritou. Bůh říká, že ti, kteří o něm nesmýšlejí vážně, budou zlehčeni. Slovo pohrdat není ideálním překladem. Původně jde o hebrejské slovo *qalal*, které je definováno „být nepatrný, být triviální“.

Triviální prostředky malé hodnoty nebo důležitosti. Jedním ze způsobů, jak lze toto prohlášení interpretovat, je to, že Bůh považuje za triviální to, co je důležité pro nás, ale přitom o Jeho Slovu nepřemýšlíme vážně. Nikdo se zdravým rozumem by si tento scénář nepřál.

Pokud by ten zmíněný podnikatel ctil Boží Slovo v oblasti sexuální čistoty, možná by Bůh považoval jeho věc za důležitou. Místo toho se zdá, že to Bůh považuje za triviální záležitost.

Další pasáž, která ilustruje důležitost okamžité poslušnosti, jsou Ježíšova slova adresovaná církvi v Efezu:

„Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív. Ne-li, přijdu na tebe a pohnu tvým svícnem z jeho místa, jestliže se neobrátíš.“ (Zjevení 2,5)

Činit pokání znamená změnit způsob myšlení a následně i jednání, tak aby bylo v souladu s Božím Slovem. Pokud by tato církev nebyla poslušná, promeškala by svou příležitost zůstat požehnaná. Ježíš by přišel rychle a zrušil by její vliv. Další myšlenka, která nám otvírá oči.

V Lukášově evangeliu je vyprávěn příběh, který ilustruje promarněné příležitosti ohledně načasování a priorit. Ježíš řekl: *„Jeden člověk chystal velikou večeři a pozval mnoho lidí. Když měla hostina začít, poslal svého služebníka, aby řekl pozvaným: ‚Pojďte, vše už je připraveno.‘“ (Lukáš 14,16–17)* O Božím Slovu nelze pochybovat. Hostina je připravena! Načasování je zásadní.

Podívejte se na reakci pozvaných: *„Ale všichni se začali vymlouvat“ (verš 18)*. Svou neúčast omlouvali zdánlivě pádnými

důvody. Jeden koupil pozemek, druhý se potřeboval věnovat svému podnikání a další měl manželku, která potřebovala jeho pozornost. Omluvy nezahrnovaly cizoložství, krádeže, vraždy nebo cokoli dalšího, co bychom klasifikovali jako hřích. Když však postavíme před Boží Slovo něco jiného, stává se to hříchem.

Sluha se vrátil se zprávou o těch, kteří byli pozváni. Čteme: „*Jeho pán se rozzuřil*“ (verš 21). Nebyl nešťastný, ale zuřil. Proč? Protože jeho pozvání bylo bráno na lehkou váhu. Nebylo pro pozvané prioritou.

Co dělá tento pán? Zve další, kteří původně pozváni nebyli. Ježíš to uzavírá slovy: „*Nikdo z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí mé večeře.*“ (verš 24) Svou příležitost promarnili. Jejich výmluvy se zdály neškodné, ale je důležité si pamatovat, že i neškodné věci nás mohou odvést od plnění Boží vůle. K tomu snadno dochází, pokud v našich srdcích chybí bázeň před Bohem.

V Písmu je zaznamenáno mnohem více promarněných příležitostí, které byly výsledkem opožděné poslušnosti. Ve skutečnosti je jich příliš mnoho na to, abych je vyjmenoval. Vyberu proto ještě jednu, která je úchvatná. V Lukášovi 9 Ježíš zve dva různé muže, aby ho následovali. To není žádné tuctové pozvání: Pán všeho stvoření vás zve, abyste ho provázeli! První muž souhlasil pod podmínkou: „*Pane, dovol mi se nejprve vrátit domů a pohřbít svého otce.*“ (Lukáš 9,59)

Ten muž souhlasil, že bude Ježíše následovat, ale oddaloval to tím, že na první místo dal své osobní zájmy. Učenci vysvětlují, že když prvorozený syn pohřbil svého otce, dostal dvojnásobný díl dědictví, zatímco ostatní synové dostali jeden díl.

Pokud by však svou povinnost nesplnil, připadla by tato výhoda druhorozenému. Jeho omluva se zdála legitimní a odložení nespadlo do kategorie hříchu. S tím mužem se už nepočítalo. Bohužel šlo o promarněnou příležitost.

Druhému muži se dostalo stejného pozvání. Zareagoval slovy: „*Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovoľ, abych se rozloučil se svou rodinou.*“ (verš 61) Opět slyšíme totéž. Jeho zdůvodnění odkladu by nebylo považováno za hřích. Přesto promeškal příležitost být blízko Stvořiteli nebes a země.

V následující kapitole čteme: „*Potom určil Pán ještě sedmdesát jiných a poslal je před sebou po dvou do každého města i místa, kam měl sám jít.*“ (Lukáš 10,1) Tito dva muži byli přizváni k oněm sedmdesáti, ale pravděpodobně to promeškali, protože svou poslušnost odkládali kvůli nedostatku zbožné bázně.

Během let, kdy sloužím Božímu lidu, se občas nestačím divit, když slyším věřící, jak v klidu říkají: „Bůh se mnou v této věci jednal už několik měsíců.“ Usmívají se, a někdy se tomu dokonce smějí, jako by to bylo něco roztomilého. Kdyby si uvědomili, že se chlubí tím, že nemají svatou bázeň, tak by to asi nebrali na lehkou váhu.

Co kdyby se Mojžíš zdržel kvůli spoustě práce kolem stád, a proto by nezažil ten nádherný pohled na hořící keř (Exodus 3)?

Co kdyby Noe odkládal stavbu archy?

Co kdyby Abram odkládal cestu do Kanaánu? Jeho otec to odložil, takže Abram byl první, kdo měl jít do Kanaánu. Co jeho otec promeškal kvůli odkládání, Abram naplnil (Genesis 11,31).

Co kdyby Nehemjáš odložil dokončení zdi, aby uspokojil požadavek dvou vůdců Sanbalata a Gešema, zastavil by práci a odjel za nimi? Jenže Nehemjáš se bál Boha. Jeho odpovědí bylo: *„Dělám veliké dílo, proto nemohu odejít. Mělo by se to dílo snad přerušit tím, že bych je opustil a sestoupil k vám?“* (Nehemjáš 6,3)

Těch příkladů je nespočet. Podstatné je to, že když se třese me před Jeho Slovem, posloucháme Boha okamžitě.

Uvedení do praxe

Text: „... Ty, kdo mě ctí, poctím, ale ti, kdo mnou pohrdají, budou zlehčeni.“ (1. Samuelova 2,30)

Pointa: Pokud odkládáme svou poslušnost Božímu Slovu kvůli osobním výmluvám, dáváme najevo, že Boží vůle je druhořadá.

K přemýšlení: Je možné, že zdánlivě neškodné věci nás mohou odvést od plnění Boží vůle. Když to, co není hřích, má přednost před Slovem Páně, stává se to hříchem. Nechal jsem se rozptylovat osobními zájmy, a proto jsem odkládal svou poslušnost? Jak se to dá změnit?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, odpusť mi chvíle, kdy jsem Tvé Slovo považoval za nepodstatné nebo jsem mu nedal nejvyšší prioritu. Uvědomuji si, že jsem tím nechtěně sdělil, že to, co je pro Tebe důležité, není důležité pro mě. Činím pokání a prosím Tě o odpuštění. Nejvyšší prioritu dám Tvé vůli. Za to se modlím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Jakmile pochopím vůli Boží, okamžitě ji poslechnu.

*Nejsme povoláni k životu podle lidského
rozumu. Vše, na čem záleží, je poslušnost
Božímu Slovu a Jeho vedení v našich životech.*

*Když jsme v Jeho vůli,
jsme na tom nejbezpečnějším místě
na světě.*

BRATR YUN

24 | NEDÁVÁ TO SMYSL

Vedl vás Duch svatý v minulosti k něčemu, co nedávalo smysl? Většina těch, kdo žili v Boží přítomnosti různě dlouho, by odpověděla že ano. Rád bych vám položil další otázku: Pokud jste uposlechli, dávalo to smysl, ať už okamžitě nebo třeba o chvíli později? Téměř vždy ano. (Říkám „téměř vždy“, protože jsou vzácné případy, kdy to nemusí dávat smysl, dokud nejsme u Boha). Ten, kdo skutečně chodí ve svaté bázni, bude nadále zkoumat, co to znamená trást se před Božím Slovem:

1. Poslouchat okamžitě Boha.

2. Poslouchat Boha, i když to nedává smysl.

Není běžné, že nás Bůh žádá, abychom dělali něco, co nám nedává smysl. Ale stává se to. Položme si několik otázek:

Mělo smysl plivat do hlíny, dávat slepému bláto na oči a pak mu říct, aby si to šel umýt? Ne, v té době ne, ale toto doporučení (moudrost) mu vrátilo zrak.

Mělo smysl nalévat vodu do nádob na víno během svatby, když bylo potřeba více vína? V té chvíli vůbec ne, ale tato rada (moudrost) se proměnila v nejlepší víno na svatbě.

Mělo smysl navádět zkušené námořníky, aby se nechovali podle svých instinktů a výcviku a neopouštěli potápějící se loď, když byly k dispozici záchranné čluny? V té chvíli určitě ne, ale tato rada (moudrost) zachránila všech 276 mužů na palubě. Nezemřel ani jeden z nich. (Skutky 27,27–36).

Mělo smysl, aby muž opustil probuzení ve městě, pro jehož vznik si ho Bůh použil, a poslechl příkaz odejít do pouště? V té chvíli určitě ne, ale tato rada (moudrost) umožnila spasení třetího nejvýše postaveného muže v Etiopii.

Mělo smysl šest dní v tichosti chodit kolem opevněných hradeb velkého města, sedmého dne udělat totéž ještě sedmkrát, a nakonec troubit a křičet? V té chvíli ani náhodou, ale tato rada (moudrost) vedla ke zřícení nepřátelských hradeb.

Mělo smysl dát mouku do hrnce s otráveným jídlem a pak říct všem služebníkům, aby ho snědli? V té chvíli nikoli, ale tato rada (moudrost) každému poskytla hutné jídlo a nikdo neonemocněl.

Má smysl odpouštět těm, kteří ublížili vám, vaší rodině nebo někomu z vašich blízkých? Neměli by trpět?

Má smysl milovat ty, kteří vás nenávidí? Neměli by dostat pořádnou sprchu?

Má smysl činit dobro těm, kteří s vámi jednali špatně? Neměli byste s nimi vyběhnout?

Má smysl ctít autority, které jednají zlovolně? Neměli bychom si stěžovat a bouřit se?

Má smysl ctít ty, kteří se k vám chovají nečestně? Neměli bychom jim to povědět do očí?

Mohl bych pokračovat až do konce kapitoly a možná do konce této knihy a uvádět biblické příkazy, které nedávají smysl. S ohledem na výsledky se každý z nich dá uvést jako Boží moudrost. Zúčastnění se buď třásli před Božími pokyny, uposlechli a byli požehnáni, nebo ve svém opomíjení nebo neposlušnosti postrádali zbožnou bázeň a nesli následky. Doufám, že už lépe vidíte, že bázeň před Bohem je skutečně počátkem moudrosti (Žalm 111,10). Je nám řečeno:

„Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky.“
(Přísl. 3,5–6)

Boží moudrost daleko přesahuje naši moudrost. Proto bychom se neměli spoléhat na svůj vlastní rozum. Když dostaneme pokyn udělat něco, co není logické, můžeme se snadno nechat odvést od poslušnosti, která nám nakonec prospěje. Člověk, který se bojí Boha, poslouchá, i když to nedává smysl.

Před několika lety jsem se setkal s jedním multimiliardářem. Sdílel se o své nelehké práci na trhu na začátku své kariéry.

Přečetl všechny bestsellery týkající se budování úspěšného podnikání a použil získanou moudrost. Přesto stále zápasil.

Jednoho dne seděl v církvi. Během kázání jeho pastora ho napadla myšlenka, že je povolán kázat evangelium a že je v naplnění svého životního poslání závislý na Duchu svatém. „Jsem povolán k podnikání, tak proč nespoléhám na Ducha svatého, aby udělal to, k čemu jsem povolán?“

Rozhodl se, že každé ráno vstane a požádá Pána o vedení daného dne. Vedl si poznámkový blok a zapisoval si vše, co ho oslovilo. Dal si také záležet na tom, aby po celý den neustále naslouchal jednání Ducha svatého, dokonce i na svých obchodních schůzkách.

Podělil se o některé detaily. Na konkrétní den měl naplánovanou akviziční schůzku. Tehdy ráno cítil, že mu Duch svatý nařídil udělat něco, co vypadalo jako velmi triviální čin. Nedávalo to smysl, ale plně to respektoval.

Duch svatý mu dal pokyn, aby opakovaně udělal určitou věc. Stále myslel na krále, jemuž prorok Elizeus řekl, aby udeřil do země šípy. Král udeřil třikrát, a byl pokárán prorokem, že neudeřil víckrát (2. Královská 13,14–19). Tento muž to tedy opakoval dvacetkrát. Později mi řekl: „Ten den moje společnost koupila dvacet nemocnic ve Vietnamu.“

Poté vyprávěl, jak v Evropě koupil jednu z největších bank na světě. Toto rozhodnutí se zdálo ještě bláznivější než koupě nemocnic. Byl jsem ohromen. Jednoduše řečeno, tento obchodník se rozhodl poslouchat Boha bez ohledu na to, co mu bylo řečeno v modlitbě, ať už se to zdálo logické nebo ne. Ovoce je evidentní – daří se mu.

Když byl jeden z našich synů v pubertě, požádal jsem ho, aby udělal něco, co mu nedávalo smysl. Stál těsně u mě a protestoval, že se mu to nelíbí. Já jsem ale trval na svém. Podrážděně nakonec řekl: „Tati, jsem mileniál, a my mileniálové musíme pochopit, proč to máme dělat, než to jen tupě poslechnout.“

Řekl jsem mu: „Dobře, uzavřeme dohodu. Dovol mi to uvést tím, že ti povím skutečný příběh. Bůh řekl mladému judskému prorokovi, aby cestoval do Bételu, prorokoval izraelskému králi a nevracel se do Judy stejnou cestou. Navíc chtěl, aby po celou cestu nic nejedl. Mladý prorok neuposlechl pokynů Ducha svatého a nesl následky. Během cesty byl zabit lvem. (1. Královská 3,16.23–26). Synu, tohle bude naše dohoda. Až budeš vědět, co bylo příčinou těchto konkrétních pokynů pro mladého proroka, tak ti povím, co je za mou žádostí.“

Dodnes mi nebyl schopen říct důvod. Popravdě mě tenhle příběh také mate. Jsou chvíle, kdy nám Bůh řekne, abychom udělali něco, co nám prostě nedává smysl. Ale Jeho moudrost je vždy potvrzena výsledky. To je důvod, proč Ježíš říká: „... *Ale moudrost je ospravedlněna svými skutky.*“ (Matouš 11,19)

Kéž jsme všichni jako Petr, který poté, co se celou noc dřel na moři a nic neulovil, uposlechl Ježíše. Vrátil se do hlubších vod a znovu rozhodil síť. Tento příkaz vyžadoval spoustu další práce. A navíc už byli vyčerpaní. Nelíbí se vám Petrova odpověď? „*Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím síť.*“ (Lukáš 5,5) Výsledkem byly dvě lodě plné ryb.

Uvedení do praxe

Text: „Kdo spoléhá na svůj rozum, je hlupák, ale kdo žije moudře, unikne zlému.“ (Příslaví 28,26)

Pointa: Boží moudrost daleko přesahuje tu naši. Proto bychom se neměli spoléhat na svůj vlastní rozum. Může nás snadno odvést od prospěšné poslušnosti. Člověk, který se bojí Boha, poslouchá, i když to nedává smysl.

K přemýšlení: Mám potíže s důvěrou v Boží moudrost? Zpochybnil jsem v minulosti Jeho radu a neposlechl to, co mi nepřípadalo logické? Jak to dopadlo? Co by se stalo, kdybych hledal vedení u Boha a důvěřoval mu? Mohu se zavázat k takovému jednání?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, odpusť mi, že jsem víc důvěřoval své vlastní moudrosti než Tvé. Prosím Tě o víru, abych přijal Tvou moudrost během čtení Tvého Slova, modliteb a poslouchání zbožných rad od těch, kdo se Tě bojí. Dej mi sílu věřit a poslouchat, i když to nedává smysl. Za to se modlím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Rozhodl jsem se raději poslouchat Boží moudrost než tu svou a rady těch, kteří víc důvěřují ve schopnosti lidstva než Bohu.

*Povinností člověka je milovat Boha
a bát se ho, a to i bez naděje
na odměnu nebo obavy z trestu.*

AIMONIDES

25 | ŽÁDNÝ ZJEVNÝ PŘÍNOS

Pravděpodobně jste slyšeli rodiče naříkat nad tím, že se jim jejich děti během studia na univerzitě ozvou jen tehdy, když potřebují peníze. V tomto typickém scénáři může dítě během tohoto ojedinelého telefonátu budít dojem, že si chce povídat s mámou a tátou. Základním motivem je však to, že potřebují zdroj peněz. Svátá bázeň nás chrání před tím, abychom se stejným způsobem chovali k našemu nebeskému Otci. Přináší nám další rozměr chvění před Božím Slovem. Podívejme se na další poznávací znamení. Měli bychom:

1. Poslouchat okamžitě Boha.
2. Poslouchat Boha, i když to nedává smysl.
- 3. Poslouchat Boha, i když nevidíme osobní prospěch.**

Za více než čtyřicet let služby jsem zvláště v západní církvi pozoroval smutnou realitu. Aby se věřící začali zajímat o poslušnost, je třeba až příliš často zdůraznit výhody. Přemýšlejte o tom. Přišli bychom na kázání o svatosti o třicet minut dřív, abychom si sedli do první řady? Jsou knižní tituly, které kladou důraz na poslušnost, mezi nejprodávanějšími? Odchýlilo se vedení sborů od konfrontační pravdy, jen aby se tomuto trendu přizpůsobilo? Jinými slovy, podlehli mnozí služebníci tlaku uklidňování svých posluchačů inspirativními příběhy, namísto vyzývání Božího lidu k sebezapření a následování Ježíše?

Co je na tomto trendu tak smutné? Tím, že se vyhýbáme Boží moudrosti, ve skutečnosti ubližujeme sami sobě. Jeho příkazy, rady a moudrost nakonec přinášejí ta největší požehnání jak teď, tak po smrti. Bylo nám řečeno, že existuje „velká odměna pro ty, kdo poslouchají“ Boží slovo (Žalm 19,12). Boha nemůžeme nikdy přelstít. Přínos poslušnosti je mnohem větší než cokoli, co pro Něj můžeme udělat.

Na druhou stranu je nebezpečné nechat se motivovat pobídkami. Proč? Pokud není zřejmé, že z toho něco budeme mít, budeme poslouchat Boha stejně odhodlaně? S největší pravděpodobností to překonají osobní zájmy. Proto je bázeň před Bohem tak klíčová: motivuje k poslušnosti, ať už je užitek zřejmý či nikoli.

V dobách velké Perské říše si toto mocné království podmanilo všechna ostatní království a jejich vůdce. Král Achašveroš byl nejmocnějším mužem na zemi. Jeho manželkou byla Židovka jménem Ester.

Nejvyšším úředníkem za vlády tohoto krále byl muž jménem Haman. Hořce ho urazil Esterin bratranec Mordokaj – rovněž

královský úředník. Ve svém hněvu se Haman rozhodl potrestat nejen Mordokaje, ale i celý židovský národ. On, stejně jako většina dalších, nevěděl, že královna Ester je Židovka.

Haman začal zle pomlouvat židovský národ před králem a navrhoval, aby všichni Židé byli vyhlazeni během jediného dne. Jeho spiknutí bylo úspěšné. Král souhlasil, vydal dekret a zapečetil jej svým prstenem.

Když se Mordokaj o dekretu dozvěděl, poslal ke své sestřenici, královně Ester, posla. Požádal ji, aby šla ke králi a prosila o život židovského národa.

Ester odpověděla: *„Všichni královi služebníci i lid králových krajin vědí, že pro každého muže i ženu, kteří by bez pozvání vešli do vnitřního nádvoří ke králi, platí jediný zákon – usmrtit! Jen ten, k němuž král vztáhne zlaté žezlo, zůstane naživu. Já jsem už třicet dní nebyla zavolána, abych vešla ke králi.“* (Ester 4,11) I když byla Ester manželkou Achašveróše, nemohla vstoupit do trůnního sálu bez pozvání. S největší pravděpodobností by kvůli tomu byla popravena.

Zamysleme se nad tím. Ester je královna. Má báječný život – vlastně vše, po čem její srdce touží. Pokud vstoupí do trůnního sálu kvůli Božímu lidu, bude pouze riskovat, ale nic tím sama nezíská. Naopak může ztratit všechno včetně své hlavy. Všimněte si její odpovědi Mordokajovi:

„Jdi, shromažď všechny židy, kteří jsou v Šúšanu, a postěte se za mne. Nejezte a nepijte po tři dny, v noci ani ve dne. Také já a mé dívky se budeme takto postit. Potom půjdu ke králi, třebaže to není podle zákona. Mám-li zahynout, zahynu.“ (Ester 4,15–16)

Svatá bázeň ji motivovala k tomu, aby upřednostnila Boží království před svým vlastním blahobytem. Její poslušnost ohrozila její pohodlí, bezpečí, bohatství a postavení. Pro ni bylo bezvýhradně nejdůležitější to, co bylo důležité pro Boha. Třásla se před Jeho Slovem. Bála se Boha.

V roce 2015 jsme byli s Lisou v Jerevanu v Arménii, kde jsme sloužili na konferenci pro 3500 vedoucích. Přiletěli tam pastoři z celé východní Evropy a Středního východu a mnozí přijeli z Íránu (Jerevan je necelých padesát kilometrů od íránských hranic). V té době bylo íránským občanům povoleno vstoupit do Arménie, takže tam dorazilo mnoho vedoucích z podzemní církve. Konference byla úžasná.

Po závěrečném setkání jsme se s Lisou rozhodli projít po hlavní ulici Jerevanu, abychom se nadýchali čerstvého vzduchu. Z restaurace nás vyběhly pozdravit dvě mladé dámy. Ukázalo se, že to byly dvě vedoucí z Íránu. Byly krásné a plné života. Dokonce jsem v jednu chvíli přemýšlel o tom, kterým dvěma ze svých tří nezadaných synů bych mohl tyto dívky představit.

Mluvili jsme s nimi asi dvacet minut. Dozvěděli jsme se, že je sledovala náboženská policie. Během konference telefonovaly íránské úřady ohledně místa jejich pobytu. Jedna z dívek řekla, že jí do telefonu přišla poplašná zpráva.

V tu chvíli jsem pověděl jednu z nejhluupějších poznámek, jaké jsem za čtyřicet let služby pronesl. Řekl jsem jí: „Proč se vracíš? Proč neutečeš?“

Upřímně, laskavě a odhodlaně se na mě podívala a odpověděla: „Kdo řekne perskému lidu o Ježíši, pokud se nevrátíme?“

Byl jsem ohromen její reakcí. Byli jsme svědky toho, jak tyto dámy odložily obranný instinkt. Byl potlačen jejich vášní pro budování Božího království v jejich národě. Jednaly ve stejné svaté bázni jako Ester. Poslouchaly Boha, i když z toho neměly žádný osobní prospěch, a dost možná tím vystavily své životy nebezpečí. Bylo to pro mě inspirací a poučením.

Odhodlání těchto mladých žen nechybí jediný projev poslušnosti. Je to postoj srdce, díky kterému žijeme a rosteme. Je naším výchozím bodem i ve zdánlivě bezvýznamných rozhodnutích, která děláme každou chvíli. I v malých věcech se rozhodujeme, zda budeme poslouchat Boží Slovo a vedení Ducha svatého. Možná máme nabitý program, ale najednou jsme pobídnuti, abychom někomu zavolali. Neexistuje k tomu žádný důvod, není v tom zjevný přínos a nijak nás to nemotivuje. Poslechneme, a často se důvod dozvíme až s odstupem času.

Možná se dozvíme, že nás někdo pomlouval. Odpustit, usilovat o smíření a požehnat tomuto člověku nemá žádný zjevný užitek, ale rozhodneme se tak učinit kvůli poslušnosti příkazů „(odpouštějte) *jeden druhému, jako Bůh v Kristu odpustil vám*“ a „žehnejte těm, kteří vás proklínají“ (Efezským 4,32; Lukáš 6,28).

Možná s námi špatně jednal někdo, kdo nás nenávidí. Jaký je zjevný užitek z toho, že jsme uposlechli Ježíšova slova „*Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují*“ (Matouš 5,44)? Zkuste přemýšlet o tomhle: Co mají věřící ze žehnání těm, kteří je pronásledují, mučí nebo dokonce zabíjejí jejich blízké pro jejich víru? Přesto jsme s Lisou byli s pastory ze zemí, kde se to dělo, a byli jsme svědky jejich hojné radosti a života.

Jaký užitek je z toho, že se vášnivě modlíte za lidi z jiných národů? Nebo posíláte peníze lidem do jiných zemí, kteří vám

to nikdy nebudou schopni splatit? Mohl bych pokračovat dál a dál. Otázkou je, zda budete důsledně poslouchat Boha v reakci na svatou bázeň, která hoří ve vašem srdci, nebo budete čekat, až z tohoto budete něco mít?

Uvedení do praxe

Text: „*Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.*“ (Matouš 16,25)

Pointa: Největší požehnání nám nejčastěji uniká kvůli tomu, že se vyhýbáme Boží moudrosti, která nám nenabízí okamžitý osobní prospěch. V podstatě si tak dlouhodobě ubližujeme. Boha nikdy nemůžeme přelstít.

K přemýšlení: Co Ježíš myslí tím, když říká: „Neboj se o svůj život“? Díval jsem se na tento verš pouze ve světle extrémních případů, jako je například mučednictví? Aplikoval jsem to na malá, každodenní rozhodnutí, která dělám? Co by se stalo, kdybych to dělal? Jak by to změnilo můj život?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, odpusť mi, že jsem omezil svůj hlad a poslušnost na moudrost, kterou osobně považuji za prospěšnou. Lituji tohoto smýšlení a prosím Tě o odpuštění. Činím rozhodnutí, že od této chvíle už nebudu lpět na svém životě, ale vzdám se ho kvůli Ježíši. Proto budu hladovět a žíznit po Tvé moudrosti včetně té, která nepřináší okamžitý užitek. Za to se modlím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: V každé chvíli se rozhoduji dát svůj život za touhy a moudrost mého Pána Ježíše.

*Bez poslušnosti nemůže být žádná spása,
protože spása bez poslušnosti
není možná, poněvadž
je protikladem.*

A. W. TOZER

26 | DOBRÁ BOLEST

Když žena rodí dítě, není to příjemný zážitek. Je to těžké a dokonce bolestivé. Konečným výsledkem je však vytoužený nový člen rodiny. Bez nepohodlí spojeným s těhotenstvím a porodem by tento krásný nový život nemohl vzniknout. To ukazuje další aspekt chvění se před Božím Slovem. Celkem už máme čtyři aspekty:

1. Poslouchat okamžitě Boha.
2. Poslouchat Boha, i když to nedává smysl.
3. Poslouchat Boha, i když nevidíme osobní prospěch.
- 4. Poslouchat Boha, i když to bolí.**

V jednom z našich základních textů, Filipským 2,12–13, je nám připomínáno, že máme své spasení konat se strachem a chvěním. Těsně před těmito slovy vyzývajícími k poslušnosti

ukazuje Pavel na Ježíše jako náš vzor. Náš Pán se vzdal svých božských výsad a „pokořil se v poslušnosti Bohu a zemřel jako zločinec na kříži“ (Filipským 2,8). Ježíš ochotně uposlechl Otcovu žádost, i když si to vyžádalo obrovské utrpení.

Noc před ukřížováním v Getsemanské zahradě Ježíš v úzkosti zvolal: „... Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ (Matouš 26,39) Konflikt mezi poslušností a pudem sebezáchovy byl tak intenzivní, že Ježíš potil velké kapky krve. Pamatujte, že „na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu“ (Židům 4,15). Očekával strašlivé utrpení, které měl před sebou. Prosil o alternativní cestu k uskutečnění Otcovy vůle, ale nebylo to možné. Co je motivací k takovému stupni poslušnosti?

„Ježíš za svého pozemského života přinesl s bolestným voláním a slzami obět modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí; a Bůh ho pro jeho pokoru slyšel.“
(Židům 5,7)

Jeho hluboká svatá bázeň Ho zmocnila k tomu, aby čelil tomu, čemu se lidská přirozenost vyhýbá, a nevzdal to. Podobným způsobem je nám řečeno:

„Když tedy Kristus podstoupil tělesné utrpení, i vy se vyzbrojte stejnou myšlenkou: Ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem.“
(1. Petrův 4,1)

Než budu pokračovat, dovolu mi napsat něco důležitého. Falešné náboženství bude vyhledávat utrpení kvůli zalíbení se falešnému bohu, jemuž slouží. Pravé křesťanství se snaží poslouchat Boha, a přitom čelí odporu padlého světa, což často vede k utrpení. Bohu se nelíbí vyhledávání těžkostí, ale poslušnost. Utrpení může být jak fyzické, tak psychické. Bolest obou utrpení je velmi reálná.

Petr nám dává pokyn, abychom se vyzbrojili. Dokážete si představit, že by armáda šla do války bez letadel, lodí, tanků, zbraní, kulek či nožů? Prostě neozbrojená? Už jen pouhá myšlenka vypadá směšně. Stejně tak je šílené, že věřící není připraven trpět, ačkoli mnozí trpí. Neozbrojený věřící se může snadno vyhnout těžkostem v zájmu sebezáchovy. Bázeň před Bohem je to, co nás vyzbrojuje. Udržuje hlubokou vůli poslouchat Boha bez ohledu na to, jaké utrpení to může přinášet.

Existuje tolik příběhů o utrpení, že by snadno zaplnily celou knihu. Jeden příběh se vztahuje ke služební cestě na počátku devadesátých let. Lisa, naše děti a já jsme byli ve velmi malém městě kdesi daleko. Sloužili jsme sboru, který jeho pastor opustil kvůli většímu sboru.

Prvních pár setkání bylo náročných. Velká část přítomných byla bez zájmu. Mladí lidé seděli vzadu, žertovali a smáli se. Při třetím setkání však nastal zlom, který byl evidentní. Dokonce i mladí lidé teď přicházeli dřív, aby si sedli do první řady. Návštěvnost rostla a bohoslužby pokračovaly několik dalších týdnů. Scházeli jsme se každý večer v nacpané malé církevní budově. Několik lidí bylo spaseno, většina prožila obnovu.

Po mnoha modlitbách jsme sboru nabídli, že zde zůstaneme několik dalších měsíců, dokud se sbor bude připravovat na příchod nového pastora. Vedení sboru však nebylo nadšeno narušením svých poklidných životů a ztráty kontroly nad chodem věcí. Jednou z jejich námitek bylo to, že jim vadilo, že mladí lidé sedí v první řadě. To bylo šokující. Vyčítali nám i další věci, ale nešlo o nic zásadního, co by stálo za řeč. Zkrátka nakonec odhlasovali, že naši nabídku nepřijmou a my odejdeme.

Téhož večera jsem oznámil církvi rozhodnutí vedení sboru, že příští večer proběhne naše poslední setkání. Většina lidí byla zklamaná. Byl to intenzivní, znepokojující a nepříjemný okamžik.

Druhý den do sboru zavolal nespokojený muž, jehož žena se účastnila shromáždění. Vyhrožoval, že během našeho posledního shromáždění bude v budově sboru bomba. Nebral jsem to vážně, dokud mi kvůli tomu nezavolal policista.

Nevěřicně jsem mu odpověděl: „To se určitě nestane.“

Důstojník odpověděl: „Pane, toho muže znám. Je dost pravděpodobné, že užívá tvrdé drogy, a když si dá pár skleniček, tak může být nebezpečný.“

Znepokojeně jsem se zeptal: „Nemůžete nám poskytnout nějakou ochranu?“

Nemohl jsem uvěřit jeho odpovědi: „Nejbližší stanice je padesát šest kilometrů daleko. Dnes večer končím v šest hodin a nikdo sem už nepojede. Máme málo lidí.“

Nevěřicně jsem zavěsil telefon a byl jsem ještě nervóznější. Moje mysl křičela, abychom si okamžitě sbalili věci a město opustili. Tehdy jsme bydleli ve dvoumístném přívěsu zaparkovaném na poli, který byl vůči případnému útoku zcela bezmocný. Cítili jsme se ohroženi a odmítnuti. Proč večer vůbec někam chodit? Vedení sboru nás zavrhlo. Prostě bychom měli opustit město!

Věděl jsem, že mé myšlenky jsou sobecké. Během několika týdnů naší služby bylo zasaženo mnoho lidí. Pokud bychom

je předčasně opustili kvůli hrozbě, znovu by zažili odmítnutí vedoucích. Věděl jsem, že kdybychom utekli, odstartovali bychom tím sérii kompromisů, které by nás mohly ovlivnit po zbytek života. Nemohl jsem si pomoci, ale myslel jsem na Ježíšova slova: *„Ten, kdo není pastýř, kdo pracuje jen za mzdu a ovce nejsou jeho vlastní, opouští je a utíká, když vidí, že se blíží vlk...“* (Jan 10,12)

Celé hodiny jsme se modlili. Opakovaně jsem ve svém srdci slyšel text, v němž je řečeno, že ti, kdo zůstávají v Boží přítomnosti, jsou ti, kteří *„dodržují své slovo, i když to bolí“* (Žalm 15,4). Konečně v našich srdcích zavládl pokoj a cítili jsme, že to bude bezpečné. Ten večer jsme měli skvělou službu. Žádná bomba nebyla odpálena a my jsme se mohli se sborem rádně rozloučit.

Žijeme v padlém světě, který nežije podle Božích rádu a je dokonce nepřátelský. To je důvod, proč je nám řečeno: *„Neboť vám je z milosti dáno netoliko v Krista věřit, ale pro něho i trpět...“* (Filipským 1,29) Nejen Pavel, ale i Petr píše:

„K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. On, hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest. Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě.“ (1. Petrův 2,21–23)

Nemáme se mstít. Spíš máme předat jakékoli nespravedlivé zacházení s námi do Božích rukou. Neměli bychom to ignorovat, ale v modlitbě bychom Mu to měli odevzdat. Bůh nás pomstí, ale ve svém čase a svým způsobem.

Hrdinové království zažili díky své víře velká vítězství, ale ve své poslušnosti Bohu byli někteří zesměšňováni, spoutáni,

mučeni, týráni, věznění, putovali pouští, žili v jeskyních a v nesčetných dalších nepohodlných či bolestných podmínkách. Proč? Žili v padlém světě, který je nepřátelský vůči Božímu království (Židům 11,36–39). Všichni měli společné toto: Díky své svaté bázni se odmítali odvrátit od poslušnosti, i když to bolelo. Ale byli si jisti následujícím slibem: *„Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet. S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá, s plesáním však přijde, až ponese snopy.“* (Žalm 126,5–6)

Uvedení do praxe

Text: „V bázni před Hospodinem má člověk pevné bezpečí a útočiště pro své syny.“ (Příslaví 14,26)

Pointa: Bázeň před Pánem je to, co nás vyzbrojuje k tomu, abychom si zachovali hluboké odhodlání poslouchat Boha, a to i tváří v tvář nepřízni osudu.

K přemýšlení: Vyhnul jsem se poslušnosti Božímu slovu v zájmu sebezáchovy? Jsem ochoten činit pokání a žít v bázni před Bohem? Rozhodnu se milovat a poslouchat, i když mě to ohrozí finančně, společensky nebo dokonce fyzicky?

Modlitba: Drahý Bože, odpusť mi to, že jsem zvyklý se vyhýbat poslušnosti Tvému Slovu, abych se ochránil. Uvědomuji si, že jsem se rozhodoval nerozumně. Tvoje ochrana je neomylná a trvalá, ta moje pouze dočasná. Od této chvíle se rozhoduji pro bázeň před Bohem. Kéž mi dá tato bázeň hluboké odhodlání Tě poslouchat bez ohledu na cenu. Děkuji Ti za tuto sílu. Ve jménu Ježíše, amen.

Povolání: Jsem k poslušnosti Bohu vyzbrojen svatou bázní, i když to znamená, že budu trpět. Svěřuji svou duši Tomu, který soudí spravedlivě.

*Sleduj stopy svých nohou,
všechny tvé cesty ať jsou pevné.*

PŘÍSLOVÍ 4,26

27 | JE DOKONÁNO

Na začátek této kapitoly mi dovoluňte položit otázku: Je možné využít potenciál jakéhokoli projektu, aniž byste ho dokončili? Odpověď je zjevně záporná. Náš Pán má rozpracovaný rozsáhlý projekt, který se soustředí na budování Království. Každému z nás dal odpovědnost za dílčí projekty, které po dokončení naplní dílo Jeho slavného Království.

Mějme tuto pravdu na paměti, když se dostáváme k našemu poslednímu aspektu chvění se před Božím Slovem. Zde je všech pět pohromadě:

1. Poslouchat okamžitě Boha.
2. Poslouchat Boha, i když to nedává smysl.
3. Poslouchat Boha, i když nevidíme osobní prospěch.
4. Poslouchat Boha, i když to bolí.
5. **Poslouchat Boha až do konce.**

První král Izraele, Saul, je klasickým příkladem člověka, který se netřese před Božím Slovem. Snadno se odvrátil od poslušnosti, když to nedávalo smysl. Zisk nebyl zřejmý nebo to nevyhovovalo jeho záměrům. Jeho nedostatek svaté bázně často způsoboval bolest nebo újmu druhým, což je důsledek takového chování.

Nebylo tomu tak vždycky. Než byl korunován za krále, byl to skromný a bohabojný mladý muž. Měl dvě ctnosti, které jdou ruku v ruce. Když ho našel známý prorok Samuel, rychle zareagoval: „*Proč si mě všímáš? Jsem z nejmenšího kmene Izraele a moje rodina je v našem kmeni nejméně důležitá.*“ (1. Samuelova 9,21; parafráze autora). Později se všichni Izraelci shromáždili, aby zjistili, kdo je jejich prvním králem. Po dlouhém hledání padl Boží los na Saula. Když ho vůdci Izraele hledali, nebyl k nalezení. Skrýval se na neznámém místě. Netoužil po uznání (1. Samuelova 10,20–24).

Svatá bázeň asi nebyla jeho pokladem. Jakmile zažil úspěch, slávu a výhody vůdcovství, tak ji stejně jako Šalomoun nakonec opustil. Jako u většiny lidí včetně krále Saula jsou počáteční známky ztráty svaté bázně nenápadné. Začíná to přehlížením v malých věcech, což vede k tomu, že naše svědomí je stále otupělejší. Když nakonec řešíme důležitější věci, nejsme si vědomi našeho naučeného vzorce neposlušnosti.

Tohle platilo o králi Saulovi. Začaly se u něj objevovat známky ztráty svaté bázně (1. Samuelova 13,5–14). Záludné však bylo to, že ve stejnou dobu zažíval velký úspěch (1. Samuelova 14,47).

Po nějaké době dostal král příkaz: „... *jako klaté zničíte vše, co patří Amálekovi. Nebudeš ho šetřit, ale usmrtíš muže i ženu,*

pachole i kojence, býka i ovci, velblouda i osla!“ (1. Samuelova 15,3) Bůh byl připraven pomstít ničemné chování tohoto národa.

Saul zmobilizoval 210 000 vojáků. Spolu se svými muži pobili všechny lidi a domácí zvířata. Tedy kromě amaleckého krále Agaga a nejlepších domácích zvířat (1. Samuelova 15,7–9).

Přemýšlejme o tom. Aby Saul povolal tak velkou armádu, tak Amálek mohl mít nejméně čtvrt milionu obyvatel, takže v podstatě povraždili 249 999 lidí. Král dodržel 99,99 procent toho, co měl udělat. Všimněte si však Boží reakce na jeho téměř úplnou poslušnost:

„Lituji, že jsem ustanovil Saula králem, neboť se ode mne odvrátil aými slovy se neřídí...“ (1. Samuelova 15,11)

Samuel předá tuto zprávu králi a jeho chování otevřeně nazývá vzpourou (1. Samuelova 15,23). Není pochyb o tom, že Saul zhřešil. Na chvíli se zastavme a definujme si hřích. Apoštol Jan píše, že hřích je nezákonnost (1. Janův 3,4). Jeho definici hříchu lze shrnout následovně: hřích je nepodřízenost Boží autoritě. Podívejte se na to následovně: Adam v zahradě nskočil do postele s prostitutkou, nevylopil banku ani nikoho nezavraždil. Pouze neuposlechl to, co mu Bůh řekl. Stejným způsobem se Saul rozhodl plně neuposlechnout to, co mu Bůh nařídil.

Pojďme ještě hlouběji. Když byl Saul požádán, aby šel do bitvy, nevztekal se a neřekl: „V žádném případě! Tohle dělat nebudu!“ Takové chování by většina lidí nazvala vzpourou. Jenže on příkaz uposlechl a nezabýval se svými osobními záležitostmi. Proto by většina lidí nedospěla k závěru, že pro něj poslušnost nebyla prioritou. Ale jen málokdo by použil slovo „vzpoura“.

Podobně by většina lidí řekla, že Saul si počínal dobře, protože splnil 99,99 procent úkolu. Jen málokdo by však jeho činy klasifikoval jako vzpouru. Kdybychom byli v Saulově kůži a byli napomenuti, kolik z nás by protestovalo: „No tak, buďte rozumní! Proč se tak soustřeďujete na tu drobnost, kterou jsem neudělal, namísto uznání všeho toho, co jsem udělal?“ Z tohoto pohledu je vhodné to shrnout následující pravdou: Pokud není poslušnost bezvýhradná, pak nejde o poslušnost.

Pojďme prozkoumat, proč byla použita tak silná slova. Za prvé, pokud jste v té době byli vládcem, který si podmanil jiný národ, znamenalo to ponechat jeho krále naživu ve svém paláci jako živou trofej. Sloužil jako neustálá připomínka velikosti vašeho vedení. Nejen vašemu egu, ale také všem, kteří přišli do vašeho paláce.

Za druhé, proč šetřit nejlepší zvířata? Než odpovíme, pojďme si to ještě trochu zkomplikovat. Saul dovolil, aby byla ušetřena ta nejlepší domácí zvířata, aby je daroval Pánu. Všimněte si jeho námitky prorokovi: „... *Lid ušetřil nejlepší kusy z bravu a skotu, aby je obětoval Hospodinu, tvému Bohu. Ale zbytek jsme vyhubili jako klatý.*“ (1. Samuelova 15,15) Proč by to dělal? Mohlo to být proto, aby si zajistil přízeň u svého lidu? Jde o národ, který uznává Boha. Myslete na přesvědčení vojáků, kněží a lidí. S největší pravděpodobností si říkali: „Máme tak zbožného krále. Vždycky dává Boha na první místo. Přináší Bohu to nejlepší.“ Lidé nevěděli, že původní příkaz zněl: zničit úplně všechno. Saul si v podstatě zajistil skvělou pověst. Motivací jeho činů byl strach z lidí. Saul si nebyl jistý sám sebou.

V dnešním světě jsou mnozí empatičtí k těm, kteří jsou nejistí. Za naší nejistotou však stojí naše touha být přijímán, milován

nebo respektován, a to i za cenu neposlušnosti. Chybí nám pochopení toho, jak hluboce nás náš Stvořitel přijímá a miluje. Nejistotu je třeba nazvat pravým jménem. Je to nebezpečná past. Saul nesplnil příkaz kvůli nedostatku svaté bázně.

Vraťme se k Ježíšovu příkladu. Čelil odmítnutí, hanbě, nenávisti, vyčerpávajícímu odporu, fyzickému bití a hroznému ukřižování. Když ho přišla chrámová stráž zatknout, Jeho učedníci se tomu snažili zabránit a Ježíše ochránit. On však odpověděl:

„Či myslíš, že bych nemohl poprosit svého Otce, a poslal by mi ihned víc než dvanáct legií andělů? Ale jak by se potom splnila Písma, že to tak musí být?“ (Matouš 26,53–54)

Pro Ježíše byla prvořadá poslušnost až do konce.

Na střední škole jsem ještě nebyl věřící, ale v naší šatně byl plakát, který mě uchvátil. Viděl jsem ho každé odpoledne po basketbalovém tréninku. Byl tam sportovec, který seděl se skloněnou hlavou a říkal: „Vzdávám to.“ Pod tím obrazem byl obraz Ježíše visícího na kříži, který říkal: „Nevzdal jsem to.“

To na mě jako na nevěřícího zanechalo nerasmazatelný dojem. Když teď chápu, že se Ježíš mohl vyhnout strašlivému zacházení a brutální smrti, ale raději se rozhodl pokračovat v poslušnosti, dokud nakonec mohl povědět „Je dokonáno“, má to mnohem větší váhu. Dal nám příklad, abychom poslouchali naplno – abychom dokončili vše, co nám Bůh svěří.

Nyní můžeme lépe pochopit Jeho pokyny dané učedníkům, když prosili, aby jejich víra vzrostla:

„Tak i vy, když učiníte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: ‚Jsem jenom služebník, učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit.‘“ (Lukáš 17,10)

Slovo „všechno“ zde dostává zcela nový význam. Budme vždy poslušní až do konce.

Uvedení do praxe

Text: „... s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. Myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu.“ (Židům 12,2–3)

Pointa: Neúplná poslušnost vůbec není poslušností. Ježíš nám dal příklad, abychom plně všechno, co nám Bůh svěří, dotáhli až do konce.

K přemýšlení: Začal jsem poslouchat Boží Slovo, ale dovolil jsem, aby mně rozptylování, potěšení, odpor, nesouhlas druhých nebo jakékoli jiné protivenství neumožnily poslechnout pořádně? Jak se to může změnit?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, odpusť mi prosím, že jsem začal poslouchat to, co jsi mi řekl, abych dělal, ale nedokončil jsem to. Buď proto, že jsem to ignoroval, nebo jsem změnil názor, protože v tom nevidím přínos. Lituji tohoto nedostatku svaté bázně a prosím Tě o odpuštění. Modlím se za to v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Rozhoduji se poslouchat Boží slovo až do konce.

*Když se lidé již Boha nebojí, bez váhání
překračují Jeho zákony. Strach z následků
není odstrašující, když je pryč strach z Boha.*

A. W. TOZER

28 | JAK VYPÁLIT SVĚDOMÍ

Jak bylo uvedeno v předchozí kapitole, počáteční známky ztráty svaté bázně jsou nenápadné – tak nenápadné, že se musíme na tento důležitý bod zaměřit trochu víc a rozvést ho. Zažili jste někdy divný pocit, když se vám naskytla příležitost udělat něco sporného? Většina chápe, že to je naše svědomí, které nás chrání. Mnozí si však neuvědomují, že jasnost a síla našeho svědomí se může změnit.

Naše svědomí je dar od Boha, který bychom nikdy neměli brát na lehkou váhu. Je nedílnou součástí našeho srdce. Jeho citlivost se zvyšuje svatou bázní, a naopak snižuje jejím nedostatkem. Jsme varováni: „*Především střež a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život.*“ (Příslloví 4,23)

Když mi bylo něco přes třicet, jeden známý služebník mě pozval na oběd. Během jídla se mě zeptal: „Johne, jak se vyvarovat pádu, který potkal tolik vedoucích v církvi?“

Málem jsem se zadusil jídlem. Proč mi pokládá takovou otázku? Byl jsem mladý, a on byl ve službě déle, než jsem já byl věřící. Ale než abych se otázce vyhnul, zamyslel jsem se a tiše jsem se zeptal: „Duchu svatý, co mu mám odpovědět?“

Téměř okamžitě jsem slyšel: „Řekni mu, aby si chránil svědomí jako svůj nejcennější majetek.“

Řekl jsem, co jsem slyšel, a z mé duše najednou vytryskla slova v tomto smyslu: „Dostaneš zajímavé nabídky, ale uvnitř budeš vědět, že naruší tvou integritu. Nebude to špatné samo o sobě, ale spíš sporné nebo by to mohlo ublížit ostatním. Naslouchej svému svědomí a dbej na jeho varování. Pokud ho budeš ignorovat, ztratíš svou citlivost vůči Bohu.“

V následujících dnech jsem zjistil, že „svědomí“ se v Písmu objevuje poměrně často, což jsem si dřív neuvědomoval. Jen v Novém zákoně se vyskytuje přibližně třicetkrát. Pavel píše Timoteovi:

„... zachoval si víru i dobré svědomí, jímž někteří lidé pohrdli, a tak ztroskotali ve víře.“ (1. Timoteovi 1,19)

Ztroskotaná víra není nic banálního. Oběd se starším služebníkem mi otevřel oči k pochopení váhy Pavlova tvrzení. Potvrdilo to, proč mnozí nedopadnou dobře.

Když nás Písmo nabádá, abychom „zachovali“ své svědomí čisté, znamená to, že je zpočátku v dobrém stavu. Ježíšova krev očišťuje naše svědomí (1. Timoteovi 3,9; Židům 9,9.14). To je jedna z velkých výhod znovuzrození. Prorok Jeremjáš napsal slova týkající se našeho svědomí, která jsou často nesprávně používána. Píše: „*Nejúskočnější ze všeho je srdce a nevléčitelné.*

Kdopak je zná?“ (Jeremjáš 17,9) Nemluví o lidech, kteří byli znovuzrozeni, měli novou přirozenost a byli znovu stvořeni k Ježíšově podobě. Lidé ze Starého zákona neměli nové srdce. Ale Bůh jim slíbil: „*A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha...*“ (Ezechiel 36,26) Stalo se to, když Ježíš vykoupil naši přirozenost a dal nám tu svou.

Díky zázraku stát se zcela novým člověkem v Kristu máme svědomí, jemuž lze důvěřovat. Výzvou je udržet ho čisté. Nyní se tedy musíme ptát, jak ho lze poskvřnit? Jeho úplné znečištění nenastane během okamžiku. Většinou to spíš začíná menšími záležitostmi, a pokud se včas neřeší, nakonec to končí ztroskotáním. Jakub píše:

„Podle slova však také jednejte, nebuďte jen posluchači – to byste klamali sami sebe!“ (Jakubův 1,22)

Znovu se setkáváme tváří v tvář s pojmem poslušnost. Důkladně jsme probrali důkazy, že svatá bázeň je okamžitá a úplná poslušnost – i když nedává smysl, její přínos není zřejmý nebo přináší utrpení. Člověk, který žije v bázni, nemůže podvádět sám sebe.

Na chvíli se zastavte kvůli ujištění, že vám neunikne důsledek. Rozhodně je možné oklamat známé, dokonce i blízké přátele a rodinu. Ale něco jiného je oklamat sám sebe. Když neposloucháme své svědomí, v podstatě klameme sami sebe. Oslabujeme ochranu pravdy a náš smysl pro morální jednání je ohrožen. Méně si uvědomujeme možné nebezpečí.

Uvedme hypotetický příklad tohoto procesu. Už jste někdy někoho pomlouvali? V okamžiku, kdy jste to udělali, jste možná měli pocit, jako by vám někdo vrazil do břicha nůž. To je hlas

vašeho svědomí. Možná jste poslechli, činili pokání a okamžitě napravili, co jste řekli. Velmi často se však děje to, že své chování ospravedlnujeme. Můžeme například svou pomluvu omlouvat tím, že to vlastně byla čistá pravda. Často bohužel převáží naše zavádějící argumenty a my se držíme své obhajoby a ignorujeme vnitřní opatrnost. Začal tím proces našeho znečišťování. Citlivost našeho svědomí byla oslabena.

Až budeme příště někoho pomlouvat, nebude to nůž vražený do břicha. Ucítíme pevné sevření v našich vnitřnostech. To znovu promluvilo naše svědomí, ale již méně znatelným hlasem. Náš vnitřní konflikt není tak intenzivní. Už je snazší ignorovat varování a ospravedlnit svá slova. Ještě víc jsme si znečistili srdce a citlivost našeho svědomí ještě víc zeslábla.

Když někoho znovu pomluvíme, už necítíme silné sevření. Je to jen sotva rozpoznatelné brnění. Už se ani nepotřebujeme přesvědčovat, protože hlas našeho svědomí je sotva slyšitelný. Je snazší naše chování ospravedlnit. Citlivost našeho svědomí slábne ještě víc.

Nakonec necítíme vůbec nic. Naše svědomí bylo vypáleno. Už ani nevidíme, že jsme slepí a ztratili jsme veškerý rozlišovací smysl. Nyní jsme bez jakékoli morální navigace a ztroskotání naší víry je nevyhnutelné. V podstatě jsme oklamali sami sebe.

Tomu všemu by se dalo snadno vyhnout prostým pokáním – úplnou změnou mysli a srdce. To se děje tehdy, pokud uznáváme, že naše moudrost je k ničemu, a řídíme se Boží moudrostí. *„Kdo kryje svá přestoupení, nebude mít zdar, ale kdo je vyznává a opouští, dojde slitování.“* (Příslaví 28,13)

Milosrdenství a obnova mohou přijít v jakékoli fázi procesu, ale nedostatek svaté bázně oslabuje naši reakci. Hazardujeme, protože naše srdce je stále necitlivější vůči našemu svědomí. Moudrý člověk na varování svého svědomí vždy rychle reaguje pokáním. Ví, že otálení je nebezpečné.

V Písmu i v naší době je mnoho příkladů lidí, kteří otáleli s nasloucháním svému svědomí. Dá se to přirovnat k hraní ruské rulety. Můžete uniknout ztroskotání, ale jak poznáte, že jste ztratili citlivost? Neexistuje žádný hlas, který by vás varoval: „Pokud mě budeš ještě jednou ignorovat, budu umlčeno.“ Pavel nařiká:

„Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami, jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí.“
(1. Timoteovi 4,1–2)

Lidská kůže spálená horkým železem ztrácí veškerý cit. Totéž platí o našem svědomí. Jsme schopni si bez výčitek svědomí něco nalhávat v rozporu s tím, kým jsme doopravdy. To se stalo s Ananiášem, Safirou, králem Saulem a mnoha dalšími.

Dalším důsledkem spálení je to, že se tím něco uzavře. Pokud při vaření spálíte maso, zabráníte tomu, aby se z něj dostala šťáva. Pavel píše: *„Mluvím pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuje mi to mé svědomí v Duchu svatém...“* (Římanům 9,1) Pokud si věřící sežehl svědomí, pak už nemůže komunikovat s Duchem svatým. Jeho působení nemůže dosáhnout k našemu nitru. Je to podobné jako šťáva uzavřená ve spáleném mase. Bez přístupu Ducha svatého žijeme bez navigace. Nejdeme po cestě života.

Na závěr si poslechněte několik Pavlových výroků: *„Bratři, vždy jsem žil před Bohem s čistým svědomím!“* (Skutky 23,1) *„Vždy se snažím zachovat čisté svědomí před Bohem a všemi lidmi.“* (Skutky 24,16) Závěrem budiž řečeno: pilně chraňme své srdce.

Uvedení do praxe

Text: „... přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou.“ (Židům 10,22)

Pointa: Jasnost a sílu našeho svědomí lze změnit. Naše citlivost je posilována svatou bázňí, a naopak oslabována jejím nedostatkem.

K přemýšlení: Naše svědomí je očištěno krví Ježíše Krista. Co mám duchovně dělat, abych si udržel čisté svědomí?

Modlitba: Drahý nebeský Otče, prosím o odpuštění za chvíle, kdy jsem ignoroval své svědomí a jednal jsem proti němu. Omlouvám se, že jsem si to nehlídal. Činím pokání a žádám Tě o odpuštění. Prosím, očisti mě Ježíšovou krví. Obnov ve mně čisté svědomí, které je jemné a citlivé na Tvůj hlas a vedení. Kéž tě ve všem rychle poslechnu. Ve jménu Ježíše, amen.

Povolání: Budu pilně střežit své srdce a budu citlivý na vedení a hlas svého svědomí.

MessengerX

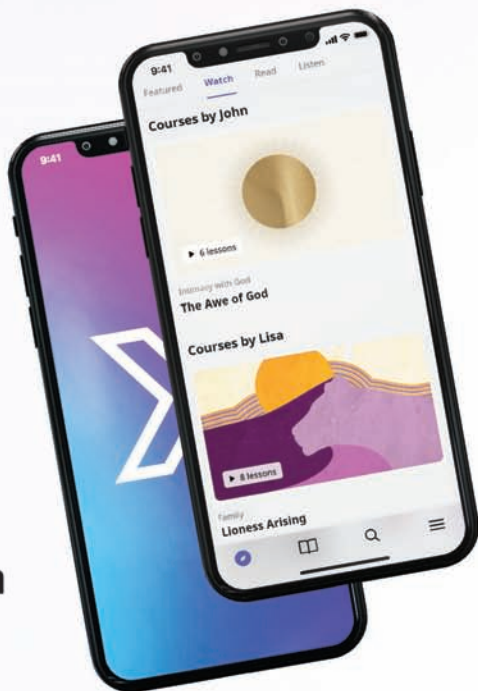
Vaše aplikace pro každodenní učednictví

Zcela zdarma!

Stačí stáhnout na své zařízení a pustit se do toho! Nebo použijte webovou verzi na:

MessengerX.com

125+ jazyků

Prohlédněte si okamžitě materiály ve více než 125 různých jazycích.

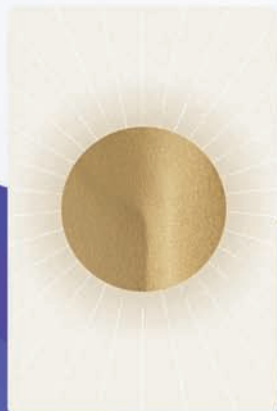
Podělte se o materiály se svými přáteli, založte studijní skupinku.

Neustále přidáváme další přeložené materiály.

Sledujte. Čtěte. Poslouchejte.

Prostudujte bohatou knihovnu materiálů všeho druhu včetně kurzů vyučování, e-knih, audio knih, krátkých filmů a mnoha dalšího ke sledování, četbě i poslechu.

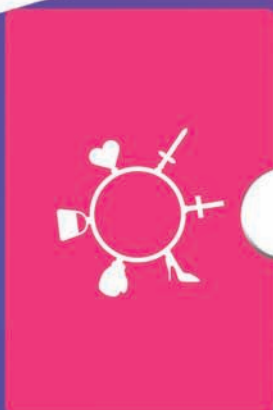

Růst v tom, na čem opravdu záleží.

Prozkoumejte například tato témata: dynamika rodiny, zdravé vztahy, jak nalézt svůj záměr, svoboda od pornografie, jak budovat svou víru, jak slyšet Boha, vedení i podnikání a mnoho dalších!

Vaše cesta a růst

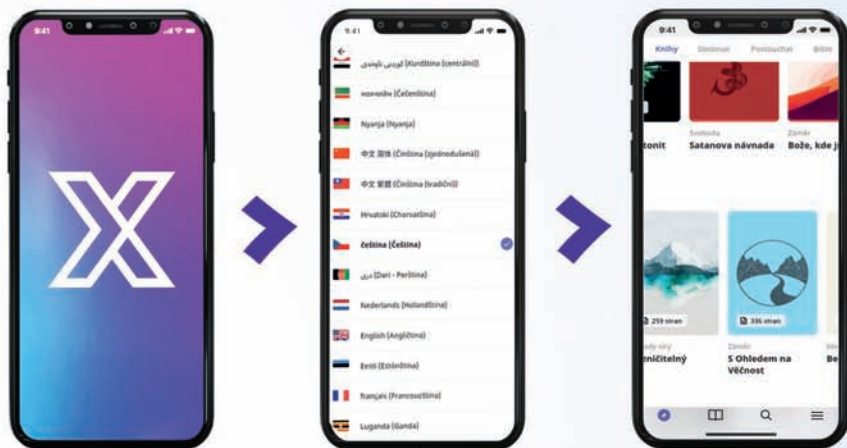
MessengerX je tu proto, aby vám pomohla učinit další krok. Připravili jsme cestu učednictví plnou mocných nástrojů, abychom vám pomohli držet se správného kurzu.

Další úžasné věci!

- Jednoduché a snadné nástroje sdílení, jež vám pomohou informovat přátele.
- Chromecast a AirPlay k vašim oblíbeným smart TV.
- Ukládání vašeho studia na všech zařízeních.
- Ukládání oblíbených položek do knihovny za účelem rychlejšího přístupu.
- Možnost stažení na vaše zařízení k použití offline.
- Výkonný vyhledávač a filtr pro snazší vyhledání požadované informace.

MessengerX - ve třech krocích! Neuvěřitelně snadné!!

- 1 Stáhněte si aplikaci **MessengerX** z vašeho App Store nebo Google Play.
- 2 Vytvořte si účet a zvolte svůj jazyk.
- 3 Vyhledávejte, čtěte, sledujte, poslouchejte, stahujte a sdílejte své oblíbené materiály.

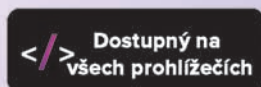
Staňte se učedníkem, čiňte učedníky

Staňte se součástí! Díky **MessengerX** můžete pomáhat rozšiřovat přeložené materiály k lidem po celém světě!

Každý si totiž zaslouží poznávat!

MessengerX.com

Intimita S Bohem

5. TÝDEN

*Raději bych zaplatil cenu za to,
abych slyšel Boží hlas osobně,
bez ohledu na to,
jak těžké mohou být okolnosti,
než se muset spokojit s tím,
abych ho slyšel pouze zprostředkovaně.*

JOY DAWSON

5. týden – 1. den

29 | KDE ZAČÍNÁ INTIMITA

Čím více se prohlubuje naše svatá bázeň díky lepšímu pochopení Boží slávy, tím více se čistí naše pohnutky, slábné náš strach z lidí a v našich životech narůstá skutečná svatost.

Projevem svaté bázně je okamžitá a úplná poslušnost Bohu bez ohledu na to, zda v tom vidíme smysl a užitek, nebo to přináší utrpení.

Na základě tohoto poznání můžeme nyní obrátit naši pozornost k přínosům tohoto jedinečného daru. V této části se zaměříme na to, co je bezpochyby největším přínosem ze všech: na intimitu s Bohem.

Slovo intimní pochází ze dvou latinských slov: *intus*, což znamená „uvnitř“, a *intimus*, což znamená „velmi tajné“¹ Spojením těchto dvou slov dostaneme spojení „nejniternější tajemství“, které poskytuje velmi dobrý obraz intimity. Toto slovo se používá k popisu láskyplného spojení mezi dvěma blízkými přáteli na mnohem hlubší úrovni, než je pouhá známost. Známy je někdo, koho jste potkali a znáte ho jen trochu, nikoli do hloubky.

Intimita je obousměrnou záležitostí. Obě strany potřebují vzájemně znát své nejniternější touhy a myšlenky. Pokud jde o intimitu s Bohem, podívejme se na Jeho i na naše východiska. Začněme u těch Jeho. David píše:

„*Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě.*“ (Žalm 139,1)

Slovo *zkoumat* vychází z hebrejského slova *haqar*, které je definováno jako „zkoumat, hledat“. To dokonale popisuje, co je zapotřebí k tomu, abyste s někým vstoupili do intimního vztahu. Prozkoumávání nejniternějších myšlenek a života druhého člověka se věnuje čas a úsilí. To není břemeno, ale potěšení.

Tohle jsem si užil v manželství s Lisou. Když jsme se vzali, ještě jsem neznal mnoho jejích tužeb, potěšení, oblíbených věcí, věcí, co neměla ráda nebo čím dokonce pohrdala. Poznávání jejích nejniternějších myšlenek a zvyků (což mě náramně bavilo) bylo třeba věnovat čas.

Jednoduše řečeno, k intimnímu sblížení s vaším partnerem je třeba soustředěné mentální, emocionální a fyzické úsilí.

---

1 „Intimate Definition and Meaning: Collins English Dictionary“, Intimate definition and meaning | Collins English Dictionary (HarperCollins Publishers Ltd), accessed November 15, 2022, [https://www.collinsdictionary.com/us/dictionary/english/intimate](https://www.collinsdictionary.com/us/dictionary/english/intimate;); „intimus“–WordSense Online Dictionary (15th November 2022) URL:<https://www.wordsense.eu/intimus/>

Další zajímavé slovo ve výše uvedeném verši je *poznat*. Jde o hebrejské slovo *yada*. Ve Starém zákoně se nejčastěji používá k vyjádření intimity. Je použito v Genesis 4,1, kde čteme: „*Adam poznal (yada) Evu, svou manželku, a ta počala...*“ Duch svatý používá slovo *yada* k identifikaci toho, jak blízko si mohou v tomto životě být dvě lidské bytosti. David v podstatě říká: „Znáš mě Bože.“

David používá obě slova, *haqar* a *yada*, aby nám poskytli živou představu o hledání Boha a hledání nejnítěnějších tužeb a života těch, se kterými toužíme být blízko. Když se podívám na můj vztah s Lisou, vím o ní mnohem víc po společně strávených letech. Zním nejen její vnitřní touhy, jak je uvedeno výše, ale i její zažitá zvyklosti. Víím, jak bude za určitých okolností reagovat, co ráda dělá ve volném čase, na čem ráda pracuje. Takhle bych mohl pokračovat dál. Podobně to vysvětluje David:

„Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno.“ (Žalm 139,2–4)

Bůh zná naše intimní detaily nad rámec chápání. Prostřednictvím *haqar* se Bůh namáhal, aby prozkoumal a poznal Davida, a totéž dělá s každým z nás. Dělá to podobně, ale na mnohem vyšší úrovni, než jsem to dělal posledních čtyřicet let s Lisou. Hned o několik veršů později dojdeme k překvapivému prohlášení, že Boží myšlenky vůči nám jako jednotlivcům převyšují každé zrnko písku (verš 18). Kdybych za posledních čtyřicet let každých dvanáct sekund přemýšlel o tom, co má Lisa ráda, o jejích zvycích, touhách a o tom, co nemá ráda, a ke každé myšlence připojil jedno zrnko písku, ani by to nenaplnilo krabici od bot pískem! Boží myšlenky o nás

převyšují každé zrnko písku na planetě. Bůh by tohle přirovnání nepřeháněl, protože by to byla lež, a Bůh nemůže lhát. To je ohromující! Začínáš chápat Jeho vášeň vědět o nás všechno?

Hluboce touží být blízko každému z nás. Přesto mi dovoluňte zopakovat, že skutečná intimita se rodí z toho, že se dobře znají obě strany, nejen jedna. Stejně jako On zkoumá naše nejniternější myšlenky, i my bychom se měli vášnivě snažit Boha skutečně poznat. Mojžíš sleduje tuto úroveň vztahu tím, že volá:

„... Řekl jsi mi: ‚Já tě znám jménem, našel jsi u mne milost.‘ Jestliže jsem tedy nyní u tebe našel milost, dej mi poznat svou cestu, abych poznal tebe a našel u tebe milost...“ (Exodus 33,12–13)

Bůh nás nezná jako pouhé číslo uprostřed davu lidí. Zná nás osobně, jednotlivě, jménem. Ve výše uvedeném verši vidíme, že Mojžíš chce, aby to bylo opětováno. Jeho vášnivou touhou je prohloubit své poznání Boha. Touží po intimním vztahu. Nejenže Bůh hluboce zná Mojžíše, ale i Mojžíš hluboce zná Boha. A co my? Je nám řečeno: *„... přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.“* (Jakubův 4,7)

Na základě toho, o čem jsme právě diskutovali, si myslím, že teď slyšíte nejen volání, ale dokonce i výkřik vycházející z Božího srdce. S každým dalším okamžikem zesiluje. „Proč zůstáváš daleko, když jsi mi mohl být nablízku?“ V podstatě jsme informováni o tom, že jsme to my, kdo určuje úroveň naší intimity s Bohem. Povím to jednodušším způsobem: To, jak jsme Bohu blízko, neurčuje On, ale vy. Jakou roli v tom hraje bázeň před Bohem? Je nám řečeno:

„Počátek poznání je bázeň před Hospodinem...“ (Příslaví 1,7)

Poznání čeho? Odkazuje pisatel na lékařské, vědecké, historické nebo jiné poznatky? Mnohé z našich univerzit jsou

naplněny obrovskými znalostmi, ale přesto jim částečně nebo úplně chybí bázeň před Bohem. Odkazuje to na sociální nebo politické znalosti? Kdepak. Cesty tohoto světa jsou vůči Bohu pošetilé. Jde o znalost Bible? Vůbec ne, protože farizeové byli znalci Písma, ale Boha se nebáli a byli mu velmi nesympatičtí. Naše odpověď se nachází v těchto slovech:

„... tehdy pochopíš, co je bázeň před Hospodinem, a dojdeš k poznání Boha.“ (Příslaví 2,5)

Slovo znalost je ve *Slovníku biblických jazyků* definováno jako „informace o osobě, se silným dopadem na vztah k této osobě“. Ve *Vine's Complete Expository Dictionary* se píše, že toto slovo implikuje „mít o Něm (Bohu) důvěrnou znalost založenou na zkušenosti“. Jednoduše je zaslíbeno toto: bázeň před Bohem je počátkem důvěrného poznání Boha.

Pravdou je, že pokud se Boha nebojíte, tak Ho na intimní úrovni ani nezačnete poznávat. Vše se odvíjí od bázně před Bohem. Pokud něco nezačnete na startu, nemůžete to dokončit. Pokud začnete běh na sto metrů až v polovině tratě, nebudete se moct závodu zúčastnit ani ho dokončit. Nejinak je tomu v našem vztahu k Bohu: bez svaté bázně není možné Ho důvěrně poznat. Naštěstí nám ukázal cestu, na které Ho důvěrně poznáme. Půjdeme po ní?

Nezapomeňte, že bázní před Bohem se vzdalujete zlu nebo nezákonnosti. S tímto vědomím přemýšlejte o Ježíšově prorocství o velké skupině lidí, kteří budou v den soudu šokováni. Tito muži a ženy Ho nazývají svým Pánem, ale uslyší Ježíše říkat: *„Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“* (Matouš 7,23) Slovo pro znát je gindsko. Je to řecký překlad slova *yada*. Ježíš řekne těm, kteří postrádají svatou bázeň: *„Nikdy jsem*

vás důvěrně neznal.“ To představuje velký problém, kterému se budeme věnovat v další kapitole.

Uvedení do praxe

Text: *„Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: ‚Hledejte mou tvář.‘
Hospodine, tvář tvou hledám.“* (Žalm 27,8)

Pointa: Skutečná intimita se rodí z toho, že se dobře znají obě strany, nejen jedna.

K přemýšlení: Přemýšlejte o někom, koho máte rádi. Kolik toho víte o tom, co si myslí nebo co cítí, aniž by cokoli řekl? Jak dobře předvídáte jeho reakci na různé situace? Dokážete to, nebo vám trvalo dlouho, než jste poznali a pochopili způsoby jednání svého blízkého přítele? Zamyslete se nad tím, jak moc přemýšlí Bůh o vás. Co vám to říká? Co by se stalo, kdybyste přemýšleli o Božím srdci a Božích cestách víc než o srdci svého nejbližšího přítele?

Modlitba: Drahý Pane, uvědomuji si, že jsem zanedbával největší pozvání, jakého se mi kdy dostalo – mít s Tebou důvěrný vztah. Dovolil jsem tolika věcem, aby mi braly čas na rozvoj této blízkosti. S radostí se rozhoduji pro změnu. Když otevřu svou Bibli, abych ji četl, modlil se a přemítal, kéž Tě poznávám na hluboké, intimní úrovni. O to Tě prosím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Rozhodl jsem se, že budu poznávat Ježíše tak hluboce, jako se On rozhodl poznat mě.

*Někdy se člověku zdá jeho cesta přímá,
ale nakonec ho přivede ke smrti.*

PŘÍSLOVÍ 16,25

30 | JINÝ JEŽÍŠ

Abychom něco lépe pochopili, tak nám často pomůže podívat se na opak toho, co se snažíme poznat. Než se tedy pustíme do dalších diskusí o intimitě s Bohem, podívejme se nejprve na její protiklad, který ilustruje následující příběh.

Právě jsem přijel na Havaj, abych kázal na konferenci pro vedoucí. Můj hotelový pokoj ještě nebyl připraven, a tak jsem si našel místo k odpočinku pod slunečníkem u bazénu. Na svůj pokoj čekala také obchodnice, která přijela na jinou konferenci. Začali jsme si povídat, a jakmile zjistila, že jsem křesťanský autor a kazatel, začala mluvit o svém vztahu s Ježíšem.

Během několika minut jsem si uvědomil, že Ježíše nezná. Stále sebejistě vyjadřovala své přesvědčení, ale příliš to neodpovídalo tomu, co odhaluje Písmo. Tiše jsem požádal Ducha svatého o moudrost. Během chvilky mi ukázal, co mám povědět.

Jakmile skončila, zeptal jsem se: „Vidíte toho muže, který sedí na druhé straně bazénu?“

S překvapeným výrazem ve tváři (pravděpodobně kvůli zásadní změně tématu) odpověděla: „Ano, proč?“

Radostně jsem odpověděl: „Jmenuje se Jim a je z Fresno v Kalifornii. Je to radikální vegan. Jeho snem je být v olympijském týmu vodního póla Spojených států. Tři hodiny denně cvičí v bazénu i v posilovně. Mezi jeho koníčky patří piklebal, parašutismus a malování. Jim je ženatý s tou ženou tamhle u vířivky. Jmenuje se Beth a je o deset let mladší.“

Zaujalo ji, jak dobře ho znám, a tak se zeptala: „Bude na stejné konferenci, jako vy?“

Rychle jsem odpověděl: „Ne, madam.“

Byla stále zvědavější. „Jak to, že Jima tak dobře znáte?“

Otočil jsem se k ní, podíval se jí do očí a řekl: „Nikdy jsem ho neviděl.“

Výraz její tváře se změnil. Byla na ní znát opatrnost, možná dokonce obavy. Možná ji napadlo, jestli nejsem stalker, soukromý detektiv nebo vládní agent.

Chvilí jsem nic neříkal a pak jsem sebevědomě prohlásil: „To je to, čemu o něm věřím.“

Oněměla.

Pokračoval jsem: „Právě jste s velkou jistotou mluvila o své víře ohledně Ježíše, ale téměř vše, co jste o Něm řekla, není pravda. Je to v rozporu s tím, co učí Bible. Vím to, protože

Ho znám.“ Sice už nechtěla v rozhovoru pokračovat, ale byla znatelně otřesena.

Apoštol Pavel řekl na adresu církve, kterou hluboce miloval, něco překvapivého: „*Když někdo přijde a zvěstuje jiného Ježíše ... klidně to snášíte!*“ (2. Korintským 11,4) Nemluví o jiném bohu, ale jiném Ježíši. Je zřejmé, že Korintští věřili v Ježíše, ale ve skutečnosti Ho neznali. Proč? Věřili čemukoli, co se jim líbilo, a proto neznali skutečného Ježíše. Není to nic těžkého. Pán je neviditelný, takže Jeho osobnost můžete měnit podle své fantazie.

Děti Izraele dělaly něco podobného. Vyjití z Egypta bylo formou záchrany z tohoto světa. Čtete: „... *pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. A přece se většina z nich Bohu nelíbila...*“ (1. Korintským 10,4–5) Existuje mnoho důvodů, proč se Bohu nelíbili, ale vše je obsaženo v jediné zásadní věci: jejich neposlušnost Božímu Slovu neboli nedostatek svaté bázně.

Když byl Mojžíš čtyřicet dní na hoře, tak druhý vůdce Áron mezitím vyrobil zlaté tele. Díváme se na to a voláme: „Modlářství!“ Ano, to je pravda. Nicméně si mnozí lidé neuvědomují, že Áron a ostatní nazývají tele jako *Elohim*. Toto slovo se ve Starém zákoně vyskytuje 2606krát. Může odkazovat i na falešné bohy, ale většina výskytů odkazuje na Hospodina, jediného pravého Boha. Například v první kapitole Genesis se nachází 32krát. První verš Bible zní: „*Na počátku stvořil Elohim nebesa a zemi.*“

Můžeme snadno určit, zda označují tele jako Všemohoucího Boha Elohim nebo nějakého falešného boha *Elohim*. Důkazem je Áronovo pojmenování telete jako Jahve (Exodus 32,5).

Toto je posvátné jméno našeho jediného pravého Boha. Kromě tohoto případu není nikde v Bibli použito jako jméno falešného boha. Áron spolu s ostatními toto tele neoznačují jako falešné bohy osiris, baal, isis nebo jakékoli další. Prohlašují: „*To je Jahve, ten, který nás vysvobodil z Egypta.*“ (Exodus 32,4; parafráze autora)

Jak se mohli takhle mýlit? Proč neznají pravého živého Boha jako Mojžíš? Viděli Jeho zázraky, následovali Jeho oblak a ohnivý sloup. Odpověď není těžká. Když o několik měsíců dřív Bůh sestoupil na horu, aby se jim představil, dali se na ústup a křičeli na Mojžíše: „*Přistup k němu ty a vyslechni všechno, co Hospodin, náš Bůh, řekne. Ty nám pak vypovíš všechno, co k tobě promluví Hospodin, náš Bůh, a my to vyposlechneme a učiníme.*“ (Deuteronomium 5,27)

Umím si představit to naprosté Mojžíšovo zklamání. Nedokázal pochopit jejich nedostatek touhy být v Boží přítomnosti. Jak je to možné? Mojžíš přednesl tuto starost Bohu v očekávání, že najde odpovědi. Je velmi pravděpodobné, že Boží odpověď Mojžíše zaskočila: „... *Slyšel jsem, co ti lid řekl, a mají pravdu.*“ (Deuteronomium 5,28)

Mojžíš je ohromen. S největší pravděpodobností si myslel: „Cože? Oni mají pravdu? Jednou mají konečně pravdu!“ Představuji si, že jeho odpověď Bohu možná zněla: „Proč nemohou přijít do Tvé přítomnosti a důvěrně Tě poznat jako já?“ Bůh sice odpovídá, ale jeho odpověď je srdcervoucí:

„*Kéž by měli stále takové srdce, že by se mě báli...*“
(Deuteronomium 5,29)

Bůh si stěžuje, že kdyby žili ve svaté bázni, byli by schopni vstoupit do Jeho přítomnosti a žít s Ním v důvěrném vztahu.

To by je následně zmocnilo k poslušnosti, a v tom by pokračovaly i jejich děti. Potom Bůh dává Mojžíšovi následující pokyn:

„Jdi, řekni jim: ‚Vraťte se do svých stanů.‘ Ty však stůj zde u mne a já ti sdělím všechna přikázání, nařízení a práva, kterým je budeš učit...“ (Deuteronomium 5,30–31)

To je srdcervoucí i fascinující. Nejprve to, co nám rve srdce. Nejtemnějším momentem v životě Izraele nebylo vyrobení telete ani přinesení špatné zprávy, která jim zabránila vstoupit do zaslíbené země. Ne, jejich nejtemnější chvílí bylo tohle. Bůh je vyvedl z Egypta (světa), aby je přivedl k sobě, aby Ho mohli poznat tak důvěrně, jako je znal On. Oni však tuto příležitost promarnili kvůli nedostatku svaté bázně. Tragédie!

Na druhou stranu to bylo fascinující pro Mojžíše, protože byl pozván do Boží blízkosti a slyšel Jeho slova přímo z Jeho úst. Byl pozván do důvěrného vztahu s Bohem, zatímco ostatní se vrátili do svých stanů.

Ta paní u bazénu hlásala jiného Ježíše, Korintané sloužili jinému Ježíši a Izrael následoval jiného Všemohoucího Boha. Vidíme opakující se vzor jednání. Je možné, abychom si vytvořili božstvo s křesťním jménem Ježíš, a přesto neznali skutečného Ježíše po Boží pravici. Znepokojující je to, že díky vyslyšeným modlitbám zakusil zjevnou Boží moc a zázraky jak Izrael, tak korintská církev.

Nyní se vraťme k velké skupině lidí, kteří při soudu prohlásí Ježíše za svého Pána, ale žel ho uslyší říkat stejná slova, jaká slyšel Mojžíš od Boha o Izraeli: „Jděte ode mne.“ Bylo by vhodné blíže prozkoumat Ježíšova prorocká slova o tom, co se s těmito zástupy lidí skutečně stane. Jak je uvedeno na začátku této

kapitoly, umožní nám to lépe pochopit důležitost svaté básně s ohledem na důvěrný vztah s naším Pánem a Mistrem. Uděláme to v další kapitole.

Uvedení do praxe

Text: „Skrze evangelium docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval – vždyť jste přece neuvěřili nadarmo.“
(1. Korintským 15,2)

Pointa: Je možné z celého srdce něčemu věřit a přitom se ve své víře mýlit.

K přemýšlení: Jak mohu s jistotou vědět, že věřím ve skutečného Ježíše, a ne v někoho jiného? Mohu Ho poznat prostřednictvím vyučování mých vedoucích? Nebyl to náhodou Áron, kdo Izrael také vedl a učil? Mohu si být jistý na základě toho, že čtu Bibli? Nedělali totéž farizeové? Jak to můžu vědět?

Modlitba: Otče, ve jménu Ježíše Tě prosím, abych pravdu nejen znal, ale také miloval. Rozhodl jsem se přijmout Tvé živé Slovo jako konečnou autoritu a poslouchat ho, ať už mu rozumím nebo ne. Pokud to budu dělat, tak mám Tvé zaslíbení, že nebudu oklamán. Když čtu a poslouchám tvé Slovo, kéž ono čte mě. Kéž mi zjeví, kdo jsem a kdo je můj Pán Ježíš. O to Tě prosím v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Rozhoduji se věřit Slovu Božímu, ať už mu rozumím nebo ne.

*Po celé dny vztahoval jsem ruce k lidu
svéhlavému, k těm, kdo chodí po nedobré
cestě, za vlastními úmysly.*

IZAJÁŠ 65,2

31 | NEZNÁM TĚ

Intimitu s Bohem více pochopíme a oceníme, pokud se budeme i nadále zabývat jejím protikladem. Téma této kapitoly je stejné jako u té poslední. Jde o něco, co je těžké přijmout. Varování biblických textů v rámci naší diskuse jsou ve skutečnosti darem lásky a ochrany od našeho velmi starostlivého Otce. Ježíšem řečená slova nám vstítí svatou bázeň, která nás navždy udrží blízko Dárce života.

Písmo jasně varuje, že v posledních dnech bude hlásáno a obecně přijímáno evangelium nabízející falešnou spásu bez podřízenosti. Jednoduše řečeno je vztah s Ježíšem nabízen bez závazku bezpodmínečné poslušnosti Jeho Slovu. Jde o protiklad svaté bázně, který vytváří fiktivního Ježíše. Tento vymyšlený Ježíš se neliší od toho, kterého si vytvořili Korintští, a Pavel je kvůli tomu napomínal.

Poté, co Pavel konfrontuje tyto řecké „věřící“ kvůli tomu, že následují jiného Ježíše, se zabývá stavem jejich srdcí, která

si tohoto imaginárního spasitele vytvořila. Píše: „... *dosud se v pokání neodvrátili od své nečistoty, necudnosti a bezuzdnosti.*“ (2. Korintským 12,21) Vyznávají Pána Ježíše, ale žijí v rozporu s Jeho Slovem.

V rané církvi to byl vzácný jev, ale v naší moderní západní církvi jde o něco zcela běžného. Důsledek tohoto učení redukuje „Pána“ na pouhý titul, nikoli na pozici, kterou zaujímá v lidských životech. Ježíš prorokuje:

„Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.“ (Matouš 7,21)

Ježíš přijímá lidi, kteří Ho vyznávají jako svého Pána. Nepřijímá ty, kteří ctí Mohameda, Josepha Smitha, Buddhu, Hareho Krišnu, Konfucia nebo jakéhokoli jiného falešného proroka naší doby. Všimněte si, že slovo *Pán* se v tomto verši opakuje. Pokud se slovo nebo fráze v Písmu opakuje dvakrát, není to náhodné. Pisatel tím něco zdůrazňuje. V podobných případech však nejde jen o důraz, ale také o intenzitu emocí. Když se například ke králi Davidovi donesla zpráva o popravě jeho syna Jóabovým vojskem, jeho reakce byla emocionálně nabitá: „Král si zavinul tvář a velmi hlasitě křičel: „*Můj synu Abšalóme, Abšalóme, synu můj, synu můj!*“ (2. Samuelova 19,5) Nemusel nutně opakovat „synu můj“ dvakrát. Jde spíš o jeho emocionální výkřik žalu, který byl tak intenzivní, že pisatel jeho slova zopakoval.

Když stejným způsobem Ježíš popisuje silné emoce těchto lidí vůči Němu, nejde o lidi, kteří by pouze věřili v Ježíše jako Syna Božího. Ve své víře projevují emoce a vášně. Mluvíme o lidech, kteří jsou nadšeni tím, že jsou „křesťany“. S největší pravděpodobností mluví o své víře se zápalem, a dokonce pláčou během bohoslužeb.

Nejenže hluboce prožívají Kristovu věc, ale jsou také zapojeni do Jeho služby:

„Už to vidím – při posledním soudu se ke mně natahovaly tisíce lidí a říkaly: ‚Mistře, kázali jsme evangelium, mlátili jsme demony, o našich superduchovních projektech všichni mluvili.‘“
(Matouš 7,22; parafráze)

Používám parafrázovaný překlad, protože nejlépe vyjadřuje, že tito lidé nestojí stranou. Osobně se zapojují do práce svých sborů nebo ji podporují. Svou víru v evangelium projevovali veřejně: „Kázali jsme evangelium.“ V podstatě se podíleli na změně lidských životů k lepšímu.

V tomto parafrázovaném překladu se používá slovo tisíce, ale většina všech ostatních překladů používá slovo mnoho. Jde o řecké slovo *polus*, definované jako „velká část, množství, spousta“. Toto slovo se často používá ve smyslu „většina“. V každém případě Ježíš nemá na mysli malou, ale naopak velkou skupinu lidí, která věří v učení evangelia. Říkají mu Pán, projevují své emoce, souhlasí s Jeho poselstvím a jsou aktivní v křesťanské službě. Snadno bychom je identifikovali jako pravé křesťany. V čem je tedy ten zásadní rozdíl? Jak se liší od opravdových věřících? Ježíš nám říká:

„A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘“ (Matouš 7,23)

Klíčovým prohlášením je „dopouštění se nepravosti“. Opět platí, že nezákonné chování se nepodřizuje autoritě Božího Slova. Tito muži a ženy neklopýtají pravidelně. Zpravidla Boží Slovo podle potřeby občas ignorují, zanedbávají nebo neposlouchají. Chybí jim svatá bázeň.

Je zajímavé, že Ježíš prohlásil: „*Nikdy jsem vás neznal.*“ Jak bylo uvedeno v předchozí kapitole, slovo znal je řecké slovo *ginosko*, které je stejné jako hebrejské slovo *yada* – někoho důvěrně znát. Nikdy s Ním neměli opravdový důvěrný vztah. I když Ho nazývají Mistrem a Pánem, je to jen titul, protože neposlouchali Jeho příkazy. Jan píše:

„Podle toho víme, že jsme ho poznali (ginosko), jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká: ‚Poznal (ginosko) jsem ho,‘ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy.“
(1. Janův 2,3–4)

To se dokonale shoduje s tím, jakým způsobem to Ježíš pověděl: „*A tak je poznáte po jejich ovoci.*“ (Matouš 7,20) Tímto ovocem není křesťanská služba, kázání evangelia nebo chození do sboru, protože ti, kteří jsou zavrženi, budou takto jednat.

Obdobné skutky určitě najdete u opravdového věřícího. Bez nich člověk ani nemůže být skutečným věřícím. Mít tyto vlastnosti však neznamená, že dotyčný je skutečným Božím dítětem. Rozhodujícím faktorem je to, zda poslouchá Jeho Slova.

Toto téma je Ježíšovým závěrečným námětem v Jeho slavném Kázání na hoře. Aby svá překvapivá slova vygradoval, uzavírá to následovně:

„A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále. Nepadl, neboť měl základy na skále. Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. Padl, a jeho pád byl veliký.“ (Matouš 7,24–27)

Pokud prozkoumáte tyto dvě skupiny lidí, tak objevíte jeden jednoduchý rozdíl. Je uvedeno, že obě skupiny Jeho slova slyší, ale pouze první skupina je dodržuje. Druhá skupina je

nedodrží. Dalo by se povědět, že první skupina se třese před Božím Slovem (bojí se Boha) a druhá skupina se před Božím Slovem netřese (nebojí se Boha).

Ježíš jasně říká, že tyto dvě skupiny jsou si navenek velmi podobné. Ve skupině postrádající základy existuje víra v křesťanské učení, Ježíše vroucně nazývají svým Pánem a jejich život je postaven na aktivní křesťanské službě. Skupina s pevnými základy měla úplně stejné vlastnosti. Lišila se tím, že poslouchala Ježíšova slova, jako by to byla jejich vlastní vůle. Oba domy jsou postaveny ze stejného materiálu a stejného učení. Obě skupiny vypadají v oblasti uctívání a služby stejně. Rozdílem je neviditelný základ. Jedna skupina soukromě prožívá intimitu s Bohem, druhá skupina ne.

Těm, kdo žijí ve svaté bázni, je zaslíbena důvěrnost s Bohem. V několika následujících kapitolách uvidíme tuto velkolepou výsadu, která je nabídnuta všem.

Uvedení do praxe

Text: „Milost a pokoj ať se vám rozhojní poznáním Boha a Ježíše, našeho Pána. Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy. Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha.“ (2. Petrův 1,2–4)

Pointa: Důkazem toho, že někdo má vztah s Ježíšem, je to, že dokáže dodržovat Boží Slovo nad rámec svých možností díky Boží moci. Toto zmocnění je identifikováno jako Jeho milost.

K přemýšlení: Snažím se poslouchat Ježíšova slova z vlastních sil, nebo se spoléhám na Jeho milost, zaslíbení a božskou přirozenost? Jak se mohu víc spoléhat na Něj než na sebe?

Modlitba: Otče, odpusť mi, že se pokouším poslouchat Tvé Slovo z vlastních sil. Od této chvíle přijímám Ježíše za nejvyššího Pána mého života. Nejvyšší autoritou v mém životě je Tvé Slovo. Abych kráčel po Tvých cestách, budu závislý pouze na Tvé zmocňující milosti a darované božské přirozenosti. Toto je cesta, po které půjdeme společně. Jsem Ti vděčný za pozvání do tohoto úžasného života. Ve jménu Ježíše, amen.

Povolání: Budu žít ve víře v Jeho schopnosti. Již nebudu závislý na svých schopnostech, ale na Jeho moci.

*Nikdy nás nepřekvapí ani neosvítí to,
co pochází z naší vlastní mysli.
Ale když mluví Bůh,
vždy je v tom nějaký prvek úžasu a bázně.*

JOY DAWSON

5. týden – 4. den

32 | BOŽÍ TAJEMSTVÍ

Poslední dvě kapitoly byly náročné a vedly k určitému vystřízlivění. Je velmi těžké vědět, že mnozí neuslyší očekávaná Ježíšova slova: „*Vejdi do mé radosti*“, ale naopak: „*Odejdi ode mne*“. Není nic tak zavádějícího, jako si myslet, že jste ve vztahu s Bohem, i když ve skutečnosti nejste. Tito muži a ženy najednou procitnou a pochopí děsivost své pošetilosti. Nebyli totiž s Bohem sjednoceni, ale pouze ho „využívali“. Využili Jeho Slovo pro své účely, namísto toho, aby prožívali úžasnou lásku zjevenou v poslušnosti Jeho Slovu. Ježíš nás láskyplně před touto hroznou událostí předem varuje, aby nás ochránil před sklouznutím do stavu vlačnosti nebo oklamání.

Díky pochopení protikladu intimity začněme naši diskusi radostně na téma krásy opravdové blízkosti našeho Stvořitele. Začněme tím, že se podíváme na scénář, jehož kompletní prozkoumání zabere několik následujících kapitol.

Na úvod mi dovoluňte se zeptat: Je možné patřit do Božího království (neslyšet děsivá slova „odejděte ode mě“), ale přesto promarnit příležitost mít intimní vztah s Bohem? Určitě ano. Pojdme to však prozkoumat v Písmu. Pro začátek se podělím o jeden z mých oblíbených textů:

„Hospodinovo tajemství patří těm, kdo se ho bojí, ve známosti jim uvádí svou smlouvu.“ (Žalm 25,14)

Hebrejské slovo pro tajemství je *soda* a je definováno jako „rada“. Řecký slovník uvádí: „Jádrem tohoto termínu je důvěrnost.“ Žalmista tedy v podstatě nemluví o jednom tajemství, ale spíše o Boží tajné radě, kterou pro naše účely jednoduše nazveme tajemstvími. Ten text by se dal číst následovně: *„Bůh sdílí svá tajemství s těmi, kdo se ho bojí.“*

Zeptejte se sami sebe: S kým sdílíte svá tajemství? Se známými, nebo s blízkými přáteli? Jsem si jistý, že jste odpověděli, že s blízkými přáteli. Bůh se neliší. Svá tajemství sdílí s důvěrně blízkými přáteli. Jeho blízcí přátelé jsou ti, kdo žijí ve svaté bázni. Lze to přeložit i takto: „Boží přátelé jsou ti, kdo se ho bojí.“

Bůh není přítelem každého člověka. Dovolte mi to povědět jasněji: Bůh není přítelem každého, kdo patří do církve. Začneme rovnou ve Starém zákoně. Božími přáteli jsou nazváni dva muži: Abraham a Mojžíš. Životy těchto dvou mužů jsou příkladem života, který vede k přátelskému vztahu s Bohem. Existují další? Rozhodně. Noe, Daniel, Ester, Josef, David, Jób, Enoch, Izajáš a mnozí další žili v Boží blízkosti.

Začneme Abrahamem. Proč je nazýván Božím přítelem? Když mu bylo sedmdesát pět let, Bůh mu slíbil, že naplní největší touhu jeho srdce a dá mu syna. Nebylo to však okamžitě. Čekal dalších dvacet pět let, než jeho žena Sára zázračně porodila Izáka.

Dokážete si představit, jak si Abraham vážil a užíval naplnění Božího zaslíbení po tak dlouhém čekání?

Jsem si jistý, že vztah tohoto otce a jeho syna byl každým rokem hlubší. Jeho velké bohatství nebylo ničím ve srovnání s potěšením ze svého syna. Pro Abrahama nebylo nic tak důležité – dokonce ani jeho vlastní život.

Ale pak mu jednoho dne bez jakéhokoli předběžného varování Bůh v modlitbě pověděl:

„Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím!“ (Genesis 22,2)

Cože?! Zabít nejdůležitějšího člověka ve svém životě jen proto, že Bůh řekl, že to máte udělat, aniž by vám to vysvětlil? Vážně? Dokážete si představit, jak byl Abraham šokován, když uslyšel tato slova? Nikdy by si nedokázal představit, že by po něm Bůh žádal něco tak těžkého. Dokonce něco cennějšího, než byl Abrahamův život. Bůh chtěl jeho srdce. To nedávalo smysl.

Dovolte mi připomenout něco důležitého: my víme, že to byla zkouška. V Písmu je totiž jasně napsáno: „... Bůh chtěl Abrahama vyzkoušet...“ (Genesis 22,1) Nevýhodou čtení historických zpráv je to, že známe celý příběh. Většina věřících tento příběh slyšela nebo četla několikrát. Ale zapomínáme, že Abraham nevěděl, že jde o zkoušku! Nikdy nevíme, kdy nás Bůh zkouší, dokud zkouškou neprojdeme. Je možné ošidit zkoušku na střední škole, ale nikdo nemůže ošidit zkoušky od Boha. Pokud jsme nezvládli domácí úkol zůstat v Jeho Slovu za účelem posvěcení našich srdcí, bude pro nás těžké to zvládnout bez ohledu na míru naší chytrosti.

Kdyby Abrahamovi potomci chápali přínos Božích zkoušek v pustině, reagovali by jinak. Abraham měl však svatou bázeň, která jeho potomkům chyběla.

Líbí se mi Abrahamova reakce na Boží extrémně obtížný příkaz: „*Druhého rána Abraham brzy vstal...*“ (Genesis 22,3) Postavil se tomu přímo! Nepřemýšlel o tom několik dnů či týdnů. Nepožádal své přátele o jejich názor. Neignoroval Boží příkaz, ani mu neodporoval. On, Izák a dva sluhové vstali druhý den časně ráno, sbalili se a vydali na cestu.

Mohlo být o něco snazší jednat poté, co minulou noc slyšel Boží hlas. Ale co o dva a půl dne později, když Abraham od té doby neslyšel z nebe jediné slovo? Stál před horou, na níž bude obětovat svého nejdůležitějšího a nejcennějšího člověka. A to jen proto, že to Bůh řekl, a přitom mu to nevysvětlil.

Abraham pokračuje k úpatí hory a žádá své služebníky, aby počkali. Vezme Izáka na horu a postaví oltář, přičemž celou dobu skrývá své rozjitřené emoce a slzy. Vykonání potřebných příprav k oběti si vyžádalo jeho veškeré síly a plné odhodlání. Přichází kritický okamžik. Veškerá naděje na změnu Božího rozhodnutí se zdá být ztracena. Ve velké úzkosti tedy Izáka sváže, zvedne nůž a je připraven ho vrazit do srdce svého syna. To vše jen proto, že ho o to Bůh požádal. Neuvedl však žádný důvod.

Najednou se objeví Boží anděl a volá: „*Nevztahuj na chlapce ruku, nic mu nedělej! Právě teď jsem poznal, že jsi bohobojný, neboť jsi mi neodepřel svého jediného syna.*“ (Genesis 22,12)

Jak anděl věděl, že se Abraham bojí Boha? Protože poslechl okamžitě, i když to nedávalo smysl. Poslechl, i když neviděl přínos, i když to bolelo, a dotáhl to až do konce.

Abraham pak odložil nůž, rozvázal Izáka, zvedl oči a uviděl berana zachyceného v keři. Nakonec pověděl: „Jehova-Jireh“, což znamená „Bůh se postará“ (Genesis 22,14).

Co se právě stalo? V tu chvíli Bůh Abrahamovi zjevil aspekt svého charakteru, který nikdo předtím neznal. Proč? Protože byl Božím přítelem.

Dovolte mi to upřesnit. Všichni, kdo čtete tuto knihu, mě znáte jako jejího autora – Johna Bevereho. Někteří z vás, kteří mě slyšeli mluvit na konferencích nebo v církvích, mě znají jako řečníka Johna Bevereho. Existuje však žena – jmenuje se Lisa –, která mě zná jako manžela Johna Bevereho. Táta John Bever. Dědeček John Bever. Nejlepší přítel John Bever. Milenec John Bever. Mohl bych pokračovat dál. Velmi málo lidí zná všechny tyto stránky mé osobnosti – pouze ti, kteří jsou mi nejbližší. A ten poslední rozměr zná jen Lisa.

Abraham se toho dne stal ještě bližším Božím přítelem. V další kapitole prozkoumáme mimořádnou dynamiku mezi těmito dvěma přáteli a to, jak i my můžeme mít obdobný vztah.

Uvedení do praxe

Text: „Hospodinovo tajemství (sladkého, uspokojujícího společenství) patří těm, kdo se ho bojí (ctí a uctívají), ve (hlubokou, vnitřní) známost jim uvádí svou smlouvu.“ (Žalm 25,14)

Pointa: Bůh sdílí svá tajemství s blízkými přáteli. Jeho blízkými přáteli jsou ti, kteří žijí ve svaté bázni.

K přemýšlení: Co znamená být přítelem? Jak si přátelé užívají společný život? Co přátelství prohlubuje? Chtěl bych být přítelem Božím? Co očekává od svého přítele? Byl jsem pro Něj dobrým přítelem? Pokud ne, co by se mělo změnit? Jaké jsou moje touhy ohledně přátelství s Bohem?

Modlitba: Drahý Pane, přeji si být jedním z Tvých důvěrných přátel. Víím, že to je i Tvá touha. Když přemýšlím o tom, co znamená být blízkým přítelem, tak si uvědomuji, že jsem Ti přítelem nebyl. Odpusť mi prosím, že nastavím Tvé touhy nade vše a náš vztah ohrožuji svým životem a svými reakcemi vůči Tobě. Prosím o milost být Tvým přítelem po celou věčnost. Ve jménu Ježíše, amen.

Povolání: Budu usilovat o to, abych byl Božím přítelem a nic mi nebylo přednější.

*Bázeň Boží osvěcuje duši, ničí zlo, oslabuje
vášně, vyhání temnotu z duše a očišťuje ji.
Vrcholem moudrosti je bázeň před Bohem.*

Kde není, nenajdete nic dobrého.

*Kdo nemá bázeň Boží,
je otevřen ďábelským pádům.*

EFRÉM SYRSKÝ

33 | VNITŘNÍ POHLED

Mluvili jsme o tom, jak vzniklo přátelství mezi Bohem a Abrahamem. Je to příklad toho, jak můžeme vstoupit do podobně intimního vztahu s Bohem. Ale než se tomu budeme věnovat, pokračujme Abrahamem. Čteme:

„Což nebyl náš otec Abraham ospravedlněn ze skutků, když položil na oltář svého syna Izáka? ... byl nazván ‚přítelem Božím‘.“
(Jakubův 2,21.23)

Apoštol Jakub píše o jejich přátelství, a není náhoda, že Jakubova a andělova slova jsou v souladu. To, co podporovalo tuto blízkost, byla Abrahamova svatá bázeň, která se projevila jeho pohotovou a úplnou poslušností (činy). I když příkaz nedával smysl, nenabízel žádný zjevný přínos a bylo bolestné ho splnit, třásl se před Božím Slovem. Bázeň před Bohem nás podněcuje k tomu, abychom chtěli i činili to, co od nás Bůh žádá. Otvírá dveře k důvěrnosti.

Jednoho dne Bůh položil následující otázku dvěma andělům, kteří ho doprovázeli na návštěvě Abrahama poblíž dubového háje patřícího Mamremu: „*Mám před Abrahamem skrýt svůj plán?...*“ (Genesis 18,17)

Potom se Bůh obrátil k Abrahamovi, aby s ním probral své plány, a oba andělé se vydali do Sodomy a Gomory. Další část příběhu budu parafrázovat, protože je to známý příběh. Bůh ve své podstatě řekl: „Abrahame, plánuji ta dvě města vyhodit do povětří, protože křik jejich hříchu je do očí bijící. Co si o tom myslíš?“

Dokážete si představit, že slyšíte tato slova od Stvořitele? Abraham se v šoku ptá: „Sodoma?!“

Bůh odpovídá: „Ano ano, a také Gomora. Co si o tom myslíš?“

Abraham si v panice říká: „Mysli, Abrahame, mysli. Můj synovec Lot je tam dole, takže se za něj musím přimluvit, stejně jako za ostatní nevinné lidi.“

Abraham přichází s nápadem:

„I přistoupil Abraham a řekl: „Vyhladiš snad se svévolníkem i spravedlivého? Možná, že je v tom městě padesát spravedlivých; vyhladiš snad i je a nepromineš tomu místu, přestože je v něm padesát spravedlivých? Přece bys neudělal něco takového a neusmrtil spolu se svévolníkem spravedlivého; pak by na tom byl spravedlivý stejně jako svévolník. To bys přece neudělal. Což Soudce vši země nejedná podle práva?“ (Genesis 18,23–25)

Dokážete si představit Boží radost a potěšení, když uslyšel odpověď svého člověka, s nímž měl smlouvu? S největší pravděpodobností odpověděl: „Výborně! Tak dobře, nezničím

ta dvě města, pokud tam bude padesát spravedlivých lidí. Jsem tak rád, že jsem mluvil se svým přítelem Abrahamem.“

Ale Abraham není spokojen – co když jich není padesát? Takže věc zopakuje, ale sníží počet na čtyřicet pět.

Bůh odpovídá: „Také skvělé! Dobře, ta města nezničím, pokud tam bude čtyřicet pět spravedlivých. Jsem rád, že jsem si popovídal se svým přítelem Abrahamem.“

Abraham se nezastaví. Stále to zkouší. Snižuje ze čtyřiceti pěti na čtyřicet, pak na třicet, pak na dvacet, a nakonec na deset spravedlivých. Pomyslí si: „Musí jich být deset. Lot, můj synovec, je jeden – jediné, co Lot potřebuje, je dalších devět spravedlivých.“

Pouze přítel může tímto způsobem mluvit s králem, který má moc vykonat soud. Pokud by taková žádost pocházela od služebníka nebo poddaného, byla by neuctivá. Pán s každou žádostí souhlasil. Nakonec čteme: *„Hospodin po skončení rozmluvy s Abrahamem odešel a Abraham se vrátil ke svému místu.“* (Genesis 18,33)

Pamatujte, že bát se Boha znamená, že milujete to, co miluje On, a nenávidíte to, co On nenávidí. Bůh ke mně jednou promluvil poté, co jsem láskyplně řekl uzdravující slova někomu, kdo se ke mně choval drsně: „Synu, až ti opravdu bude záležet na lidech, pak s tebou proberu své plány. Mně na lidech totiž záleží.“ Svatá bázeň nám vlastně umožňuje opravdověji a hlouběji milovat nejen Boha, ale i lidi.

V Písmu je napsáno, že lidé v Sodomě a Gomoře „... Jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli a stavěli“ (Lukáš 17,28).

Řekněme to srozumitelněji: „Daří se dobře, ekonomika vzkvétá, a pokud existuje Bůh, tak mu náš životní styl nevadí.“ Tato města dělilo necelých dvacet čtyři hodin od vyhlazení a jejich obyvatelé to vůbec netušili. To však není to nejhorší, co by nás mělo znepokojovat.

Děsivé je to, že Lot, jehož Bible popisuje jako „spravedlivého muže“ (2. Petrův 2,7), neměl ani ponětí o tom, co se mělo stát – nelišil se od všech těch bezbožných lidí! Bylo zapotřebí dvou milosrdných andělů, aby ho spolu s jeho rodinou dostali pryč. A to vše jen díky tomu, že se Abraham modlil (Genesis 19,29).

Aby byl tento příběh relevantnější, podívejme se na něj, jako by se stal v naší době. Máme dva spravedlivé muže – dva spasené, znovuzrozené křesťany. Jeden spravedlivý muž ví, co Bůh udělá. Pomáhá Bohu se rozhodnout, jak to udělá. Druhý spravedlivý je vůči bližícímu se soudu stejně bezradný jako nějaký ničemník. Proč? První spravedlivý se bojí Boha, proto je Božím přítelem, který zná Boží tajemství. Druhý spravedlivý se Boha nebojí, proto není Božím přítelem, a proto nezná Boží tajemství.

Lot byl nazýván spravedlivým, ale byl to světský člověk. Reprezentuje věřící, kteří se v náročných situacích snaží pomáhat sami sobě. Podobně jako v korintské církvi nebo jako u mnoha věřících v naší západní církvi. Tato skupina „spravedlivých“ mužů a žen má vztah s Bohem, který se příliš neliší od mého vztahu s prezidentem Spojených států. Mohou mít prospěch z jeho rozhodnutí a vedení, ale neznají jeho vnitřní představy, plány, osobní pocity ani rozhodnutí, dokud je neudělá.

Lotův charakter je zjevný z toho, kde se rozhodl bydlet, jaký typ manželky si vybral a podle dětí, které zplodil prostřednictvím krvesmilstva – Moábce a Amónovce. Lot si původně vybral

to, co se mu zdálo nejlepší. Když se jejich cesty rozcházely, Abraham mu dal možnost si vybrat, ve které zemi bude žít. Sám souhlasil s tím, že půjde opačným směrem. V Písmu se píše: „*Lot se rozhlédl a spatřil celý okrsek Jordánu směrem k Sóaru, že je celý zavlažován...*“ (Genesis 13,10) Proč se rozhlížel? Znal zkaženost měst na těch pláních. S největší pravděpodobností se pokoušel zjistit, jak by mohl využít výhod tehdejšího systému, ale nenechat se v něm chytit. Vymyslel plán. Rozhodl se utábořit na pláních v bezpečné vzdálenosti od centra ničemnosti (Genesis 13,12), ale jeho kompromisní nápad nefungoval. Později se svou rodinou skončil za branami města. Nakonec do něj byl vtažen.

Když nám chybí svatá bázeň, budeme se nevyhnutelně snažit dostat se světu co nejlíže, aniž bychom se do něj bezhlavě zřítili. Pokud je to však náš motiv, je jen otázkou času, kdy nás svět vtáhne. Musíme si uvědomit, že jsme povoláni jít do světa, abychom hledali ztracené. Nejsme povoláni k tomu, abychom byli jeho součástí.

Lotův život slouží jako varování pro každého z nás. Soudný den by Lota zaskočil stejně jako zloděj v noci, nebýt Abrahamovy přímluvy. Lotova světskost měla hrozná následky. Jak bylo řečeno, Lotovi potomci byli velmi bezbožní. Jeho žena byla tak připoutaná k Sodomě, že neuposlechla příkazu andělů neohlížet se zpět, což vedlo k soudu – okamžitě se proměnila v solný sloup. Ježíš nás láskyplně varuje, abychom „*pamatovali na to, co se stalo Lotově ženě*“ (Lukáš 17,32).

Nyní je moudré se zeptat, zda tato podmínka přátelství platí pro ty z nás, kteří jsme Božími dětmi. Brzy se tím budeme zabývat, ale nejprve se podívejme do Starého Zákona na dalšího známého Božího přítele.

Uvedení do praxe

Text: „Přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám. Umyjte si ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, lidé dvojí tváře!“ (Jakubův 4,7–8)

Pointa: Bůh se svěřuje se svými plány těm, kdo se ho bojí. Své plány skrývá před těmi, jejichž věrnost je rozdělena mezi Boha a svět.

K přemýšlení: Ježíš říká: „*Jakmile však přijde on, Duch pravdy ... oznámí vám, co má přijít.*“ (Jan 16,13) Jak to souvisí se vzájemnou komunikací mezi Bohem a Abrahamem? Přeji si, aby Bůh se mnou sdílel své plány?

Modlitba: Drahý Pane, přeji si znát Tvá tajemství. Uvědomuji si, že jsem flirtoval se světem jako Lot. V podstatě jsem se vzdálil od Tvých tajemství. Lituji toho. Prosím Tě, abys mě důkladně očistil krví Ježíše, mého Pána. Prosím, přijmi mě jako někoho, s kým sdílíš svá tajemství. Ve jménu Ježíše, amen.

Povolání: Dávám přednost Bohu před světem.

*Teprve když nás v Boží přítomnosti přemůže
ohromující pocit bázně a úcty,
začneme Boha uctívat v duchu a v pravdě.*

ALISTAIR BEGG

34 | TVÁŘÍ V TVÁŘ

Podívejme se nyní na dalšího starozákonního muže, který je ve vztahu k Bohu označován jako „přítel“.

„Hospodin mluvil s Mojžíšem tváří v tvář, jako když někdo mluví se svým přítelem...“ (Exodus 33,11)

Je téměř nepochopitelné, že v Písmu je použitý výraz „tváří v tvář“ při popisu přátelství Boha a Mojžíše. Mějte na paměti, že toto je Všemohoucí Bůh, ne někdo odvedle nebo dokonce slavná postava. Uvědomujete si velikost tohoto prohlášení? Tento termín intimity není použitý pouze jednou. Podruhé je použitý tehdy, když se Bůh rozhněval na Árona a Miriam za to, že kritizovali Mojžíše. Příkře říká:

„... Má trvalé místo v celém mém domě. S ním mluvím od úst k ústům ve viděních, ne v hádankách; smí patřit na zjev Hospodinův...“ (Numeri 12,7–8)

Pro Boha je říkat „důvěřuji ti“ jedním z největších komplimentů, jakého se může člověku dostat. To nabízí lepší

vhled do přátelství s Bohem – základ důvěry. Co prohlubuje důvěru k Bohu?

Bezpodmínečná poslušnost – vždy dělejte, co je požadováno

Absolutní integrita – vždy dodržujte své slovo

Neochvějná priorita – vždy dávejte na první místo Jeho touhy

Znát Jeho srdce – při rozhodování se vždy rozhodujte pro Boží vůli

Konzistence ve všech čtyřech bodech je prvořadá. Pokud nefunguje jedna oblast, rychlé a upřímné pokání vás přivede na cestu znovunabyté důvěry. Svatá bázeň motivuje tuto spolehlivost ve všech čtyřech oblastech. Mojžíšova bázeň před Bohem byla velmi hluboká. V této kapitole se zaměříme na třetí a čtvrtou kategorii – v podstatě vždy znát Boží srdce a rozhodovat se podle něj.

Vezměme si Mojžíšův život – prvních čtyřicet let jeho života bylo naplněno velkým bohatstvím, nejlepšími pokrmy, módním oblečením, nejlepšími materiálními věcmi a jakýmkoli žádoucím potěšením. Žil v úžasném domě. Nikdo na zemi nebyl bohatší nebo mocnější než jeho dědeček, faraon.

Přesto čteme:

„Raději chtěl snášet příkoří s Božím lidem než na čas žít příjemně v hříchu; a Kristovo pohanění pokládal za větší bohatství než všechny poklady Egypta, neboť upíral svou mysl k budoucí odplatě.“ (Židům 11,25–26)

Mojžíš se rozhodl toho všeho vzdát. Mohl se pokusit sloužit Bohu v paláci, ale hledal odměnu, kterou mu pobyt v Egyptě poskytnout nemohl. Byla to země zaslíbená? Ta také ne, protože země oplývající mlékem a medem mu nemohla nabídnout to, co už měl.

Abychom zjistili, o co mu šlo nejvíce, přemýšlejme o jeho životě po odchodu z paláce. Zdálo se moudré, že se rozhodl to všechno opustit? Byly jeho životní podmínky lepší, než když byl princem v Egyptě? Vyměnil své výsadní postavení za to, že čtyřicet let pásal ovce v divočině! To je dlouhá doba na hlídání ovcí! Poté zažil velmi stresující a zdlouhavý proces osvobození Božího lidu z Egypta. Aby toho všeho nebylo málo, tak se ocitá ve stanu ve vyprahlé poušti plné velkých výzev. Lidé, které vede, jsou konfliktní a velmi nespokojení s jeho vedením.

Uprostřed toho Bůh dává Mojžíšovi nabídku, která mohla uklidnit většinu stresů a nepokojů. Vede Mojžíše k tomu, aby shromáždil lidi a odvedl je do zaslíbené země. Pověřuje vybraného anděla, aby je vedl a vyhnal před nimi všechny nepřátelské národy. Bůh Mojžíšovi připomíná, že to bude bohatá, úrodná země. Nakonec však prohlašuje: „*Ale já sám s tebou nepůjdu...*“ (Exodus 33,3)

Chvilí přemýšlejte o tom, čemu Mojžíš a lidé denně čelili. Neměli mnoho na výběr. Žádná krásná údolí, řeky, lesy, úrodná půda, zahrady, sady nebo pastviny. Nikdo si už nějakou dobu nedal teplou koupel, nespal v pohodlné posteli, nenosil nové oblečení nebo si neužil nakupování na trhu. Jejich jídelníček byl naprosto nudný: žádné čerstvé ovoce nebo zelenina, žádné ryby nebo hovězí maso, žádné dezerty. Pouze chléb, který se každé ráno objevil na zemi, ale bez arašídového másla, džemu nebo uzenin. Nic jiného!

Otroctví v Egyptě bylo hrozné, ale putování ve vyprahlé poušti nebylo o nic lepší. Oboje okolnosti byly extrémně obtížné, byť jiným způsobem. V poušti však mají Izraelité naději: mít svou vlastní zemi – bohatou, úrodnou a krásnou zemi. Čekali na to celé generace!

Dokážete si představit, že slyšíte Boží úžasná slova? Mojžíš je jistě přijme, pospíchá z hory a oznámí velkou novinu shromážděným Izraelcům. Lidé budou oslavovat, znovu ho velebit jako velkého vůdce a všichni šťastně začnou svou dlouho očekávanou cestu do tolik očekávané země zaslíbené. Poslechněte si však Mojžíšovu reakci na Boží nabídku:

„Kdyby s námi neměla být tvá přítomnost, pak nás odtud nevyváděj!“ (Exodus 33,15) Pro připomenutí, kde bylo „tady“? Tím místem bylo protivenství, stres a strádání. Mojžíš odpověděl způsobem, který je matoucí, ba až ohromující. V podstatě prohlásil: „Pokud si mám vybrat mezi Tvou přítomností a Tvým požehnáním, volím si Tvou přítomnost!“ Proč? Můžete o někom vědět v jeho nepřítomnosti, ale nemůžete zažívat jeho blízkost a intimitu. To byla Mojžíšova vytoužená odměna.

Můžete se ptát, proč by byl Bůh potěšen, když Mojžíš odmítl uposlechnout to, co mu bylo řečeno? Mojžíš znal Boží srdce. Zvažte tohle: Nabídli jste někdy někomu milovanému, aby šel udělat něco, co by mu přineslo prospěch, nebo by to pro něj bylo příjemné, ale překvapil by vás tím, že by řekl: Ne, raději bych byl s tebou, než abych si to užíval bez tebe? Taková odpověď je vzácná, ohromující a naprosto úžasná.

Mojžíš se bál Boha, takže to, co bylo pro Boha důležité, bylo vždy jeho prioritou. Měl Boží srdce, a díky tomu i Jeho důvěru. Lidé, které vedl, měli jiné srdce. Čteme:

*„Dal poznat své cesty Mojžíšovi, synům Izraele svoje skutky.“
(Žalm 103,7)*

Bůh zjevil svůj charakter jak Abrahamovi, tak i Mojžíšovi. Jedna biblická parafráze uvádí, že Bůh zjevil své plány Mojžíšovi. Jinými slovy Bůh osobně zjevil svá soukromá tajemství Mojžíšovi, nikoli celému Izraeli. Izrael poznal Boha pouze podle toho, jak odpovídal na jejich modlitby – podle jeho skutků.

Kolik věřících dnes zná Boha pouze na základě vyslyšených modliteb? Jejich vztah s Ním je spíš obchodní než důvěrný. Znají Jeho slova, ale ne Jeho srdce. Písmo často vypadá jako soubor pravidel a historických příběhů, nebo se používá pouze jako zdroj inspirace. Ještě horší je umožnění nezákonného chování namísto nabízení pravd, které odhalují Boží srdce a proměňují lidské životy.

Jak Mojžíš, tak Izrael byli spravedliví. Nelišili se od Abrahama a Lota. Avšak pouze ti, kdo se bojí Boha, mají právo znát Boží srdce – charakter, tajemství a plány. Proč by Bůh věřil Mojžíšovi, ale ne svému lidu? Protože Bůh věděl, že Mojžíš upřednostní Boží srdce před tím, co pro něj bude nejlepší. Tohle je svatá bázeň.

Když si Izraelci vyrobili tele, Bůh v hněvu prohlásil:

*„Teď mě nech, ať proti nim vzplane můj hněv a skoncuji s nimi;
z tebe však udělám veliký národ.“ (Exodus 32,10)*

Bůh znovu dává Mojžíšovi pozoruhodnou nabídku – udělat z něj velký národ. Neuvěřitelné. Jak Mojžíš zareagoval? Znovu si vybral to, co bylo nejlepší pro Boha, ne pro něj. Odvážně tento návrh zpochybnil tím, že připomněl Bohu jeho pověst v Egyptě a okolním světě. Lidé by řekli, že Bůh nebyl svému lidu věrný.

Interakce byla tak intenzivní, že Mojžíš otevřeně prohlásil: „Změň svůj názor!“ (Exodus 32,12). Měl odvahu říct Bohu, když byl rozzuřený, aby změnil svůj názor! To se nemůže stát, dokud nebudete mít bázeň před Bohem a díky tomu budete znát Jeho srdce a přát si to, co On.

To je důvod, proč Bůh důvěřoval Mojžíšovi, ale nedůvěřoval ostatním, i když všechny zachránil. Sice mocně vysvobodil svůj lid z útisku v Egyptě, ale nesdílel s ním své srdce. Platí tato podmínka přátelství pro Boží děti v době Nového zákona? Uvidíme v další kapitole

---

Uvedení do praxe

Text: *„Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otcе nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.“* (Matouš 11,27)

Pointa: Pokud Bůh řekne „důvěřuji ti“, tak jde o jeden z největších komplimentů, jakého se může lidem dostat. Důvěra je nezbytným základem pro vstup do přátelství s Bohem. Tuto důvěru mají ti, kdo se bojí Boha.

K přemýšlení: Mojžíš se Boha bál, znal jeho srdce a Bůh mu důvěřoval. Ježíš se radoval z bázně před Bohem, znal srdce svého Otce a bylo mu svěřeno všechno. Jak to souvisí? Co se stane, když máme radost ze svaté bázně?

Modlitba: Drahý Pane, přeji si, abys mi důvěřoval. Odpusť mi prosím chvíle, kdy jsem Tě neposlechl, nedodržel jsem své slovo, neupřednostnil před svými touhami Tvá přání a to, co je pro Tebe nejlepší. Rozhodl jsem se to změnit a prosím Tě, abys mě naplnil svatou bázní, abys mě zmocnil k této životní změně. Prosím o to v Ježíšově jménu, amen.

Povolání: Rozhodl jsem se být tím, komu může můj Pán Ježíš důvěřovat.

*Což nám srdce nehořelo,
když s námi na cestě mluvil
a otvíral nám Písma?*

LUKÁŠ 24,32

35 | JSTE MOJI PŘÁTELÉ

Životy Abrahama a Mojžíše jsou příkladem toho, co je nezbytné k tomu, abychom měli s Bohem přátelský vztah. Bůh zašel tak daleko, že o Mojžíšovi řekl: „... z celého mého domu je to on, komu důvěřuji.“ (Numeri 12,7) O tehdejší generaci Bůh prohlásil, že mezi Jeho lidem není nikdo jiný, komu by mohl více důvěřovat. Velmi překvapivé prohlášení.

Změnil Ježíš toto kritérium? Nabídl přátelství všem, kdo v Něho věří? Okamžitě nás napadne, že ne, ale pojďme to prozkoumat. Začneme prohlášením, které Jan píše na začátku Ježíšovy služby:

„Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnozí uvěřili v jeho jméno, protože viděli znamení, která činil. Ježíš jim však nesvěřoval, kdo je, poněvadž všechny lidi znal.“ (Jan 2,23–24)

Slovo *důvěra* je zajímavé řecké slovo, které je definováno jako „plně věřit na základě důvěry a spoléhat se – mít důvěru, mít víru“.¹ Je zajímavé, že tuto důvěru Ježíš neopětuje. I když v Něj lidé věřili do té míry, že Mu plně důvěřovali a spoléhali na něj, On jim nedůvěřoval. Věděl, že na spoustu lidí se nedá spolehnout. Miloval je a sloužil jim, ale neměl s nimi přátelský vztah. Důvěru, kterou Bůh projevoval Mojžíšovi, Ježíš (Bůh zjevený v těle) neprojevoval těm, kteří v Něj pouze uvěřili.

Posuňme se k Poslední večeři. V předchozích třech letech služby se na většinu těch, kteří v Ježíše věřili, nedalo spolehnout. Mnozí ho následovali tajně nebo na dálku, nebo jen tehdy, když jim to něco přineslo. Mnoho učedníků Ho opustilo a Jidáš Ho zradil.² Je z toho zřejmější, proč Ježíš důvěru neopětoval?

Během večeře Ježíš seděl se svými nejbližšími. S vděčností a láskou řekl: „*A vy jste ti, kdo se mnou v mých zkouškách vytrvali.*“ (Lukáš 22,28) V podstatě se na ně dalo spolehnout. Petr o pár hodin později svou důvěru podkopal, ale činil pokání a vrátil se s ještě loajálnějším srdcem, a Ježíš to věděl.

Jidáš odešel vykonat svou zradu, a Ježíš říká o jedenácti zbývajících: „*Už vás nenazývám služebníky...*“ (Jan 15,15) Skutečnost, že Ježíš říká „už ne“, znamená, že tyto muže dřív považoval za služebníky. To není zjevení, jen prostý jazyk. Pavel vysvětluje tuto zásadu písemně:

„*Pokud je dědic nezletilý, ničím se neliší od otroka, ač je pánem všeho.*“ (Galatským 4,1)

Musíme se ptát, proč nás Bůh udržuje v roli služebníků, když jsme dědici Jeho Království? Odpovědí je to, že nás tím chrání.

¹ Louw and Nida, 375.

² Viz Jan 3,1–2; 6,26.66; 12,42; 19,38; Matouš 26,14–16.

Nepřeje si, abychom dopadli jako Ananiáš a Safira. Nemá z toho žádnou radost.

V osmdesátých letech jsme s Lisou pracovali pro dvě globální organizace, jedna měla 450 zaměstnanců a druhá 150 zaměstnanců. Obě měly problémy s vedením, ani v jedné je však neřešili. Jakmile jsme založili vlastní organizaci, úplně jsme změnilí způsob jejího vedení. Některé nápady byly dobré, ale jiné ne. Jeden z nových přístupů zněl: „Budu nejlepším přítelem každého zaměstnance.“ Možná už tušíte, jak to bylo hloupé.

Náš první zaměstnanec byl mladý muž, kterému budu říkat Justin. Udělal jsem z něj svého nejlepšího kamaráda. Hráli jsme spolu basketbal, koukali na filmy, často spolu jedli a dělali všechno to, co dělají nejlepší přátelé. Zpočátku to bylo skvělé. Po roce jsem mu však musel trochu domluvit. Sedli jsme si ke stolu a opatrně jsem zahájil rozhovor slovy: „Justine, když se mnou cestuješ, musíš se k lidem, kteří přijdou k našemu stolu, chovat laskavě. Prosím, usmívej se a mluv s nimi, protože jsou Bohu vzácní.“

To, co následovalo, mě šokovalo. Ukázal na mě prstem a začal mě obviňovat ze všech možných chyb. Vyjmenoval věci, které jsem dělal špatně. Pomyslel jsem si: Ach ne, tohle opravdu dělám? Ale po několika minutách jsem poznal, že mě vidí kriticky. Zastavil jsem se a zeptal se Ducha svatého, co mám dělat. Tiše promluvil: „Propusť ho ze služby.“

Nechal jsem ho vydechnout, než jsem řekl: „Justine, musím tě propustit z našeho týmu.“

Zuřil a vyběhl z našeho domu. Okamžitě jsem se rozbrečel, protože mi na něm záleželo. Najednou Duch svatý zašeptal: „Vrátí se a bude mnohem věrnější.“

O tři měsíce později mi Justin zavolał. Řekl: „Bůh ke mně jasně promluvil a napomenul mě. Volám, abych tě požádal o odpuštění. Přestal jsem vnímat, kam mě Bůh postavil ve tvém a Lisině životě. Přestal jsem vnímat, na jakou pozici vás Bůh v mém životě postavil. Zacházel jsem s vámi oběma jako s obyčejnými lidmi. Jako se sobě rovnými, a ne jako s vedoucími. Je mi to moc líto.“

Rychle jsem odpověděl: „Justine, odpouštím ti.“ Poté jsem se v klidu zeptal, jestli by se k nám vrátil do práce. S radostí souhlasil, a už nikdy jsme v uvedené oblasti neměli problémy.

Teď mám jiné nastavení. Jsem opatrný ohledně sdílení intimních tajemství svého srdce s jakýmkoli zaměstnancem, dokud nevím, že je pevný v tom, co Justin přestal vnímat. Nedělám to proto, abych byl vůči členům našeho týmu rezervovaný nebo neosobní. Dělán to proto, abych je chránil. Nechci, aby zažili to, co se stalo Justinovi. Jakmile však vím, že je konkrétní zaměstnanec v našich vztazích pevný, přijmu ho jako přítele. Někteří členové našeho týmu jsou moji nejbližší přátelé.

V podstatě nám Pán říká: „Dokud nebudete ve svém životě jasně chápat, kdo jsem já, a dokud nebudete jasně chápat, kým jste vůči mně vy (bázeň před Bohem), musím vás držet na úrovni služebníků, i když jste dědicové – synové nebo dcery mého Království. Je to proto, abych vás chránil, abyste nezažili podobný soud jako Ananiáš a Safira.“

Ježíš říká svým učedníkům:

„Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce.“ (Jan 15,15)

Ježíš v podstatě říká: „Až do této chvíle jsem vám neposkytl žádné důvěrné informace – své plány, tajemství nebo intimní oblasti mého srdce. Ale nyní vám mohu důvěřovat, jako jsem důvěřoval Mojžíšovi a Abrahamovi.“ To je důvod, proč nám všem Ježíš říká:

„Jste moji přátelé, pokud...“ (Jan 15,14)

Zpíváme písně, kážeme a nenuceně mluvíme o tom, že Ježíš je náš přítel, a někteří jdou dokonce tak daleko, že o něm mluví, jako by to byl jejich kamarád. Málokdy však Jeho slova poslechneme. Slovo „pokud“ je podmínkou. Přátelství není automatické, i když v Něho věříme. Jaká je podmínka přátelství?

„Jste moji přátelé, pokud uděláte, co vám přikážu.“

Existuje podmínka: bázeň před Bohem – chvění se před Jeho Slovem, poslouchání Jeho příkazů okamžitě a bez výhrad, i když to nedává smysl, i když nevidíme užitek nebo to přináší bolest. Stejně jako byli Abraham a Mojžíš pozváni do přátelského vztahu s Všemohoucím Bohem díky své svaté bázni, není tomu jinak ani teď u nás. Když je pro nás prioritou číslo jedna Pánovo srdce a vůle, pak nám může důvěřovat a nabídnout nám přátelství. Jaká čest, jaké privilegium, jaká radost být přítelem Stvořitele vesmíru.

Před koncem této části mi dovoluňte odpovědět na otázku, která ve vás možná zůstává: Dává nám Ježíš příkazy? Ano, jen

v Novém zákoně je přes pět set příkazů. To však nejsou příkazy potřebné pro spasení, protože to je z milosti. Jedná se spíš o přikázání, která oslavují Boha a která jsme zmocněni dodržovat díky svaté bázni. Ježíšova poslední slova před odchodem do nebe byla: „*Jděte tedy a číňte učedníky ze všech národů ... učte je zachovávat vše, co jsem vám přikázal...*“ (Matouš 28,19–20)

Největším přínosem svaté bázně je přijetí do přátelského vztahu s Ježíšem. V další části knihy prozkoumáme další výhody svaté bázně

Uvedení do praxe

Text: „*Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji.*“ (Jan 15,14)

Pointa: Ježíšovu důvěru nezískáme tím, že v Něho prostě uvěříme. Přátelství s Pánem je vyhrazeno těm, kdo se ho bojí.

K přemýšlení: Stojí za to poslouchat Ježíše okamžitě a úplně, i když to nedává smysl, i když se zdá, že z toho nic nemáme, i když to přináší bolest? Stojí přátelství s Ježíšem za to?

Modlitba: Drahý Pane, nade vše si přeji být jedním z Tvých důvěrných přátel. Nechci Tě znát jen vzdáleně. Chci Ti být nablízku. Rozhoduji se pro bázeň před Pánem – bezpodmínečně Tě poslouchat, milovat Tě celým svým srdcem, duší, tělem a silou a opravdově milovat lidi jako Ty. Prosím o to v Ježíšově jménu, amen.

Povolání: Rozhodl jsem se stát Ježíšovým přítelem! Budu poslouchat vše, co mi přikáže.

Přínosy pokladu

6. TÝDEN

*Sleduj stopy svých nohou,
všechny tvé cesty ať jsou pevné.*

PŘÍSLOVÍ 4,26

36 | USTANOVENÍ JEHO ZASLÍBENÍ

Nyní zaměříme svou pozornost na četné výhody svaté bázně. O několika jsme již mluvili včetně té největší – intimity s Bohem. Pokračujme v odhalování poznání toho „*Jak nesmírná je tvoje dobrotivost, kterou jsi uchoval těm, kdo se tě bojí...*“ (Žalm 31,20).

Než se do tohoto úžasného tématu pustíme, je důležité si vyjasnit běžné nedorozumění. Lidé často vykládají Písmo na základě své nebo cizí zkušenosti, namísto toho, aby nechali Písmo utvářet jejich zkušenost. Na Boží zaslíbení se v podstatě pohlíží jako na scénáře typu „možná to vyjde“. Často se u toho objevuje myšlenka: Pokud mi to Bůh chce dát, je to skvělé. Pokud ne, tak to musím přijmout, protože je suverénní. Tato víra dělá z Boha někoho, kdo je vůči svým dětem zaujatý. Je to lež, která může snadno vytvořit skrytou a nevyšlovenou zášť vůči Pánu.

Skutečnost je úplně jiná. Často se musíme potýkat s tím, co Bůh řekl. Abychom to upřesnili a potvrdili, podíváme se do Písma. Vyberme nějaký biblický slib, který by většina považovala za automatický. Bůh řekl Abrahamovi: „... *tvé potomstvo bude povoláno z Izáka.*“ (Genesis 21,12) Toto slovo od Boha spolu s těmi dřívějšími objasnilo Boží zaslíbení: skutečnost, že Abraham bude otcem národa a že přicházející Mesiáš se narodí z Izákova potomstva.

Na základě této informace se podívejme na vznik Izákovy linie počínaje tím, jak mu Bůh vybral nevěstu. Abrahamův služebník cestoval do rodné země svého pána, aby našel Izákovi nevěstu. Po dlouhé cestě stojí u obecní studny a modlí se za jasné znamení od Boha: dívka, která dá bez vyzvání vodu jeho deseti velbloudům, je ta, kterou Bůh „*předurčil pro svého služebníka Izáka*“ (Genesis 24,14).

Na chvíli se zastavme kvůli jednomu detailu. Po dlouhém putování po poušti může jeden velbloud vypít za patnáct minut 114–190 litrů vody. Když to vynásobíte deseti velbloudy, tak je to hodně vody, kterou by měla dívka načerpat. Vyslyšení jeho modlitby by potřebovalo zázrak, ale Rebeka udělá přesně to, za co se modlil! Není pochyb o tom, že je Bohem vybrána, aby se stala Izákovou manželkou.

Poté, co se sluha vrátí domů s Rebekou, vezme si ji Izák za ženu. Splnění Božího zaslíbení však brání velká překážka: je neplodná a nemůže mít děti! Udělal Bůh chybu? Copak nevěděl, že Rebeka nemůže otěhotnět? Jak se to zaslíbení může naplnit? Proč by mu ji vybral? Co by měli Izák a Rebeka dělat? Měli by jen čekat na splnění slibu, až se jednoho dne zázračně otevře její lůno?

Při hledání naší odpovědi se kvůli náповědě podívejme na Abrahama. Byl to odvážný modlitebník. Byl to on, kdo vyzval Boha, aby se držel své přirozenosti a nezničil Sodomu a Gomoru kvůli deseti spravedlivým lidem. Z Písma víme, že učil svého syna, aby dělal totéž (Genesis 18,19). Není překvapivé, že čteme:

„Izák prosil Hospodina za svou ženu, protože byla neplodná. Hospodin jeho prosby přijal, a jeho žena Rebeka otěhotněla.“
(Genesis 25,21)

Pokud by existovalo Boží zaslíbení, které by se naplnilo bez jakéhokoli lidského přičinění, byla by to Rebečina schopnost mít děti. Ale nebylo tomu tak. Aby se toto Boží zaslíbení naplnilo, vyžadovalo to od Izáka velmi konkrétní jednání. Musel *prosit*. Hebrejský slovník uvádí: „Základním významem tohoto slova je volání k Pánu.“ Nebyla to tedy jen náhodná modlitba, ale vroucí prosba, která se nespokojila se zápornou odpovědí. To je typ modlitby, která se líbí Bohu. Je nám řečeno:

„... Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“
(Jakubův 5,16)

Apoštol Jakub píše, že účinná modlitba je upřímná nebo vášnivá. Uvádí příklad Eliáše, který se modlil za déšť. Sedmkrát se Eliáš musel vášnivě modlit na kolenou se skloněnou hlavou a sedmkrát poslat svého sluhu, aby se podíval, zda už přicházejí dešťové mraky. Jeho víra se odmítla vzdát, dokud se na zemi nenaplnilo Boží zaslíbení (1. Královská 18,41–45).

Izák znal Boží vůli a vroucně volal, aby se naplnila na zemi. Platí totéž pro všechny věřící? Je nám řečeno:

„Věčně, Hospodine, stojí pevně v nebesích tvé slovo.“
(Žalm 119,89)

Boží Slovo je zakotveno v nebi. Není náhodou, že není zmíněna země, ale pouze nebe. Proč? Žalmista píše: „*Nebesa, ta patří Hospodinu, zemi dal však lidem.*“ (Žalm 115,16) Hospodinu patří nebe a země (1. Korintským 10,26), ale zemi pronajal na určitou dobu lidstvu.

Na začátku našeho manželství jsme si s Lisou pronajali byt. Sice nebyl náš, ale žili jsme v něm a byl naším domovem. Majitelé se navzdory svému slibu nepřišli nikdy podívat, jak jsme si ho zařídili nebo vyzdobili. Pokud bychom však potřebovali pomoc, určitě by nám ji poskytli.

Bůh obdobným způsobem vlastní zemi, ale pronajal ji lidstvu. To vysvětluje, proč nepřišel do zahrady a nevyrvál Adamovi ovoce z ruky. Dal lidstvu vládu nad zemí (Genesis 1,26–28). Z této perspektivy se musíme ptát, jak se Boží Slovo naplní na zemi? Je nám řečeno: „... *ústý dvou nebo tří svědků bude potvrzeno každé slovo.*“ (2. Korintským 13,1) A v Izajášovi Bůh prohlašuje:

„Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“ (Izajáš 55,11)

Je zajímavé, že v obou textech je specifikováno slovo ústa. Bůh svými ústy vyjadřuje svou vůli. Je však zapotřebí člověka, kterému byla dána autorita na zemi, aby ji vyslovil, a tak se mohla naplnit na zemi. V podstatě ho žádáme, aby přišel a pomohl nám na zemi. V tu chvíli je Jeho zaslíbení potvrzeno na zemi stejně jako v nebi. Jednoduše řečeno, On si svůj přístup do naší „pronajaté země“ nevynutí násilím, pokud nepožádáme, aby se stala Jeho vůle.

Bůh dal Abrahamovi zaslíbení. Představte si, jak Izák prosí: „Bože mého otce, slíbil jsi, že ze mne vzejde národ a moji potomci

budou požehnáni. Žádám Tě, abys otevřel lůno mé ženy, aby porodila děti. Amen.“ Výsledkem je naplnění Boží vůle.

Nyní se podívejme na náš největší vzor: na Ježíše.

„Ježíš za svého pozemského života přinesl s bolestným voláním a slzami oběť modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí; a Bůh ho pro jeho pokoru slyšel.“
(Židům 5,7)

Opět se setkáváme se slovem prosba, ale tentokrát je spojeno s hlubokou úctou k Bohu. To je další část skládačky. Vyžaduje to nejen neúnavnou víru, která mluví (křičí), dokud se Boží zaslíbení na zemi neprojeví, ale také bázeň před Bohem, aby se naplnily sliby, které Bůh dal svému lidu. Všimněte si, že Bůh „vyslyšel“ Ježíšovy modlitby. Jednou věcí je modlitba, ale tou další je její vyslyšení. Existují nevyslyšené modlitby? Rozhodně. Jakub píše: *„Prosíte sice, ale nedostáváte, protože prosíte nedobře: jde vám o vaše vášně.“* (Jakubův 4,3) Znovu se musíme podívat na své motivy. Bázeň před Bohem je to, co drží naše motivy na uzdě.

Když se bojíme Boha, můžeme se směle modlit a vyhlašovat Boží zaslíbení nebo vůli, která se má splnit na této zemi, ať se zde naplní stejně jako v nebi. To by mohlo být příčinou toho, proč apoštol Pavel ke konci pozemského života píše: *„Bojuj dobrý boj víry, abys dosáhl věčného života...“* (1. Timoteovi 6,12) Je to boj, a prostřednictvím boje se chopíme toho, co přináší věčný život.

Uvedení do praxe

Text: „Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí, slyší, když volají o pomoc, a zachrání je.“ (Žalm 145,19)

Pointa: Lidé často vykládají Písmo na základě své nebo cizí zkušenosti, namísto toho, aby Písmu dovolili utvářet jejich zkušenost.

K přemýšlení: Dovolil jsem, aby se moje přesvědčení odchýlilo od toho, co je deklarováno v Písmu kvůli vlastní zkušenosti nebo zkušenostem druhých? Existují zaslíbení, která se ještě nenaplnila v mém životě, v mé rodině, v mém okolí? Spokojil jsem se s tím, že budu žít mimo tato Boží zaslíbení? Jsem ochoten bojovat o zaslíbení tím, že budu prosit, aby se naplnila i na zemi?

Modlitba: Drahý Pane, ve jménu Ježíše, mi prosím odpusť duchovní lenost, spokojení se s nesplněnými sliby a neochotu bojovat za to, co hlásá Tvé Slovo. Vracel jsem se k minulým zkušenostem, šel vlastní cestou, namísto boje za naplnění Tvé vůle. Činím pokání a rozhoduji se bojovat dobrý boj víry. Chci se modlit za to, aby se Tvá vůle naplnila jak v nebi, tak na zemi. Amen.

Povolání: Rozhodl jsem se bojovat dobrý boj víry, chopit se věčného života, abych viděl Boží vůli naplněnou tam, kde můžu něco ovlivnit.

*Lidé, kteří se bojí Boha,
čelí životu beze strachu.
Lidé, kteří se Boha nebojí,
končí strachem ze všeho.*

RICHARD HALVERSON

37 | BÁZEŇ, KTERÁ ODSTRAŇUJE STRACHY

Žijeme ve světě plném problémů a strachu. Ježíš nám však říká, že to bude ještě horší. Jeho popis toho, co nás čeká, je střízlivý: „*Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocnosti nebeské se zachvějí.*“ (Lukáš 21,26) Tyto strachy a úzkosti oslabují naději, mír a klid. Zanechávají jen neklid, těžká srdce a trvalé trápení. Existuje proti tomu nějaký lék?

„Toto mi praví Hospodin, když mě pevně uchopil svou rukou a varoval mě, abych nechodil cestou tohoto lidu: ‚Neříkejte zrada všemu, čemu říká zrada tento lid, a čeho se bojí, toho vy se nebojte a nestrachujte.‘ Dosvědčujte svatost Hospodina zástupů! Jeho se bojte a strachujte. Vám bude svatyní.“ (Izajáš 8,11–14)

Veškeré strachy a úzkosti odstraňuje svatá bázeň, protože je podpořena Božím slibem o bezpečí. Chvíli o této pravdě přemýšlejte. Představte si, že by všechny ozbrojené síly Spojených států byly pověřeny vaší ochranou. Každý generál by informoval své podřízené důstojníky o tom, že máte nejvyšší prioritu a že je třeba udělat vše potřebné pro vaši bezpečnost. Veškerý arzenál moderních zbraní by byl připraven vás chránit bez ohledu na to, kde byste se nacházeli. Je to téměř nepředstavitelné, ale pokud by k tomu došlo, jsem si jistý, že byste se cítili bezpečně. To však bledne ve srovnání s tím, když Všemohoucí Bůh říká: „Zachovám tě v bezpečí.“ Není divu, že je nám řečeno:

„Ať oněmějí zrádné rty, jež mluví proti spravedlivému tak urážlivě, zpupně, s pohrdáním. Jak nesmírná je tvoje dobrotivost, kterou jsi uchoval těm, kdo se tě bojí, a prokázal těm, kteří se k tobě utíkají, před zraky všech lidí.“ (Žalm 31,19–20)

Slib zjevné dobroty být v úkrytu Boží přítomnosti, v bezpečí před těmi, kdo by se nám pokusili ublížit, není dán každému. Je dán těm, kdo se bojí Boha. Po celá léta jsme s Lisou snášeli lži, pomluvy, obvinění a hrozby namířené proti nám. Žertoval jsem s přáteli: „Nevyhledávejte si moje jméno, protože budete zaplaveni články, které mě odsuzují.“ Dali jsme si záležet na tom, abychom mlčeli a nebránili se. Místo toho jsme tyto útoky odevzdávali Bohu, jehož se bojíme, a byli jsme svědky Jeho neustálé ochrany. Nebylo to snadné. Byly chvíle, kdy jsem zvedal ruce k Bohu na znamení toho, že Mu odevzdávám obvinění nebo hrozby. Volal jsem: „Otče, svěřuji to do Tvých rukou. Prosím, chraň nás.“ Nikdy nás nezklamal.

Byli jsme svědky toho, jak svatá bázeň chránila spoustu lidí, které známe. Před několika lety jsem mluvil k 1500 lidem v našem rodném městě. Na bohoslužbě mnozí vyměnili svůj

lidský strach za bázeň před Bohem. Mezi těmi, kteří zareagovali a byli osvobozeni od strachu, byla jedna matka se svou dcerou. Když se další večer vracely z nákupu domů, potkali je tři ozbrojení muži. Tito muži je donutili otevřít dům. S největší pravděpodobností bylo jejich záměrem obě ženy okrást, znásilnit a možná i zavraždit.

Matka později řekla: „Nebýt toho předchozího večera, byla bych ochromená strachem, nevydala bych hlásku a vyhověla bych jejich požadavkům. Ale řekla: „Ignorovala jsem jejich příkaz pustit je do domu a okamžitě jsem se začala nahlas modlit, aby nás Ježíš zachránil. Moje sebevědomí, síla a pokoj rostly tím víc, čím víc jsem křičela.

Muži se začali třást a přikázali mi, abych se přestala modlit. Nakonec jim došla trpělivost a ve vzteku začali křičet: „Přestaň, přestaň, přestaň se modlit!“ Ti tři muži nebyli připraveni na setkání s tak sebevědomými ženami. Útočníci byli zmatení, a zatímco se soustředili na matku, dceři se podařilo vklouznout do domu, aby přivolala pomoc. Když si ti muži uvědomili, že se ztratila, utekli.

Když jsem téhož roku sloužil v Houstonu v Texasu, jiná mladá žena vyměnila svůj strach za svatou bázeň. Týden poté nastoupila po nákupu do auta. Na zadním sedadle byl schovaný muž s nožem. Přikázal jí, aby jela. Místo toho, aby ji přemohl strach, křičela k Ježíši a nepřestala. Jela několik hodin s mužem, který ji žádal, aby už byla zticha, ale ona ho neposlechla. Nakonec řekl: „Zastav!“ Když zastavila, otevřel zadní dveře a utekl.

V určité době se aramejský král rozzuřil kvůli prorokovi Elizeovi a poslal vojáky, aby ho zatkli, Eliášův služebník byl první,

kdo zahlédl vojáky, koně a vozy. Byl přemožen strachem. Elizeus mu řekl: „*Neboj se, protože s námi je jich víc než s nimi.*‘ *Potom se Eliša modlil: ‚Hospodine, otevři mu prosím oči, aby viděl!‘...“* (2. Královská 6,16–17) Bůh to udělal a služebník viděl na svahu spoustu andělských koní a ohnivých vozů.

Ježíš se často setkával s davy, které na Něj braly kameny. Jindy se Ho dav pokusil shodit ze skály. Při každé situaci, kdy Mu šlo o život, prostě odešel bez zranění (viz Lukáš 4,29; Jan 8,59; 10,39).

Pokud Bůh dovolí projít utrpením někomu, kdo se Ho bojí, tak je to pouze tehdy, když je to k Boží slávě. Avšak i v těchto situacích existuje důvěra ve svatou bázeň, která odstraňuje lidský strach. Podívejme se na tři mladé hebrejské muže, kteří byli postaveni před nejmocnějšího krále na zemi – před babylonského krále Nebúkadnesara. Postavil velkou modlu a vydal nařízení, že všichni lidé se před ní mají poklonit, kdykoli v zemi zazní hudba.

Tito tři mladí muži se báli Boha a odmítli hřešit tím, že by uposlechli králova nařízení. Byli přivedeni před velmi rozzlobeného krále, který je mohl nechat okamžitě hodit do ohnivé pece. Báli se tito mladíci? Poznáte to sami podle toho, co rozzuřenému králi řekli: „*Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivé pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme.*“ (Daniel 3,17–18)

Jaká důvěra! Zůstali klidní a neměli strach, i když se v Písmu píše: „*Tu se Nebúkadnesar velice rozlítil a výraz jeho tváře se*

vůči Šadrakovi, Měšakovi a Abed-negovi změnil...“ (verš 19) Tito muži se báli Boha, a proto věděli, že je vysvobodí bez ohledu na to, jestli zůstanou naživu nebo zemřou. Byli hozeni do pece, ale vyšli z ní bez zranění. Dokonce nebyli cítit kouřem. Nezačali se krále bát, i když to pro ně znamenalo smrt.

Apoštol Pavel jakožto člověk, který se Boha velmi bál, měl stejný postoj. Když čelil možné popravě, prohlásil: *„Toužebně očekávám a doufám, že v ničem nebudu zahanben, ale veřejně a směle jako vždycky i nyní na mně bude oslaven Kristus, ať životem, ať smrtí. Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.“* (Filipským 1,20–21) Proč je umírání pro oslavu Krista ještě lepší – nebo, jak je to v jiných překladech – „mnohem lepší“ než život? Bázeň před Bohem, která je počátkem moudrosti, nám zjevuje správný pohled na tento i příští život. Proto Ježíš říká: *„A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může i duši i tělo zahubit v pekle.“* (Matouš 10,28)

Když jsem před lety cestoval a sloužil, tak jsem se bál o své děti. Bůh mi tehdy řekl: *„Johne, jakýkoli strach ve tvém životě pouze odhaluje to, co jsi nevložil pod kříž. Danou oblast máš stále ve svých rukou.“* Činil jsem tehdy večer pokání, úplně jsem dal naše syny Bohu a už jsem se nikdy nestaral o jejich bezpečnost. Bázeň před Pánem nás vede k tomu, abychom se všichni odevzdali Ježíši. Když to uděláme, žijeme v tom, po čem ostatní velmi touží, ale nemohou to najít: v míru, důvěře a osvobození od strachu.

Uvedení do praxe

Text: „Bázeň před Hospodinem vede k životu; nasycen přečkáš noc a nic zlého tě nepostihne.“ (Příslaví 19,23)

Pointa: Jakýkoli neužitečný strach ve vašem životě pouze odhaluje to, co jste nevložili pod kříž. Daná oblast je stále ve vašich rukou.

K přemýšlení: V jakých oblastech svého života bojuji se strachem? Je to moje zdraví, finance, manželství, děti, práce, škola, odmítnutí, pronásledování pro mou víru nebo jiná oblast mého života? Odevzdal jsem tuto oblast svého života Ježíši úplně, nebo ji stále vlastním?

Modlitba: Drahy Pane, odpusť mi, že jsem Ti neodevzdal ..... (uvedte, o co jde). Přemýšlím o tom a je jasné, že jsem si to ponechal. Moje nejistota odhaluje nedostatek svaté bázně v této oblasti mého života. Činím pokání a odevzdávám Ti ..... (uvedte, čeho se to týká). Svěřuji Ti každou oblast svého života jako svému Pánu. Amen.

Povolání: Ježíš je můj Pán. Odevzdávám Mu vlastnictví všech oblastí mého života. Kéž se mi to stane podle Jeho vůle.

*Zasvěť už chlapce do jeho cesty,
neodchýlí se od ní,
ani když zestárne.*

PŘÍSLOVÍ 22,6

38 | DĚDICTVÍ

Svatá bázeň má ještě další velký přínos: zbožný odkaz. Dovolte mi, abych vám položil několik otázek. Co se vám vybaví, když se řekne Benedict Arnold? Napadla vás jako první myšlenka, že to byl zrádce? Co třeba Matka Tereza? Napadnou vás Misionářky milosrdenství? Co třeba Adolf Hitler? Napadá vás „tyranský diktátor, který zavraždil miliony“? A co Albert Einstein? Je to ten, kdo vymyslel teorii relativity?

To, co vás napadlo, je pravděpodobně odkazem těchto dobře známých osobností. Faktem je, že všichni nějaký odkaz vytváříme. Je však dobré si položit otázku, zda se na nás bude vzpomínat v dobrém či ve zlém? Ještě důležitější však je to, jak bude naše dědictví vnímáno v nebi – jako prospěšné, nebo jako škodlivé pro budování Božího věčného království?

Jednou z definic slova *odkaz* je podle *Merriam-Webster* „něco, co předek předal nebo od něj potomek přijal“.¹ Jak bázeň před

---

¹ Merriam-Webster.com Dictionary, s. v. „legacy“, accessed November 1, 2022, <https://www.merriam-webster.com/dictionary/legacy>

Bohem ovlivňuje naše potomky? Pro začátek se vraťme k otci víry, Abrahamovi. Když ho na hoře anděl zastavil před zabitím Izáka, Bůh mu řekl:

„... jistotně ti požehnám a tvé potomstvo jistotně rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé potomstvo obdrží bránu svých nepřátel...“ (Genesis 22,17)

Četl jsem tato slova řadu let a přemýšlel jsem, proč existuje dvojí požehnání. Nakonec mě přemohla zvědavost, a tak jsem se obrátil na rabína, který mi řekl: „V židovském chápání, když máte dvojí sdělení, jako je toto, jde o násobení..., a přestože je jedno sloveso v přítomném čase a druhé v budoucím, bere se to jako jedno požehnání pro otce Abrahama. Bůh prostě slibuje, že bude požehnáno i jeho potomkům. Jinými slovy, když ti budu, Abrahame, žehnat, budu ti i nadále žehnat prostřednictvím tvých dětí.“

Svatá bázeň prospívá našim potomkům: „*Obdrží bránu svých nepřátel.*“ To je úžasné. Za chvíli o tom budeme diskutovat, ale nejprve je tu další pravda obsažená v rabínových slovech, která by měla být vyzdvižena. Svátá bázeň je našim požehnáním prostřednictvím našich potomků, což platí nejen v tomto životě, ale navěky.

Naše věčnost je ovlivněna tím, že naši potomci pro nás vytvářejí větší čest a vliv jak v naší blízké budoucnosti, tak v příštím životě. Pro upřesnění uvedu příklad. Archie Manning byl rozehrávačem NFL v New Orleans Saints po dobu deseti sezon. Tým pod jeho ofenzivním vedením se dostal na metu 0,500 pouze jednou. Dalších devět sezon bylo ztrátových. Většina lidí by na něj zapomněla, ale dva z jeho synů, Peyton a Eli, vyhráli dohromady čtyři Super Bowly a byli

nejužitečnějšími hráči Super Bowl a ligy. Teď zná Archieho více lidí díky jeho synům. Proto se mu ve světě sportu dostává větší cti a vlivu.

Na věčnosti budou mít mnozí větší čest a vliv díky poslušnosti svých potomků při budování Království. Vynikajícím příkladem je Abraham. Jeho věčný vliv posílili jeho potomci: Josef, Samuel, David, Daniel, Izajáš a samozřejmě Ježíš. A to uvádíme jen některé. I nyní jeho odkaz pokračuje. Toto požehnání platí pro všechny, kdo se bojí Boha: „... *nezhrouť se nikdy, spravedlivý zůstane v paměti věčně.*“ (Žalm 112,6) Mnozí si myslí, že všechno začíná v nebi. To však není pravda. Jako věřící jsme již začali utvářet věčné dějiny, protože je nám řečeno: „*Jejich dobré skutky budou připomínány navždy.*“ (Žalm 112,9)

Nyní se vraťme k Božímu zaslíbení, že naši potomci budou vítězi: „... *obdrží bránu svých nepřátel.*“ V modernějším jazyce by se dalo říct, že naši potomci nebudou přemoženi těmi, kdo pohrdají Bohem, ale místo toho budou úspěšnými vůdci a vlivnými lidmi (Deuteronomium 28,13). Možná si myslíte, že se to vztahuje pouze na Abrahama a jeho přímé potomky. Je nám však řečeno: „To proto, aby požehnání dané Abrahamovi dostaly v Ježíši Kristu i pohanské národy, abychom zaslíbeného Ducha přijali skrze víru.“ (Galatským 3,14) To je skvělá zpráva!

„Blaze muži, jenž se bojí Hospodina, jenž velikou zálibu má v jeho přikázáních! Jeho potomci se stanou bohatýry v zemi, pokolení přímých bude požehnáno.“ (Žalm 112,1–2)

Slovo *pokolení* znamená „dlouhý čas“² a vztahuje se k našemu potomstvu.³ Zacharjáš prorokoval: „... a *milosrdenství* jeho od

2 Ludwig Koehler et al., *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament* (Leiden: E. J. Brill, 1994–2000), 217.

3 Warren Baker and Eugene E. Carpenter, *The Complete Word Study Dictionary: Old Testament* (Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2003), 231.

pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí.“ (Lukáš 1,50) Nejen že naši přímí potomci budou úspěšní, ale tento slib zahrnuje celé generace. Skvělým příkladem je život dvou mužů, kteří se narodili na počátku osmnáctého století.

Tím prvním je Max Jukes. Sociolog Richard Dugdale navštívil v roce 1874 třináct okresních věznic v severní části státu New York. Našel šest osob se čtyřmi různými příjmeními, které byly pokrevně příbuzné. To vzbudilo jeho zvědavost a vedlo ho k hlubšímu zkoumání rodové linie. Dovedlo ho to až k dávnému holandskému osadníkovi jménem Max Jukes, který se narodil někdy mezi lety 1720 a 1740. Po letech usilovného výzkumu Dugdale dohledal 540 Jukesových potomků. Mezi nimi bylo 76 odsouzených zločinců, 18 majitelů nevěstinců, 120 prostitutek a více než 200 příjemců sociálních dávek. Stručně řečeno existovaly generační hříchy, které vedly k množství dysfunkčního chování a stály vládu v dnešní měně desítky milionů dolarů.⁴

Srovnajme ho s Jonathanem Edwardsem, který se narodil ve stejné době. Byl to buditel, který napsal řadu knih a inspiroval mnohé k tomu, aby zvěstovali evangelium národům. V roce 1727 se oženil se Sarah Pierpontovou. Tento manželský pár se velmi bál Boha. Četli Bibli a každý večer se po celý život společně modlili. Měli jedenáct dětí a Jonathan se nad každým dítětem denně modlil za požehnání. Řekl: „Každý dům by měl být malým kostelem.“ 1394 známých potomků Jonathana a Sarah potvrzuje Boží slib těm, kdo se ho bojí, že budou vlastnit brány svých nepřátel a jejich děti budou všude úspěšné. Mezi jejich potomky je 13 vysokoškolských nebo univerzitních prezidentů, 65 vysokoškolských nebo univerzitních profesorů,

⁴ Richard Louis Dugdale, *The Jukes: A Study of Crime, Pauperism, Disease and Heredity*, Georgia State University College of Law Reading Room, January 1, 1969, <https://readingroom.law.gsu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1000&context=buckvbel>.

3 senátoři Spojených států, 30 soudců, 100 právníků, 60 lékařů, 75 armádních a námořních důstojníků, 100 služebníků a misionářů, 60 významných autorů a 1 viceprezident Spojených států, Aaron Burr. Jejich potomci nestáli vládu ani dolar.⁵

Když byli naši čtyři synové malí, tak jsem bojoval s obavami, že se jejich životy nenaplní proto, že jim buď bude vadit to, že jejich táta bude na cestách kázat někdy i přes dvě stě večerů v roce, nebo že budou mít odpor k Bohu kvůli tomu, že mě povolal do služby. Jednoho večera těsně po službě na konferenci daleko od domova, jsem si uvědomil, že můj nedostatek svaté bázně mi brání v tom, abych jejich životy přenechal Ježíši. Křičel jsem v modlitbě: „Otče, tyto čtyři synové už mi nepatří. Už patří Ježíši. Můžeš si s nimi dělat, co chceš, ale ďábel se jich nikdy nedotkne!“ Od toho dne jsem se o jejich životy nebál.

Brzy nato mi Bůh prostřednictvím svého Slova zjevil významnou pravdu. Pinchas byl vnukem kněze Árona. Měl vášeň pro Boha a lid Izraele. Jeho silná svatá bázeň ho vedla k tomu, před čím se ostatní věřící krčili. Odvážně hájil to, co bylo správné. Díky tomu Bůh řekl: „*Proto vyhlas: Hle, daruji mu svou smlouvu pokoje. Ta bude pro něho i pro jeho potomstvo smlouvou trvalého kněžství za to, že horlil pro svého Boha...*“ (Numeri 25,12–13) Jeho potomkům byl v podstatě přislíben důvěrnější vztah s Bohem díky jeho svaté bázni. Duch svatý mi ukázal, že ochrana našich synů spočívá v Lisině a mé vroucí poslušnosti Boží vůli.

Naši synové jsou dospělí a každý z nich pracuje v Messenger International nejméně devět let. Dva jsou vydávající autoři,

5 Robert Alan Ward, „*The Descendants of Jonathan Edwards*“, White Mountain Independent, September 27, 2019, https://www.wmicentral.com/community_beat/religion/the-descendants-of-jonathan-edwards/article_9e54e16d-59c5-5cf2-a99f-dea187da978a.html.

všichni jsou vedoucí, a co je nejdůležitější, všichni žijí ve svaté bázni před Bohem. Lidé se neustále ptají, co jsme udělali pro to, abychom vychovali zbožné muže. Upřímně řečeno, nemělo to nic společného s naší moudrostí a našimi četnými rodičovskými chybami, jimiž by se daly naplnit svazky knih. Co jsme však udělali správně, byl život v hluboké bázni před Bohem.

Když se naši synové během dospívání na krátkou dobu vydali vlastní cestou, volali jsme s Lisou k Pánu, aby se Jeho zaslíbení v našich synech upevnilo. My jsme mezitím pokračovali v životě v bázni před Bohem. Nikdy jsme neztratili víru, a vy byste ji také neměli ztratit. Boží slib vám, kteří se bojíte Boha, zní, že vaše děti „budou mocné na zemi“ (Žalm 112,2).

Uvedení do praxe

Text: „*Tvá žena bude jak plodná réva uvnitř tvého domu, tvoji synové jak olivové ratolesti kolem tvého stolu. Hle, jak bývá požehnán muž, který se bojí Hospodina.*“ (Žalm 128,3–4)

Pointa: Když stále žiješ ve svaté bázni, něco významného se přenáší na tvé potomky. Nejen že budou mít vliv, ale jejich prostřednictvím budeš i nadále požehnán.

K přemýšlení: Jak se dívám na své děti (nebo budoucí děti)? Bojím se o jejich budoucnost? Dal jsem je zcela pod vládu Ježíše? Žiji před nimi ve svaté bázni? Vnímám je, modlím se za ně a mluvím s nimi podle toho, jak se zrovna chovají, nebo podle Božích zaslíbení?

Modlitba: Drahý Pane, ve Tvém Slově se píše, že si zajistím trvalé dědictví tím, že budu žít ve svaté bázni. Věřím Tvému slibu, že mé děti budou na zemi mocné, budou mít vliv, budou úspěšné a přinesou čest Tvému i mému jménu. Zavazuji se, že se budu i nadále směle modlit, aby tyto sliby pořád platily. Prosím o to v Ježíšově jménu, amen.

Povolání: Moje děti jsou mocné na zemi, úspěšné všude, kam půjdou, a patří jim brány jejich nepřátel.

*Když definujeme,
v čem spočívá
skutečná moudrost člověka,
je nejvhodnější použít slovo,
které jasně vyjadřuje bázeň Boží.*

AUGUSTIN Z HIPPA

6. týden – 4. den

39 | NEJDŮLEŽITĚJŠÍ VĚC

Téma této kapitoly je tak rozsáhlé, že by se o něm dala napsat celá kniha. Ale bez tohoto tématu by toto poselství nebylo úplné. Přistupujte tedy k této kapitole jako k úvodu k důležitému aspektu svaté bázně.

Poslouchejte následující slova z nitra našeho Stvořitele – slova života, slova pravdy, slova ochrany, slova, která jsou trvalejší než slunce, měsíc a hvězdy, slova pevnější než země, na které stojíme:

„Blaze člověku, jenž našel moudrost, člověku, jenž došel rozumnosti. ... Je drahocennější než perly, nevyrovnej se jí žádné tvé skvosty.“ (Příslloví 3,13.15)

Na tomto světě není nic, co by se vyrovnalo ceně zbožné moudrosti. Je pozoruhodné, že vůbec nic! To je důvod, proč je nám řečeno: „... *Snaž se získat moudrost, za všechno své jmění získáš rozumnost.*“ (Příslaví 4,7) – a jakmile je nalezena, „*Její cesty vedou k blaženosti, všechny její stezky ku pokoji.*“ (Příslaví 3,17)

V každém svém rozhodnutí bychom měli hledat Boží moudrost. Je nám totiž řečeno: „*Obklop se jí, vyvýší tě; oslaví tě, když ji obejmeš.*“ (Příslaví 4,8) Jaké velkolepé zaslíbení! Hebrejské slovo pro velký je definováno jako „pozvednout, být povýšen“. Když Bůh někoho povyšuje, tak ho o toto postavení nemůže nikdo a žádná okolnost připravit! Moudrost je tedy cestou k trvalé důležitosti.

Moudrost je však třeba objevit. Je skrytá, ale ne nedosažitelná. Jakmile je objevena, přináší obrovské výhody. Jak ji tedy nalezneme?

„*Bázeň před Hospodinem je počátkem moudrosti.*“ (Žalm 111,10; Příslaví 9,10)

Hebrejské slovo pro začátek je důležité. Nachází se v prvním verši Bible: „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.*“ Toto slovo znamená „výchozí místo“. Svatá bázeň je výchozím bodem moudrosti. Představte si to následovně: Představte si sklad plný veškeré moudrosti, kterou potřebujete k trvalému úspěchu. Jsou však jen jedny dveře a jeden klíč, které vám do něj mohou získat přístup: svatá bázeň. Izajáš píše: „*Bude věrnou jistotou tvé budoucnosti, klenotnicí spásy, moudrosti a poznání, jejímž pokladem je bázeň před Hospodinem.*“ (Izajáš 33,6)

V podstatě neexistuje žádná trvalá moudrost bez bázně před Bohem. Svatá bázeň je zdrojem trvalé moudrosti, ale její přínos pokračuje i do dalších oblastí:

„Bázeň před Hospodinem je zdroj života, pomůže uniknout léčkám smrti.“ (Příslaví 14,27)

Chci zdůraznit dvě klíčová slova: *zdroj* a *léčka*. Hebrejské slovo pro zdroj má význam „proudění“ nebo stálý zdroj. Žít dobře nevyplývá z občasných dobrých rozhodnutí, ale z nepřerušného proudu moudrých rozhodnutí, která přinášejí trvalé ovoce.

Druhé slovo *léčka* označuje past nebo návnadu. „Správné pochopení tohoto hebrejského slova je návnada nebo návnada umístěná do lovcovy pasti.“¹ Každý dobrý lovec ví, že ke svému fungování potřebuje past dvě věci. Musí být ukrytá v naději, že zvíře nepozná, že je to past. Musí v ní být nastražena návnada, aby bylo zvíře do pasti přilákáno. Díky lepšímu pochopení klíčových slov se podívejte na další text, který vnáší do uvedené pravdy větší světlo:

*„Bázeň před Hospodinem napomíná k moudrosti...“
(Příslaví 15,33)*

Spojením pravd z těchto dvou textů zjišťujeme, že svatá bázeň je zdrojem, ba dokonce neustálým tokem vedení Boží moudrosti. Je to všudypřítomný rádce, který nedřímá ani nespí, ale neustále nás vede k tomu, abychom se v životě moudře rozhodovali.

Pokud jsme jako lidstvo ponechání napospas sami sobě bez Boží moudrosti, tak po tisíce let dokazujeme fakt, že i přes snahu dělat dobrá rozhodnutí vlastně děláme ta špatná. Proč to tak je? Formy působení smrti a zkázy jsou skryté a záludné. Nijak se neliší od pasti na zvěř. To, co se zdá být dobré, moudré, prospěšné a příjemné, je často pouze návnadou, která vás má

¹ The proper understanding of this Hebrew word is the lure or bait placed in a hunter's trap. Warren Baker and Eugene E. Carpenter, *The Complete Word Study Dictionary: Old Testament* (Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2003), 585.

nalákat na to, co je v důsledku špatné, nemoudré, škodlivé a smutné. Bázeň před Bohem nás před těmito pastmi chrání tím, že nás od nich věrně odvrací.

Když se podíváte na dnešní společnost, máme skvělé a inteligentní muže a ženy, kteří však dělají rozhodnutí, jež vedou do záhuby ty, které ovlivňují. Ostatní lidé jejich hloupost nevidí. V Písmu se píše, že když odmítli svatou bázeň, *„jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství.“* (Římanům 1,21–22). Když se zatemní mysl, zatemní se i vidění. Je jen otázkou času, kdy padneme po hlavě do skrytých a nastražených pastí smrti.

Platí však i pravý opak. Když se budeme držet svaté bázně, máme všudypřítomného, stále dostupného moudrého rádce, který nám dává schopnost činit trvale prospěšná rozhodnutí. I když si nejsme vědomi nastražené smrtelné pasti, tento zdroj nás neustále chrání před nevědomým uvíznutím v pasti.

Podívejme se na tento princip při zkoumání člověka, který neměl smlouvu s Bohem, a přesto se Boha bál. Byl to král Abímelek z Geraru. Vzal Abrahamovu manželku Sáru do svého harému. Brzy nato k němu Bůh v noci přišel a řekl: *„... Kvůli ženě, kterou sis vzal, zemřeš; vždyť je provdaná!“* (Genesis 20,3)

Abímelek volal: *„Pane, ... Učinil jsem to v bezúhonnosti srdce a s čistýma rukama.“* (verše 4–5) Pokud jde o slovo Pán, tak se dozvídáme, že toto slovo znamená doslova „můj Pane“.² Jeho bázeň před Bohem je zcela zřejmá díky tomu, jak Boha oslovuje, i v jeho slovech. Přečtěte si, co mu Bůh říká:

---

2 Baker and Carpenter, *The Complete Word Study Dictionary: Old Testament*, 18

„... I já vím, že jsi to učinil v bezúhonnosti srdce a sám jsem ti zabránil, aby ses proti mně neprohřešil; proto jsem ti nedovolil dotknout se jí.“ (Genesis 20,6)

Bázeň před Bohem mu byla rádcem, který se mu snažil pomoci, aby nepadl do smrtelné léčky. Nástraha měla podobu způsobu, jakým byla falešně představena Sára – jako Abrahamova sestra. Přesto ho svatá bázeň chránila. Jak to, že se tento pohanský král třásl při pomyslení, že si vezme ženu jiného muže, ačkoli podle všeho neměl žádnou smlouvu s Bohem ani neměl psané Boží Slovo? Odpověď najdeme v Pavlových spisech:

„Jestliže národy, které nemají zákon, samy od sebe činí to, co zákon žádá, pak jsou samy sobě zákonem, i když zákon nemají. Tím ukazují, že to, co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci, jak dosvědčuje jejich svědomí, poněvadž jejich myšlenky je jednou obviňují, jednou hájí.“ (Římanům 2,14–15)

Jak je vůbec možné, že se tento pohanský král třásl při pomyslení, že by si vzal ženu jiného muže, když ostřílený pastor nebo ten, kdo po léta navštěvuje církev, spí se ženou jiného muže? Postupem času to vidíme stále častěji. Není to žádná velká věda. I když tento církevní vedoucí nebo návštěvník církve svými ústy vyznávají, že patří Ježíši, nemají bázeň před Bohem. Je nám řečeno:

„A přicházím na to, že trpčí než smrt je žena, je-li léčkou, je-li její srdce síť a ruce pouta. Kdo je Bohu milý, unikne jí, hříšník jí však bude lapen.“ (Kazatel 7,26)

V Písmu se nepíše, že do pasti budou chyceni bezbožní. Lapen bude hříšník, tedy člověk, který nikam nesměruje kvůli nedostatku svaté bázně. Klidně to může být někdo, kdo se hlásí ke křesťanství. Jakub píše opravdovým věřícím: *„Umyjte si ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, lidé dvojí tváře!“ (Jakubův 4,8)*

Naše široce přijímané západní evangelium z našich srdcí systematicky odstraňuje bázeň před Bohem tím, že učí falešnou milost, která nás vede jinak než Boží moudrost. Vytváří nezdravou studnici zvrácených rad, které odstraňují moc milosti, která nás chrání před hříchem. Opravdová milost však není v rozporu se svatou bází.

„Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku...“
(Titovi 2,11–12)

Nemůžeme oddělit pravou Boží milost od svaté bázně Boží. Nejsou v rozporu a obě nás shodně učí a radí nám, abychom se vyhnuli smrtelným pastem.

Tento mor bezbožného chování mezi lidmi hlásícími se ke smlouvě není nic nového. V celé historii Izraele a církve jsme stejný vzorec už viděli. V těchto posledních dnech natolik zesílil, že Ježíš řekl, že bude provázen podvodem. Ztráta svaté bázně otvírá srdce a duše lidí temným radám, které se jeví jako pravda, i když ve skutečnosti nevědomky vedou ke hříchu a smrti.

V současné době v naší společnosti síla bezpráví rychle vzrůstá. Je to, jako byste byli na vzestupu exponenciální křivky. Pokud bude široce přijímaná falešná milost nadále odstraňovat svatou bázeň ze srdcí věřících, bude mnoho lidí hlásících se ke křesťanství smeteno podvodem bezbožnosti. Potřebujeme probuzení svaté bázně, protože nás neustále chrání před oklamáním. Udržuje naše srdce v souladu s pravdou, i když většina lidí bezhlavě propadla klamu.

Přijměte svatou bázeň za svůj velký poklad. Hlídejte ho pečlivěji než miliony dolarů, nejdražší šperky nebo nejhezčí

domov. Tyto cennosti chráníme ve federálně pojištěných bankách, trezorech, sejfech nebo prostřednictvím poplašných systémů, ale naším největším pokladem je bázeň před Bohem. Proto je nám řečeno: „Nade všechno střež své srdce, neboť ono určuje směr tvého života.“ (Příslaví 4,23)

Uvedení do praxe

Text: *„Poslouchejte, jak volá moudrost! Slyšte, jak pochopení zvyšuje její hlas! ... Neboť kdo mě najde, nalezne život a dostane milost od Hospodina. Ale ti, kterým chybím, se zraňují.“*
(Příslloví 8,1.35–36)

Pointa: Pro Kristovy následovníky je tou nejdůležitější věcí získání moudrosti. Bázeň před Bohem je studnicí moudrosti; chrání nás před smrtelnými pastmi.

K přemýšlení: Rozhodl jsem se, že se nebudu držet moudrosti společnosti, která je v rozporu s tím, co říká Slovo Boží? Jsem ochoten být pronásledován za svou víru a poslušnost Jeho Slovu? Jak budu ve svých každodenních rozhodnutích pečlivěji hledat Ježíšovu moudrost?

Modlitba: Drahý Otče, ve jménu Ježíše volám po Tvé moudrosti a porozumění. Otevři mi prosím uši a oči, abych to vnímal. Nechci být bláznem kvůli své vlastní moudrosti. Budu si cenit moudrosti svého Pána Ježíše Krista a spoléhat se na ni nade vše, co může tento svět nabídnout. Rozhoduji se poslouchat, i když budu pronásledován za své přesvědčení nebo poslušnost. Amen.

Povolání: Jsem odhodlán hledat moudrost mého Pána Ježíše při každém mém rozhodnutí.

Bázeň Boží odpovídá pokorným.

AUGUSTIN Z HIPPA

6. týden – 5. den

40 | ÚSPĚŠNÝ ŽIVOT

Hluboko v moudrosti knihy Přísloví je něco, čemu rád říkám „mocná dvojčata“. Tyto dvě ctnosti jdou ruku v ruce a v Písmu se často doplňují. Jsou identifikovány v následujícím verši:

„Pokoru doprovází bázeň před Hospodinem, bohatství, sláva a život.“ (Přísloví 22,4)

Pravá pokora je spojena se svatou bází. Nikdy nepotkáte někoho, kdo se bojí Boha a přitom není pokorný. Ani nenajdete skutečně pokorného člověka, který by se nebál Boha. Slovo opravdu je důležité, protože existuje řada forem falešné pokory. Na tu se hlouběji zaměříme v příští kapitole.

Krátce se podívejme na tři uvedené sliby: bohatství, čest a dlouhý život. Hebrejské slovo pro bohatství je oser a je definováno jako bohatství. Popisuje „všechny druhy bohatství

týkající se pozemků, majetku, dobytka a potomků“. Jeho význam je jasný a nejde o jednorázový slib ohledně svaté bázně. Žalmista také píše:

„Blaze muži, jenž se bojí Hospodina, jenž velikou zálibu má v jeho přikázáních! ... Jmění, bohatství má ve svém domě, jeho spravedlnost trvá navždy.“ (Žalm 112,1.3)

Jde o stejné hebrejské slovo pro bohatství *oser*. To přináší možný rozpor. Někteří lidé považují vlastnictví bohatství jako opak zbožnosti. Pokud však kvůli našemu tradičnímu pochopení odstraníme jasné biblické pravdy, není to ukazatel pýchy, která je rozhodně protikladem svaté bázně?

Musel jsem se s tím smířit už před lety. V prvních letech služby jsme byli s Lisou svědky toho, jak někteří služebníci vyučovali evangelium prosperity. To však mnohé vedlo k tomu, aby se honili za bohatstvím. Důsledky byly destruktivní. Mnohé to vedlo k chamtivosti, což je modlářství. Značná část z nich zbloudila od pravé víry a přivodila si různá trápení. Když jsme viděli tyto negativní důsledky, zareagovali jsme pravým opakem. Začali jsme pohrdat jakýmkoli učením, které vedlo k bohatství nebo prosperitě. Naši nezralost nakonec napravil Duch svatý. Museli jsme se vyrovnat s tím, že bohobojný člověk bude s bohatstvím nakládat správně a nepodlehne pasti chamtivosti.

K čemu je dobré bohatství? Je prostředkem k požehnání druhým lidem. V době psaní této knihy naše služba poskytla více než 53 milionů praktických zdrojů (knih a kurzů) pastorům a vedoucím ve 130 národech ve 118 jazycích. Vytvořili jsme také aplikaci nazvanou MessengerX, která obsahuje spoustu zdrojů pro učedníky ve 122 jazycích. Byla stažena ve 230 zemích a její použití je bezplatné. Tyto projekty stály desítky milionů dolarů.

Co kdyby muži a ženy, kteří tuto snahu podporovali, věřili, že synonymem zbožnosti je nedostatek nebo chudoba? Pokud by tomu věřili, neměli bychom k dispozici několik milionů.

Je obrovský rozdíl mezi chamtivostí a využíváním vlastního bohatství pro požehnání druhých lidí. Ti, kteří se skutečně bojí Boha, ten rozdíl znají a chamtivosti se vyhýbají. V Novém zákoně čteme o Ježíšově ukřižování:

„Když nastal večer, přišel zámožný člověk z Arimatie jménem Josef, který také patřil k Ježíšovým učedníkům. Ten přišel k Pilátovi a požádal o Ježíšovo tělo. Pilát přikázal, aby mu je dali.“ (Matouš 27,57–58)

Josef byl bohatý a v Písmu je nazýván Ježíšovým učedníkem. Ironické je to, že většina Ježíšových následovníků uprchla a schovala se. Přesto má tento bohatý muž odvalu pramenící z jeho svaté bázně. Ignoroval zastrašování židovských vůdců a moc Říma a obrátil se na Piláta se žádostí o Ježíšovo tělo. Jak statečný muž!

Nechápejte to prosím špatně. Pokud je někdo chudý, znamená to snad, že mu chybí Boží bázeň? Ne! Písmo je plné mužů a žen, kteří neměli majetek. Dělá to z nich méně zbožné lidi? Rozhodně ne! Skutečné bohatství se neměří penězi nebo majetkem, ale schopností pomáhat druhým. Toto zaslíbení je určené i nám:

„Okuste a uzříte, že Hospodin je dobrý. Blaze muži, který se utíká k němu. Žijte v Hospodinově bázni, jeho svatí, vždyť kdo se ho bojí, nemají nedostatek.“ (Žalm 34,9–10)

Je to zbožná touha ovlivnit druhé pro Království, ať už jde o modlitby, jídlo, finance, vyučování, napomínání, pohostinnost nebo službu. Je dobré mít dostatek zdrojů pro uskutečnění všeho,

co je potřeba pro naše Bohem dané poslání. Zbožní lidé o to usilují a během tohoto procesu jsou oni sami požehnáni. Pyšní, nábožní a závistiví lidé utrácejí svou energii argumentováním, proč by věřící měli být chudí, a drží lidi v přesvědčení, které není založeno na Písmu.

Král Šalomoun vedl a učil svůj lid bázni před Bohem. Během této doby „Juda i Izrael bydleli v bezpečí po všechny dny Šalomounovy, každý pod svou vinnou révou a pod svým fíkovníkem, od Danu až po Beer-šebu.“ (1. Královská 5,5) Je nám také řečeno, že lidé „měli co jíst a pít a radovali se“ (1. Královská 4,20). Chvilí přemýšlejte o výroku „každý pod svou vinnou révou a pod svým fíkovníkem“. V celém národě nebyla žádná nezaměstnanost ani chudoba – všichni měli dostatek! Bázeň před Bohem dává moudrost, která prospívá všem, kdo jsou pod jejím vlivem. V tomto případě to byl celý národ. Co by se stalo, kdyby všichni naši vedoucí chodili v bázni před Bohem?

Poslední myšlenkou je, že o toto zaslíbení nemusíme bojovat v modlitbě, jako musel bojovat Izák, aby se otevřelo Rebečino lůno. Ježíš nám slibuje: „*Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.*“ (Matouš 6,33)

Podívejme se na další zaslíbení, na *čest*. Hebrejské slovo pro *čest* v našem úvodním verši je *kabod* a je definováno jako „čest, sláva, majestát, bohatství“. V předchozí kapitole jsme viděli, že toto slovo použil Mojžíš, když toužil vidět Boží slávu. Slovo *kabod* v sobě nese váhu a autoritu, která nevyplývá z titulu nebo pozice, ale spíš souvisí s charakterem. Objevujeme tedy další úžasný přínos svaté bázně: ušlechtilost. Promění nás v důstojné a čestné lidi. Přísloví není jedinou knihou, která tento přínos

zmiňuje. Žalmista používá stejné hebrejské slovo pro ty, kdo se bojí Boha: „... jeho spravedlnost trvá navždy, jeho roh se zvedne v slávě.“ (Žalm 112,9)

Podívejme se na ctnostnou ženu v knize Přísloví. Má úžasné vlastnosti. Je důvěryhodná, moudrá, pilná, energická, pracovitá, bohatá, laskavá, pomáhá potřebným a brání bezmocné. Dalším výjimečným rysem, který je někdy přehlížen a který se týká naší diskuse, je: „*Síla a důstojnost je jejím šatem...*“ (Přísloví 31,25) Jinými slovy, nosí čest jako oděv, který se neliší od našeho oděvu – je viditelná pro své okolí. A jaká je její hlavní přednost?

„*Klamavá je líbeznot, pomíjívá krása; žena, jež se bojí Hospodina, dojde chvály.*“ (Přísloví 31,30)

Je to svatá bázeň! Zde je úžasná realita – vznešenost a důstojnost připisované této ženě jsou dostupné každému muži nebo ženě, kteří se bojí Boha. Za všechna léta svého cestování jsem potkal mnoho významných vedoucích a jednotlivců. Mnoho z nich výrazně ovlivnilo společnost. Mou pozornost však u těchto mužů a žen neupoutá jejich dílo, ale jejich důstojnost. Jejich přítomnost má svou váhu. Vyzařují světlo, lásku, čest a vznešenost. Jejich děti je milují a respektují je a jejich spolupracovníci a přátelé jsou rádi v jejich blízkosti. Zajímavé je, že velká část z nich nejsou veřejně známé osobnosti. Jaká je jejich vizitka? Bojí se Boha!

Třetím slibem v našem úvodním verši je *dlouhý život* neboli dlouhověkost. Je to úzce spjato se skutečnou pokorou. Tento slib rozvedeme v naší další kapitole.

Uvedení do praxe

Text: „Bázeň před Hospodinem znamená nenávidět zlo... Všichni, kdo se bojí Hospodina, budou nenávidět zlo. Já miluji ty, kdo milují mne, a kdo mě za úsvitu hledají, naleznou mne. Bohatství a čest jsou u mne, ustavičný dostatek i spravedlnost.“ (Příslaví 8,13.17–18)

Pointa: Svatá bázeň a pokora slibují bohatství, čest a dlouhý život. Bohatství se neměří množstvím peněz nebo majetku, který máme, ale naší schopností pomáhat druhým. Ušlechtilost je součástí našeho charakteru. Nenajdeme ji v našem titulu nebo postavení.

K přemýšlení: Dívám se na bohatství zdravým způsobem? Usiluji o něj z nejistoty, strachu nebo chamtivosti? Bylo by pro mě lepší usilovat o svatou bázeň a věřit slibu, že budu mít hojnost, abych mohl ovlivňovat druhé? Co pro mě znamená být oblečen do důstojnosti?

Modlitba: Drahý Otče, splň prosím své zaslíbení, že ve své snaze o skutečnou pokoru a svatou bázeň zakusím bohatství, čest a dlouhý život, které jsou potřebné k naplnění mého poslání sloužit druhým. Ve jménu Ježíše, amen.

Povolání: Můj nebeský Otec mi slíbil bohatství, čest a dlouhý život, pokud budu usilovat o svatou bázeň a pravou pokoru.

*Z pošetilosti se raduje,
kdo nemá rozum,
kdežto rozumný muž chodí přímo.*

PŘÍSLOVÍ 15,21

41 | DOBRÝ KONEC

Nemůžeme plně diskutovat o tom, jak žít dobře, pokud k tomu nepřidáme dobrý konec. V osmnácté kapitole jsme se dotkli dlouhověkosti, ale v této kapitole ještě vysvětlíme a prozkoumáme to, jak důležitou roli hraje bázeň před Bohem a pokora.

„Pokoru doprovází bázeň před Hospodinem, bohatství, sláva a život.“ (Příslaví 22,4)

Úžasným přínosem svaté bázně je prodloužení života. Čtete: *„Bázeň před Hospodinem přidává dny.“* (Příslaví 10,27) Jak úžasný slib! A není to jednorázová událost, protože je nám opakovaně řečeno, že moudrost svaté bázně *„rozhojní tvé dny, přibude ti let života“* (Příslaví 9,11). Nejen, že jsou nám přislíbeny další roky, ale také to, že naše dny budou produktivnější.

Další potvrzení se nachází v jednom z přikázání Desatera. Bázeň před Pánem nás inspiruje, abychom bezpodmínečně ctili své rodiče, a tím nám bylo zaslíbeno, *„aby se ti dobře vedlo*

a abys byl dlouho živ na zemi“ (Efezským 6,3). Opět najdeme nejen dlouhověkost, ale také produktivitu. To jsou zaslíbení, o která můžeme žádat v modlitbě.

S tím, co bylo řečeno, je důležité si uvědomit, že bez kvality života se radost z přidaných let zmenšuje. Šalomoun ve svých pesimistických letech napsal: *„Den, kdy zemřeš, je lepší než den, kdy se narodíš.“* (Kazatel 7,1) Je zřejmé, že když psal tato slova, tak si asi neužíval života. Co zajišťuje kvalitu života? Opravdová pokora a bázeň před Bohem.

Před lety jsem se modlil a četl:

„Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vznošeném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám.“ (Izajáš 6,1)

Izajáš viděl Boha v celé Jeho slávě. Jak bylo uvedeno v předchozí kapitole, spatřil Všemohoucího na Jeho trůnu, mohutné anděly a podvaly prahů se otřásaly od křiku. Po této zkušenosti se jeho život radikálně změnil.

Po přečtení zprávy jsem vykřikl: „Pane, to, co potřebuji, je nově vidět Ježíše!“

Duch svatý mi zašeptal do srdce: „Takhle jsem ten verš nezačal. Vrať se a přečti si ho znovu.“

Byl jsem zmaten, ale přesto jsem udělal, co mi řekl. Tentokrát ze stránky vyskočila slova „V roce, kdy zemřel král Uzijáš“.

Pak jsem slyšel: „Uzijáš musel zemřít, než mě mohl Izajáš znovu vidět.“

V té době jsem Uzijáše neznal. Pouze jsem věděl, že byl jedním z mnoha králů Izraele nebo Judska. Ale když jsem začal zkoumat jeho život, objevil jsem několik fascinujících skutečností. Bylo mu pouhých šestnáct let, když byl korunován judským králem, a kraloval padesát dva let. Pro lepší srovnání: za posledních padesát dva let se v úřadu prezidenta Spojených států vystříдалo deset lidí. Uzijáš vládl poměrně dlouho.

Když začal ve věku šestnácti let vládnout nad miliony lidí, udělal moudrou věc – hledal Boha. Čteme: „... *Ve dnech, kdy se dotazoval Hospodina, provázel ho Bůh zdarem.*“ (2. Paralipomenon 26,5) Páni, povedlo se! Moudrost, kterou mu Bůh dal, ho přivedla k velkým úspěchům. Posílil ekonomiku, obnovil města, vybudoval mocnou armádu a získal zpět území, která ztratili jeho otcové. Čteme: „... *Jeho jméno se rozneslo do daleka, neboť se mu dostalo podivuhodné pomoci, takže upevnil svou moc.*“ (2. Paralipomenon 26,15)

Stejně jako u Šalomouna však bázeň před Bohem nebyla jeho pokladem. Čteme tragickou výpověď:

„Jakmile svou moc upevnil, jeho srdce se stalo domyšlivým...“
(2. Paralipomenon 26,16)

Někde ztratil pokoru a svatou bázeň, s níž začínal. Zde je důležitá pravda: uvedené ctnosti mocných dvojčat vytvoří hybnou sílu plodnosti, což znamená, že úspěch bude obvykle pokračovat, i když ho už nebudou ctnosti, které jej iniciovaly a poháněly, nadále provázet. To, co čteme dál, je docela zajímavé:

„... až se úplně zkazil a zpronevěřil Hospodinu, svému Bohu. Vstoupil do Hospodinova chrámu, aby páčil kadidlo na kadidlovém oltáři.“ (2. Paralipomenon 26,16)

Duch svatý mi položil otázku: „Synu, stal se Uzijáš více nebo méně duchovní, když do jeho srdce vstoupila pýcha?“ Okamžitě jsem si uvědomil, že odpověď byla automatická. Vždy jsem si myslel, že když do něčího srdce vstoupí pýcha, stane se méně duchovní. Uzijáš však vstoupil do chrámu, aby udělal před Bohem něco duchovního. Nepoznal bych to, kdyby mi Duch svatý tu otázku nepoložil. V šoku jsem nahlas vyhrkl: „Stal se duchovnějším!“

Duch svatý mi šeptal do srdce: „Duch pýchy a duch náboženství jdou ruku v ruce a navzájem se posilují tím, že se vzájemně skrývají.“ Pýcha brání člověku přiznat, že se stal náboženským, a náboženství zakrývá pýchu svým duchovním chováním.

Pak jsem myslel na farizeje Ježíšovy doby. Podobně jako Uzijáš tito vůdci pravděpodobně začali s opravdovou láskou a svatou bázní před Bohem, ale v určitém okamžiku do jejich srdcí vstoupila pýcha. Vzdálili se od Boha, ale jejich nasazení v duchovních činnostech zesílilo.

Uzijáš byl konfrontován kněžími, kteří poukázali na jeho nebiblické chování. Když byl Uzijáš usvědčen pravdou, rozzlobil se na kněze (také indikátor ztráty pokory) a okamžitě se mu na čele objevilo malomocenství. Zbytek života tohoto krále byl tragický. Musel bydlet v izolaci. Vládu nad královským palácem převzal jeho syn a Uzijáš nakonec zemřel na malomocenství.

Podívejme se na to očima široké veřejnosti. Jedinou zjevnou skutečností pro lid Judska a Jeruzaléma bylo to, že jejich král onemocněl malomocenstvím. Dokážete si představit tu reakci na sociálních sítích? Sítě by zaplavily komentáře typu: „Ach ne!

Náš král je malomocný. Jaká tragédie!“ Nikdo z lidí by netušil, co se za královou nemocí skrývá. Ale Duch svatý nám ukazuje vnitřní souvislost – byla to ztráta svaté bázně a pokory.

Když jsem to viděl, zeptal jsem se Pána na naši dobu. Moje srdce bylo zlomené kvůli mnoha vedoucím v mém životě, kteří padli. Nejčastěji šlo o mimomanželský vztah, ale někdy to bylo způsobeno alkoholismem, drogovou závislostí, chamtivostí nebo jinými neřestmi a nevhodným chováním. Smutně jsem sledoval pád vedoucích, kteří sloužili dříve než my, ve stejnou dobu jako my, a dokonce i po nás. Každý z nich začal s velkou touhou slavit Ježíše. Jak mohli podlehnout tak temnému chování? Neviděli, že ostatní následují stejný vzor?

Duch svatý ke mně znovu promluvil: „Synu, tito padlí vůdci neměli problém s hormony, ale s pýchou.“ Všichni jsme byli svědky toho, jak se jim na čele objevilo malomocenství – jejich vlastní záležitosti, neřesti nebo jiné chování, které vedlo k jejich pádu. Co jsme neviděli, je pýcha, která nahradila jejich svatou bázeň a pokoru. Kdy k tomu dojde, ví jen Bůh. Ani vedoucí to nevědí, protože pýcha zaslepuje svou oběť, aby neviděla jasně.

Díky tomu, co úspěch vytváří, můžeme snadno ztratit ze zřetele to, co nás k němu dovedlo – usilovné hledání Boha s pokorou a svatou bázní. Proto je nanejvýš důležité, abychom v obdobích úspěchu před sebou stále měli Ježíšova slova: „... *beze mne nemůžete nic dělat.*“ (Jan 15,5)

Duch svatý mi toho dne v podstatě řekl: „Johne, novou vizi Ježíše získáš do té míry, do jaké zemře pýcha.“ Proměna je nezbytná a bez nové vize Ježíše propásneme příležitost mu být stále podobnější.

Mnoho velkých mužů a žen neskončilo dobře, ale všichni věřili, že mohou uniknout nevyhnutelnému důsledku ztráty pokory a svaté bázně. Nenechte se zmást – pevně se držte pravé pokory, své naprosté závislosti na Ježíši a učiňte svatou bázeň svým pokladem. Udělejte to a Bůh vám slibuje bohatství, čest a dlouhý život.

Uvedení do praxe

Text: „Slyš, můj synu, přijmi mé výroky, živ budeš mnoho let.“
(Příslaví 4,10)

Pointa: Do jaké míry zemře naše pýcha, do takové míry budeme mít novou vizi Ježíše. Skutečná pokora vychází ze svaté bázně. Je to vědomí, že bez Ježíše nemůžeme dělat vůbec nic. Proto se rozhodujeme být na NĚm zcela závislí.

K přemýšlení: Je pokora v mém životě realitou? Existují oblasti, o kterých si myslím, že je zvládnou sám? Dělam si plány, aniž bych se poradil s Pánem? Dělam rozhodnutí, aniž bych ve svém nitru hledal Jeho potvrzení? Pokud ano, jak mohu tento přístup změnit? Jak mě to, že jsem vděčný, pomůže být jak odvážný, tak pokorný?

Modlitba: Drahý Otče, ve jménu Ježíše mi prosím odpusť pýchu v těchto oblastech mého života: ..... (vyjmenuj je). Činím pokání ze závislosti na sobě samém a z toho, že upřednostňuji sebe před druhými. Očisti mě Ježíšovou krví. Kořím se před Tebou a rozhoduji se nežít pro sebe, ale pro druhé. Amen.

Povolání: Rozhoduji se pro pokoru a bázeň před Pánem, aby vedly můj život.

*Často se modlím: „Ó Bože, pošli obnovu
pokání a Boží bázeň, které se budou šířit
kontinentem, abychom byli ušetřeni
a mohli Tě ctít!“*

A. W. TOZER

42 | HLEDÁNÍ POKLADU

(Poznámka pro čtenáře: Tato kapitola bude delší než obvykle, aby se podařilo celé poselství dobře uzavřít. Pokud jste četli každý den, rozdělil jsem tuto kapitolu na dvě čtení: ráno a večer.)

Ranní čtení: Shrnutí výhod

Na rozsah přínosů, které svatá bázeň poskytuje, je jedna kniha příliš málo. Podrobná studie by si vyžádala mnoho svazků. Zkoumal jsem ji téměř tři desetiletí, a stále jsem v úžasu nad tím, co Duch svatý v Písmu odhaluje. Pojdme tedy tuto knihu uzavřít krátkým pohledem na několik dalších zaslíbení. Podívejte se na každé z nich jako na úvod do vašeho dalšího zkoumání a objevování. Přijměte tato zaslíbení do svého srdce. Nepokoušejte se je opomíjet nebo je vysvětlovat. Mluvte o nich s Bohem. Jestliže se bojíte Boha, jsou to vaše drahokamy, které můžete najít a vzít si je.

„Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo chodí po jeho cestách! Co rukama vytěžíš, budeš i jíst. Blaze tobě, bude s tebou dobře.“ (Žalm 128,1–2)

Všimněte si, že slovo blaze se zde vyskytuje dvakrát. Člověk, který se skutečně bojí Boha, je blažený. Jedním z konkrétních aspektů blaženosti je naše práce. Nikdy nezapomenu na životní událost, která se stala, když jsem byl na počátku osmdesátých let inženýrem pro IBM. Slavili jsme v naší firmě třicet osm let práce jednoho kolegy. Tehdy ráno nás bylo v jeho kanceláři dvanáct.

V jednu chvíli náš oslavenec vyhrkl: „Nenáviděl jsem každý den z těch třiceti osmi let práce.“ Ostatní se zasmáli a souhlasně přikývli.

Na své pozici jsem pracoval jen pár měsíců. Byl jsem mladý a nevzdělaný, takže jsem to nechápal. Zeptal jsem se: „Proč jsi to dělal?“

Výraz jeho tváře se rychle změnil z úšklebku na znechucení, když se ke mně a všem ostatním v kanceláři obrátil. Posměšně pronesl: „Johne, tomu se říká práce! Musíte pracovat, abyste si mohli koupit jídlo a oblečení.“ Podle výrazů ve tvářích ostatních mužů jsem viděl, že sdílejí jeho pocity. Rozhodl jsem se, že už raději budu mlčet, protože jsem nebyl ve společnosti moudrých mužů.

Jediný důvod, proč jsem studoval inženýrství, byl strach, abych si zajistil dobře placenou práci. Jeho poznámka odhalila můj bezbožný strach. Ten den jsem se rozhodl, že o třicet osm let později nebudu říkat nic podobného. Tento strach nemohl řídit můj život. Chtěl jsem věřit Bohu. Mohu s radostí říct, že od té doby jsem si užíval ovoce své práce. Toto zaslíbení platí pro všechny, kteří se bojí Boha. Žalmista pokračuje:

„Tvá žena bude jak plodná réva uvnitř tvého domu, tvoji synové jak olivové ratolesti kolem tvého stolu. Hle, jak bývá požehnán muž, který se bojí Hospodina.“ (Žalm 128, 3–4)

Budete si užívat ovoce své práce, váš partner bude vzkvétat a vaše nadšené děti budou chtít být ve vaší společnosti. Příliš mnoha lidem chybí to, co je popsáno v těchto verších. Ve skutečnosti to odhaluje, co chybí větší části naší společnosti. I když mnozí lidé vydělávají hodně peněz, tak si život neužívají. Nevycházejí se svými partnery a jejich děti nechtějí mít se svou rodinou nic společného. Jejich rodiny spíš chřadnou než vzkvétají – ale je tu naděje od Boha.

Naděje tohoto zaslíbení je specifická a zcela úžasná. Není pro všechny, kdo chodí do církve nebo dokonce vyznávají vztah s Ježíšem. Výslovně říká, že to je Boží požehnání pro ty, kdo se ho bojí.

Vážení čtenáři, svoji pouť tímto poselstvím jste již téměř dokončili. Tím, že jste se dostali až sem, jste se rozhodli bát se Boha. Proto jde o zaslíbení, o které můžete v modlitbě žádat. Volejte k Bohu stejně jako Izák, abyste viděli, jak se tato zaslíbení o svaté bázni naplňují. Zažili jsme dlouhé měsíce, kdy tato zaslíbení nebyla v naší domácnosti realitou. Existovaly určité náznaky, že se možná nenaplní. My jsme se však drželi naděje na Boží zaslíbení a bojovali jsme o ně v modlitbě. Po letech můžeme povědět, že se v naší rodině naplňují.

Vraťme se k jinému Žalmu, který mluví do hloubky o těch, kdo se bojí Boha:

„Haleluja. Blaze muži, jenž se bojí Hospodina, jenž velikou zálibu má v jeho přikázáních! Jeho potomci se stanou bohatýry v zemi, pokolení přímých bude požehnáno.“ (Žalm 112,1–2)

Znovu vidíme slovo blaze ve spojení se svatou bází. Radost je duchovní síla, protože nezávisí na okolnostech, stejně jako štěstí. Radost spíš vychází z věčného Božího Slova. Je naší silou. Činí nás produktivnějšími a plodnějšími.

I v následujícím verši uvidíme, že svatá bázeň zásadně ovlivňuje naše potomky. Nejen že budeme úspěšní my, ale totéž platí i pro naše děti.

Pokračujme:

„Jména, bohatství má ve svém domě, jeho spravedlnost trvá navždy. nezhroutí se nikdy, spravedlivý zůstane v paměti věčně. ... Nemusí se bát zlé zprávy, jeho srdce pevně doufá v Hospodina. Jeho srdce má oporu v Bohu, nebojí se, jednou spatří pád svých protivníků.“ (Žalm 112,3.6–8)

Nedávno jsem mluvil s jednou křesťankou. Mluvila o tom, že až jednou opustíme tento život, tak začne naše věčnost. Rychle jsem zareagoval: „Kdepak. Pro ty z nás, kteří jsme se znovu narodili, naše věčnost už začala.“ Naše současná práce lásky bude pokračovat navždy. Avšak ti, kteří postrádají svatou bázeň, toto zaslíbení nemají. Spíš naopak: *„Jak jejich láska, tak jejich nenávisť i jejich horlení dávno zanikly a nikdy se již nebudou podílet na ničem, co se pod sluncem děje.“* (Kazatel 9,6)

Ti, kdo se bojí Boha, se nebojí špatných zpráv. V dnešní době mnoha sociálních sítí, mainstreamových médií a nepřeborného množství dalších zpráv a klepů jsou špatné zprávy na historickém maximu. Lidé se bojí toho, co přijde. Ale pro ty, kdo se bojí Boha, neexistuje žádný strach nebo obavy z budoucnosti. Jsou sebevědomí a nebojácní. Je nám řečeno:

„V bázni před Hospodinem má člověk pevné bezpečí a útočiště pro své syny.“ (Příslaví 14,26)

Existuje vnitřní důvěra, která doprovází svatou bázeň. To je něco, po čem mnozí touží, ale brzy zjistí, že se to zdá nedosažitelné. Mám přítele Johna Hageeho, který je velmi uznávaným pastorem v Texasu. Bojí se Boha stejně jako kterýkoli vedoucí, jakého jsem kdy potkal. V roce 1973 přišel na jeho bohoslužbu muž, dostal se na pár kroků od něj a vystřelil šest ran z revolveru ráže 38 mm. Pastor John sebevědomě stál a ani se nehýbal. Všech šest střel ho minulo. V době psaní této knihy je tomu padesát let a John stále káže evangelium. V takové situaci by většina lidí ztratila jakékoli zdání rovnováhy, křičela by, padla by na zem nebo by hledala úkryt. John se nepohnul a sebevědomě upíral pohled na střelce. Je nám řečeno:

„Hospodinův anděl se položí táborem kolem těch, kteří se bojí Boha, a bude je bránit.“ (Žalm 34,8)

Andělé mají za úkol chránit ty, kdo se bojí Boha. Vyšetřovatelé později zjistili, že polovina kulek minula pastora Johna o patnáct centimetrů nalevo od jeho těla a druhá polovina ho minula o patnáct centimetrů napravo od jeho těla. Střelec se z takové blízkosti nestrefil! Dokonce i nezkušení střelci by zasáhli cíl z pár kroků na šest pokusů. Věříme tomu, že kulky odklonil Boží anděl.

Judský král Jóšafat byl muž, který byl „*hluboce oddán cestám Hospodinovým*“ (2. Paralipomenon 17,6). Ve třetím roce své vlády vyslal kněze do všech měst svého národa, aby vyučovali Izraelce Božímu Slovu. Čteme:

„Strach z Hospodina dolehl na všechna království těch zemí, které byly kolem Judy, takže proti Jóšafatovi nebojovala.“
(2. Paralipomenon 17,10)

Ve svaté bázni je velká ochrana. Dalším biblickým příkladem je Jákob, který nařídil své rodině, aby se bála Boha a odložila

své modly. Jakmile to udělali, čteme: „*Potom táhli dál. Na okolní města padl děs Boží; proto Jákobovy syny nepronásledovali.*“ (Genesis 35,5)

Těm, kdo jsou oddáni bázni před Bohem, je toho mnoho zaslíbeno. Podívejte se na následující slova:

„Ať tvé srdce ... horlí pro bázeň před Hospodinem po všechny dny. ... Tvá naděje nebude zmařena.“ (Přísloví 23,17–18)

V době, kdy je naděje vzácná, se mnoho duchovních vůdců zaměřuje především na inspiraci, a s Božím Slovem naopak zachází jako s něčím druhotným. Zmíní se jeden nebo dva biblické verše, aby uklidnily seriózní posluchače, ale hlavním tématem kázání jsou inspirativní příběhy. Přestože tyto příběhy budou krátkodobě prospěšné a dojmou lidi – nijak se neliší od inspirativního hollywoodského filmu: nepřinesou slibovanou trvalou odměnu svaté bázně.

Bázeň před Pánem nás odměňuje mnoha způsoby: splněné touhy (viz Žalm 145,19), věrní přátelé (Žalm 119,63.74.79), uzdravení pro naše tělo (Přísloví 3,7–8), identita (Žalm 60,4) a směr života, po kterém tolik toužíme.

„Jak je tomu s mužem, jenž se bojí Hospodina? Ukáže mu cestu, kterou si má zvolit. Jeho duše se uhostí v dobro, jeho potomstvo obdrží zemi.“ (Žalm 25,12–13)

Lze těžko pochopit, proč by si někdo nevážil svaté bázně. Mým upřímným přáním je, abyste viděli její hodnotu, nenechali si ji pro sebe, ale abyste byli jako král Jóšafat, který naučil všechny své poddané bát se Boha.

Večerní čtení: Nalezení svaté bázně

Pán ke mně před více než třiceti lety promluvil, že na konci tohoto věku Bůh zdůrazní svatou bázeň. Velkým přínosem Božího probuzení by bylo naplnění biblického popisu nevěsty, pro kterou se Ježíš vrací. Není „relevantní“ církví, i když je důležitá pro záchranu ztracených. Není církví „řízenou vedením“, ačkoli vedení je zásadní pro vybudování silné církve. Není to „komunitní církev“, i když je komunita životně důležitá, protože pro člověka není dobré být sám. Zde je jediný popis nevěsty, pro kterou se Ježíš vrátí:

„... tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná.“
(Efezským 5,27)

Je to svatá církev! Drahý čtenáři, protože svatost se naplňuje v bázni Boží, náš Pán si upřímně přeje, abys měl v tomto velkém probuzení vliv. Proto je důležité ukončit naši diskusi tím, jak prohloubit naši svatou bázeň.

Dovolte mi, abych se vrátil k úžasné a strhující službě v Malajsii. Během projevu Jeho majestátní a mocné přítomnosti jsem se třásl úžasem a říkal jsem si, Johne Bevere, neříkej jediné špatné slovo a neudělej jediný špatný krok.

Když jsem přecházel po pódiu sem a tam a přemýšlel o tom, z mých úst vyšlo něco, co jsem ještě nikdy nepověděl. Nikdy předtím jsem o tom nepřemýšlel a neuvažoval. Odvážně jsem prohlásil: „Toto je Duch Boží bázně!“

Najednou se mi rozsvítilo. Ve svém nitru jsem křičel: To je ono, to je ono – to je jeden z projevů Ducha svatého! Nikdy jsem si to nespojil dohromady, ale v Písmu je nám řečeno o Ježíši:

*„Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy. Bázní Hospodinovou bude prodchnut. Nebude soudit podle toho, co vidí oči, nebude rozhodovat podle toho, co slyší uši...“
(Izajáš 11,2–3)*

Je uvedeno sedm způsobů toho, jak se projevuje Duch svatý. Ježíš chodil v plnosti všech sedmi, ale jeho potěšení bylo ve svaté bázni. Vyvstává tedy otázka, jak přijímáme Božího Ducha bázně? Ježíš nám říká: *„Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“* (Lukáš 11,13)

Musíme jednoduše požádat našeho nebeského Otce. Není to však náhodná prosba, ale výkřik našeho srdce, který se nesmiřuje se zamítavou odpovědí. Těsně před těmito slovy nám říká: *„... Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete...“* (Lukáš 11,9) Zde je zvýrazněna vytrvalost.

Vraťme se do roku 1994 na konferenci, kde mě pastor opravil kvůli mému kázání o bázni před Bohem. Druhý den ráno na staveništi jsem se začal modlit ve stylu „co jsem udělal špatně?“, ale změnilo se to ve vášnivou touhu po svaté bázni. Byla to rozhodná žádost, která nebrala ne jako odpověď. V té době jsem si nebyl vědom důležitosti daného okamžiku, ale беру to jako jednu z nejdůležitějších událostí v mém životě, která mě zásadně proměnila. I nyní vášnivě prosím svého nebeského Otce o nové naplnění Božím Duchem svaté bázně téměř denně. Podívejme se na další část Písma, která bude mít velký význam pro naši diskusi.

„Můj synu, jestliže přijmeš mé výroky, uchováš-li mé příkazy ve svém nitru, abys věnoval pozornost moudrosti a naklonil své srdce k rozumnosti, jestliže přivoláš porozumění a hlasitě zavoláš

na rozumnost, budeš-li ji hledat jako stříbro a pátrat po ní jako po skrytých pokladech, tehdy pochopíš, co je bázeň před Bohem, a dojdeš k poznání Boha.“ (Příslaví 2,1–5)

Musí tam být hluboký křik spojený s usilovným hledáním svaté bázně, který se neliší od hledání ztraceného diamantového zásnubního prstenu nebo ztracených zlatých šperků. Jsem si jistý, že jste se dívali na programy nebo filmy s hledači pokladů, které vždy vyjadřují pocit jejich nekonečné vytrvalosti. Jedním z nich je fiktivní film *Národní poklad*.¹ Byl natočen v roce 2004 a zobrazuje muže jménem Benjamin Gates, který celý život hledal obrovský poklad, který byl ukryt v roce 1700. Jeho nalezení věnoval všechen svůj čas a energii. Dokonce až tak, že riskoval svou pověst a svobodu. I když to, co hledal, jednoho dne nakonec zanikne, ale jeho neúnavná vytrvalost je to, co by nás mělo inspirovat.

Kdybychom přistupovali k Božímu Slovu, Jeho moudrosti, Božím tajemstvím a svaté bázni se stejným odhodláním, byli bychom požehnáni v maximální míře. Voláme po tom, co nikdy nezanikne: po Božím pokladu. Neskryl ho před námi, ale skryl ho pro nás. Fandí nám, abychom ho našli, a raduje se, když ho najdeme. Také slaví to, když zažíváme jeho přínosy.

Je mou upřímnou nadějí, že s pomocí Ducha svatého se to, co se ve mně zrodilo toho rána na staveništi, se zrodilo i ve vás – neukojitelný hlad po bázni před Bohem. Važte si toho a držte se toho, jako by to bylo vaše největší bohatství. Pokud to uděláte, budete milovat to, co miluje Bůh, a nenávidět to, co nenávidí. Co je důležité pro Něj, bude důležité i pro vás. Budete hluboce milovat lidi a hluboce nenávidět hřích, který je ničí. Změníte to, co v rámci svého vlivu můžete změnit, a budete rádi, že jste tím ovlivnili věčnost.

¹ Jon Turteltaub, dir., *National Treasure*, (2005; Burbank, CA: Walt Disney Entertainment), 2005, DVD.

Pamatujte, že není důležité, jak tento závod začnete, ale jak ho dokončíte. Dva texty, které nám v tomto ohledu dávají velkou naději a sílu, jsou tyto:

„Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem a postavit neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy...“ (Judův 24)

„On vám bude oporou až do konce, abyste v onen den našeho Pána Ježíše Krista nebyli obviněni.“ (1. Korintským 1,8)

Skončit dobře je nejdůležitějším aspektem dobrého života. Bůh nám dal svatou bázeň, abychom to zvládli. Bylo mi ctí vám tento poklad představit. Nenechávejte si ho prosím pro sebe. Kolem nás je spousta příležitostí. Sdílejte tuto zprávu ve svém světě vlivu. Pokud tak učiníte, uvidíme v příštích dnech méně ztrát, a naopak zdravější církev.

Rozhodněte se být součástí mocného hnutí svaté bázně, který promění a připraví nevěstu na návrat našeho ženicha. Nestůjte stranou jako pouzí diváci. Když přijmete svatou bázeň, objevíte hlubokou důvěrnost s naším Ženichem, vaše spása dozraje, budete velmi plodní a vybudujete věčný odkaz.

Uvedení do praxe

Text: „*Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem a postavit neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy, jedinému Bohu, který nás spasil skrze Ježíše Krista, našeho Pána, buď sláva, velebnost, vláda i moc přede vším časem i nyní i po všechny věky. Amen.*“ (Judův 24–25)

Pointa: Skončit dobře je nejdůležitějším aspektem dobrého života. Bůh vás svým darem svaté bázně udrží silné a bezúhonné až do konce.

K přemýšlení: Co musím udělat, abych prohloubil ve svém životě svatou bázeň? Toužím po svaté bázni a neúnavně ji prosazuji jako poklad? Budu ji chránit jako jednu ze svých nejcennějších věcí? Co bych měl pravidelně dělat, abych ji udržoval?

Modlitba: Drahý Otče, volám k Tobě, abys mě naplnil Duchem Páně, Duchem moudrosti, Duchem porozumění, Duchem rady, Duchem síly, Duchem poznání a Duchem bázně před Bohem. Zachovej mi sílu až do konce, abych byl shledán bezúhonným v den mého Pána Ježíše Krista. Modlím se v Ježíšově jménu. Amen.

Povolání: Bázeň před Bohem je můj poklad.

ZÁBLESK BOŽÍ VELIKOSTI

V jednom momentě izraelských dějin se Bůh snažil posílit svatou bázeň svého lidu tím, že položil následující otázku:

„Ke komu mě chcete připodobnit, aby mi byl roven?“ (Izajáš 40,25)

Pokud někdy v historii existovala doba, kdy bychom se měli nad touto otázkou hluboce zamyslet a ne ji jen povrchně odbýt, je to právě teď. V tento den a hodinu se „velikost“ lidstva nepřetržitě promítá na sociálních sítích, v mainstreamových médiích, televizi a na dalších platformách. Neustále jsou prezentována ocenění talentovaných sportovců, krásných hollywoodských hvězd, nadaných hudebních umělců, obchodních guru, charismatických vůdců a dalších důležitých jednotlivců. Je chválena jejich sláva, a přestože to vypadá neškodně, toto neustálé živení lidské slávy nás odrazuje od toho, abychom uvažovali a přemýšleli o realitě Boží slávy.¹

¹ Fakta a příklady jsou převzaty z knihy, kterou jsem napsal již před lety, *A Heart Ablaze*, ve 4. kapitole nazvané „Sláva Páně“ (Nashville, TN: Thomas Nelson, 1999), str. 31–44.

S Lisou jsme se do toho vrhli po hlavě přibližně před pětadvaceti lety při výchově našich čtyř synů. V té době nebyly tak dostupné všelijaké zdroje informací, protože jsme neměli k dispozici různé aplikace ani sociální média. Už tehdy jsme si všimli, že naši synové se příliš zajímali o jistého profesionálního basketbalistu. V té době byl nejpopulárnějším americkým sportovcem. Byl mnohými lidmi zbožňován, a dokonce i o desítky let později jeho sláva zůstala nedotčená.

Během naší služby na východním pobřeží jsme s celou rodinou bydleli v hotelu na břehu oceánu. Právě jsme se po několika hodinách na pláži vrátili do našeho pokoje. Chlapci byli zmítáni rozbouřeným Atlantským oceánem a byli z jeho síly nadšeni i ohromeni.

Sedl jsem si s našimi třemi nejstaršími syny. Ukázal jsem na otevřené posuvné skleněné dveře a zeptal jsem se jich: „Tam venku je obrovský oceán, že jo?“

Jednohlasně odpověděli: „Ano, tati.“

Pokračoval jsem: „Můžete z něj vidět jen pár kilometrů, ale ten oceán se táhne dál další tisíce kilometrů.“

Chlapci, zabaleni do teplých ručníků, odpověděli: „Páni!“

„A tohle není ani ten největší oceán. Existuje další, ještě větší, jmenuje se Tichý oceán. Kromě těch dvou existují ještě další dva.“

Všichni kluci v němém úžasu přikývli, zatímco jsme dál poslouchali hukot příboje za našimi otevřenými dveřmi.

V době naší cesty bylo playoff NBA v plném proudu. O úspěších uvedené basketbalové hvězdy neustále psal tisk, mluvili o tom na sportovních kanálech, naši synové a jejich přátelé. Moji kluci byli ohromeni tím, jak snadno mohl držet v jedné ruce basketbalový míč. S vědomím, že moji synové do určité míry pochopili ohromné množství vody, které jsem právě popsal, jsem se zeptal:

„Víte kluci, že Bůh zvážil všechnu vodu, kterou vidíte, a všechno, co jsem právě popsal, na dlani?“ (Izajáš 40,12). V jejich tvářích bylo vidět skutečné překvapení.

Pak jsem jednoduchým způsobem mluvil nejen o velikosti, ale i o síle oceánu. Sdělil jsem našim synům, že pokud by meteorit o šířce jednoho a půl kilometru zasáhl Atlantický oceán několik set kilometrů od pobřeží New Yorku, vytvořil by vlnu tak velkou, že by zničila všechna města na celém východním pobřeží Ameriky, Karibik a velkou část jihoamerického pobřeží Atlantiku!² Nejen to, ale pokračovala by dál přes oceán a způsobila zkázu i v několika evropských a afrických pobřežních městech. Tato vlna by však nebyla zdaleka tak vysoká, jak je hluboký Atlantik. Pak jsem se zeptal: „Co by se stalo, kdyby na lidstvo dopadla celá váha vod oceánu? V oceánech světa je spousta síly. Přesto Bůh vážil každou kapku této vody na dlani!“

Pak jsem se otočil, abych probral noční oblohu. Zeptal jsem se fascinovaných kluků: „Víte, co ještě se ještě v Bibli píše o tom, jak velký je Bůh?“

2 Od doby, co jsem to uváděl poprvé, byly vytvořeny lepší vědecké modely. Na základě výzkumu mohou být města na pobřeží v pořádku v případě, že by meteorit spadl doprostřed oceánu. Nikdo však neví zcela jistě, co by se mohlo stát. Zde jsou zajímavé články ohledně těchto hypotéz: <https://www.nytimes.com/1998/01/08/us/what-if-huge-asteroid-hits-atlantic-you-don-t-want-to-know.html> a <https://www.space.com/35081-asteroid-impact-ocean-computer-simulations-solar-system.html>.

„Co, tati?“

„Kdopak svou hrstí odměřil vodstvo a pídí nebesa změřil?“ (Izajáš 40,12) Držel jsem před nimi ruku a ukázal jsem jim, že píd' je vzdálenost od špičky mého palce ke špičce mého malíčku. To, na co jsem se tehdy zeptal našich synů, se nyní zeptám vás: „Uvažovali jste o velikosti vesmíru? Je to nad naše mentální schopnosti. Možná, že když se pokusíme vidět rozlehlost vesmíru, možná trochu pochopíme velikost Jeho slávy.“

To, co se chystám sdělit, je poněkud technické, ale vyzývám vás, abyste to nevzdali. Pokusím se to udělat srozumitelným a jednoduchým způsobem, stejně jako jsem to udělal pro naše syny. Když se nad těmito skutečnostmi zamyslíme, vzbudí to v nás pocit úžasu nad Jeho velikostí, protože je nám řečeno: „*Nebesa zvěstují slávu Boží.*“ (Žalm 19,2)

Vědci odhadují, že ve vesmíru jsou miliardy galaxií, přičemž každá z nich obsahuje přibližně sto milionů hvězd. Velikosti těchto galaxií jsou poměrně malé ve srovnání s prostorem, který mezi nimi existuje.

Naše slunce se nachází v jedné z nich. Naše galaxie je tak rozlehlá, že když se v noci podíváte na oblohu, neuděláte si obrázek o vesmíru, ale pouze o malé galaxii (ve srovnání s vesmírem), ve které žijeme a která se nazývá Mléčná dráha. Pokud si připustíme realitu, nezískáme ani obrázek celé Mléčné dráhy, ale pouze její části, protože většina hvězd v naší galaxii je příliš daleko na to, aby je bylo možné vidět pouhým okem.

Pojďme si tedy povídat o hvězdách, které můžeme každou noc vidět pouhým okem. Hvězda, která je nejbližší k naší Zemi, kromě našeho Slunce, je vzdálená pouze 4,3 světelného roku

od naší Země. Většině lidí se to jeví jako malá vzdálenost. Pojďme si to raději vysvětlit. Světlo se šíří rychlostí 299 792 458 metrů za sekundu – ne za hodinu, ale za sekundu. To je zhruba 1 079 252 848,8 kilometrů za hodinu. Naše letadla létají přibližně rychlostí 800 kilometrů za hodinu. Jak sami vidíte, světlo je nepředstavitelně rychlé!

Abyste měli představu, jak je světlo rychlé, předpokládejme, že byste mohli letět letadlem ke Slunci. Když letím do Asie, která je na druhé straně zeměkoule, trvá mi to přibližně třiadvacet hodin. Kdybych letěl stejným letadlem přímo k našemu Slunci, trvalo by to zhruba dvacet jedna let! Přemýšlejte o tom, kde jste byli před jednadvaceti lety, a pak si představte, že veškerý čas od této doby byste strávili sezením v letadle (doufejme, že máte sedadlo u okna).

Pro ty, kteří dávají přednost autu..., tohle by nešlo, protože by to trvalo asi dvě stě let, aniž bychom řešili benzín nebo odpočívadla! Jak dlouho trvá, než světlo doputuje na Zemi? Pouhých osm minut a dvacet sekund!

Opusťme Slunce a pojďme k nejbližší hvězdě. Již víme, že je od Země vzdálena 4,3 světelných let. Pokud bychom postavili zmenšený model Země, Slunce a nejbližší hvězdy, vypadalo by to následovně: Země by se zmenšila na velikost zrnka pepře a Slunce by bylo koulí o průměru dvacet centimetrů. Podle tohoto měřítka by vzdálenost od Země ke Slunci byla třiadvacet metrů – čtvrtina délky fotbalového hřiště. Nezapomeňte, že zmenšený model letadla by překonal vzdálenost třiadvaceti metrů za více než dvacet jedna let.

Pokud se jedná o modely Země a Slunce, dokážete odhadnout, jak daleko by byla nejbližší hvězda od naší Země o velikosti zrnka

pepře? Napadl by vás jeden nebo dva kilometry? Ani náhodou. Naše nejbližší hvězda by byla téměř 6500 kilometrů daleko od zrnka pepře! To znamená, že pokud umístíte naši Zemi o velikosti zrnka pepře do New Yorku, pak Slunce, k němuž letět trvá dvacet jedna let, by bylo třiadvacet metrů daleko od New Yorku a nejbližší hvězda na našem zmenšeném modelu by byla umístěna za Los Angeles, o 1609 kilometrů dál v Tichém oceánu! Dostat se k této nejbližší hvězdě letadlem by trvalo přibližně 51 miliard let! To je 51 000 000 000 let! Přesto světlo z této hvězdy cestuje na Zemi pouhých 4,3 let!

Posuňme se dál. Většina hvězd, které v noci vidíte pouhým okem, je vzdálena sto až tisíc světelných let. Existuje však několik hvězd, které můžete vidět pouhým okem a které jsou vzdálené až čtyři tisíce světelných let (nezapomeňte, že to nejsou ani ty nejvzdálenější hvězdy v naší malé galaxii). Raději se nebudu pokoušet vypočítat dobu, kterou by letadlo potřebovalo k dosažení jen jedné z těchto hvězd. Ale přemýšlejte o tomhle: když vyjdete v noci ven a podíváte se na jednu z hvězd, které jsou čtyři tisíce světelných let daleko, ve skutečnosti se díváte na světlo, které opustilo tuto hvězdu v době, kdy si Abraham vzal Sárú, a od té doby cestovalo rychlostí 1 078 260 480 kilometrů za hodinu bez zpomalení, a právě se dostává na Zemi!

Nezapomeňte, že to jsou jen hvězdy v naší malé galaxii zvané Mléčná dráha. Ani jsme se neodvážili do dalších miliard galaxií! A nezapomeňte, že mezi galaxiemi je většinou obrovský prostor! Máme například velmi blízkou sousední galaxii, která se jmenuje Andromeda. Její vzdálenost od Země je přibližně 2,3 milionu světelných let! Přemýšlejte o tom – světlo z této galaxie se dostane na naši Zemi rychlostí 1 078 260 480 kilometrů za hodinu za dva miliony let! A to je naše nejbližší sousední galaxie. Jsou tu miliardy dalších! Už se to vymyká vašemu chápání?

Dovolte mi, abych vám připomněl, že Izajáš prohlašuje, že Bůh změřil tento obrovský vesmír od svého palce až po svůj malíček! Šalomoun prostřednictvím Ducha Božího prohlašuje: „*Může Bůh opravdu sídlit na zemi, když nebesa, ba ani nebesa nebes tě nemohou pojmout, natož tento dům, který jsem vybudoval?*“ (1. Královská 8,27) Tušíme, o kom vlastně diskutujeme?

Poté, co jsem tohle všechno sdílel s našimi syny, se status superstar NBA vrátil do správné perspektivy. Díky přemýšlení o velikosti našeho Stvořitele už neměli nezdravou úctu k jeho schopnostem.

Milí čtenáři, rád bych se ve vašem zájmu posunul ještě o krok dál. Nejen že náš Otec v nebesích vytvořil podivuhodná díla velkých rozměrů, ale Jeho slávu také vyjadřují konkrétní detaily. Věda vynaložila spoustu času a obrovské množství peněz na studium fungování tohoto světa. Stále mají k dispozici jen malou část moudrosti, která je v Jeho stvoření. Stále existuje mnoho nezodpovězených otázek. Boží projekty a stavební kameny zůstávají zázrakem.

Všechny formy stvořeného života jsou založeny na buňkách. Buňky jsou stavebními kameny lidského těla, rostlin, zvířat a všech ostatních živých bytostí. Lidské tělo, které je samo o sobě inženýrským zázrakem, obsahuje přibližně 100 000 000 000 000 různých buněk. Chápete to množství?! Bůh ve své moudrosti určil tyto buňky k provádění konkrétních úkolů. Rostou, množí se, a nakonec umírají – přesně podle plánu.

Ačkoli jsou buňky neviditelné pouhým okem, nejsou to ty nejmenší částice, které člověk zná. Buňky se skládají z mnoha drobných struktur zvaných molekuly, a ty se skládají z ještě

menších struktur zvaných prvky. Uvnitř prvků lze nalézt ještě drobnější struktury zvané atomy.

Atomy jsou tak malé, že tečka na konci této věty jich obsahuje více než miliardu. Jakkoli je atom nepatrný, skládá se téměř výhradně z prázdného prostoru. Zbytek atomu se skládá z protonů, neutronů a elektronů. Protony a neutrony se nacházejí seskupené v nepatrném a extrémně hustém jádře v samém středu atomu. Malé svazky energie zvané elektrony sviští kolem tohoto jádra rychlostí světla. To jsou základní stavební kameny, které drží všechny věci pohromadě.

Kde tedy atom bere energii? A jaká síla drží jeho energetické částice pohromadě? Vědci tomu říkají elektromagnetické a atomové síly. Jsou to však jen fantazijní vědecké termíny popisující to, co stále nelze uspokojivě vysvětlit. Neboť Bůh již řekl, že *„nese všechno svým mocným slovem“* (Židům 1,3). A v Koloským 1,17 se píše: *„On předchází všechno, všechno v něm spočívá...“*

Chvíli o tom přemýšlejte. Zde je slavný Stvořitel, kterému říkáme Otec, jehož nemůže obsáhnout ani vesmír. Dokáže změřit vesmír rozpětím své ruky, a přesto dává důraz na detaily ve svém návrhu naší malé Země a tvorů, kteří se po ní potulují. I přes léta zkoumání to zanechává moderní vědě mnoho nezodpovězených otázek. Není divu, že žalmista volá:

„Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil: Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?“ (Žalm 8,4–5)

Tohle to asi shrnuje. Pokud bych měl hádat, žalmista pravděpodobně vyslovuje myšlenky jednoho z obrovských

andělů, kteří obklopují Boží trůn. Pokračují ve volání „Svatý“ kvůli nesmírnosti a rozsahu Jeho úžasnosti. Právě tyto bytosti ho sledovaly, jak stvořil obrovský vesmír a jeho složitost, pak uviděly stvoření lidí a vykřikly: „Co je to? Proč Bůh věnuje takovou pozornost těmto malým částčkám jménem lidé na této malé planetě?“

Po našem rozhovoru nebyli moji kluci zasaženi a pohlceni slávou našich celebrit moderní doby. Pochopili, že cokoli velkého na naší planetě bledne ve srovnání s velikostí našeho Boha. Doufám, že tento dodatek pro vás byl přínosem. Přemýšlejte o tom, co jste četli, ve světle otázky, kterou Bůh položil svému lidu prostřednictvím proroka Izajáše: „*Ke komu mě chcete připodobnit, aby mi byl roven?*“ (Izajáš 40,25)

O divích a moudrosti Jeho stvoření lze samozřejmě napsat mnoho knih. V rámci této knihy to není mým záměrem. Mým záměrem je probudit úžas a údiv nad dílem Jeho rukou, protože vyjadřuje Jeho velkou slávu!

PŘIBLÍŽIT SE K BOHU

JAK PROŽÍT ŽIVOT V DŮVĚRNÉM OBECENSTVÍ S BOHEM

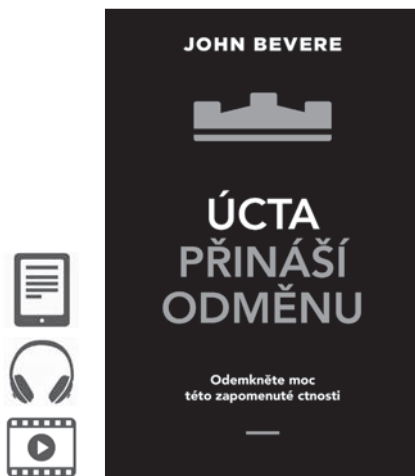
Pokud si neuvědomíme, že nám něco chybí, nebudeme po tom ani toužit. Je smutnou skutečností, že mnoho dnešních křesťanů nezažilo blízký a důvěrný vztah s Bohem jen proto, že buď nevědí, co to znamená, nebo neznají způsob, jak takový vztah vybudovat. Bůh stvořil člověka, aby s ním měl smysluplný osobní vztah, a tuto touhu vložil do našeho srdce. Písmo nás učí, že Pán po nás bytostně touží a učí nás, jak ho i my můžeme znát.

Autor John Bevere ve své knize *Přiblížit se k Bohu*, zve čtenáře na dobrodružnou cestu poznávání Pána. Mimo jiné se dozvíš o důležitých předpokladech pro důvěrný vztah s Ním – poslušnost, třibení ve slyšení hlasu Ducha svatého, porozumění, že modlitba je rozhovor, a ne monolog. Každá kapitola končí otázkami k zamyšlení, které ti pomohou přemýšlet hlouběji o pravdách, které jsi právě četl. Kromě toho zde najdeš i praktické kroky a návody, jak prohloubit svůj vztah s Pánem ve stati „Jak se přiblížit k Bohu“.

Dostupné na: **MessengerX.com**

ÚCTA PŘINÁŠÍ ODMĚNU

ODEMKNĚTE MOC TÉTO ZAPOMENUTÉ CTNOSTI

Žádný křesťan nechce Boha omezovat, ale mnozí nevědomky omezujeme Jeho činnost v našem životě, protože ignorujeme velmi důležitý duchovní princip: úctu.

Koncept úcty se z naší kultury téměř vytratil. Jak však uvidíte na stránkách této knihy, je klíčový pro uvolnění Božího království do všech oblastí života.

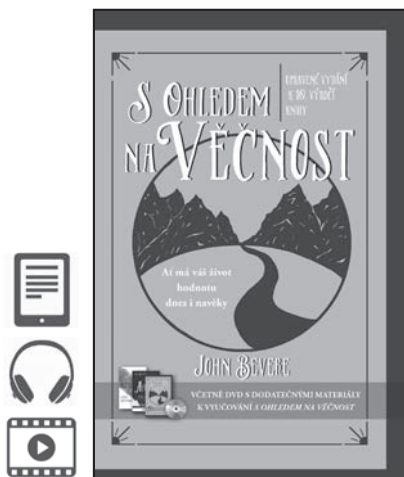
V knize *Úcta přináší odměnu* odhaluje autor bestsellerů John Bevere to, jak vám správné pochopení úcty pomůže sladit se s Božím systémem hodnot a přiblížit se všemu, co pro vás Bůh má.

Hluboký biblický vhled spolu s mocnými příběhy, ve kterých uvidíte, jak tento princip funguje, vám v této knize poskytnou nový, čerstvý pohled na tuto zapomenutou ctnost. Mnohem důležitější však je to, že ve vás roznítí touhu začlenit úctu do každé oblasti vašeho života.

Dostupné na: **MessengerX.com**

S OHLEDEM NA VĚČNOST

AŽ MÁ VÁŠ ŽIVOT HODNOTU DNES I NAVĚKY

Náš život zde na zemi není nic než pára, a přesto mnozí lidé žijí, jako by na druhé straně nic nebylo. To, jak svůj život prožijeme, však ovlivní to, jak strávíme věčnost. Bible nám říká, že jsou pro věřící určeny různé druhy odměn, počínaje tím, že budou lidé, kteří budou stát a sledovat, jak vše, čeho dosáhli, shoří při soudu v ohni, a konče tím, že budou jiní, již budou vládnout se samotným Kristem.

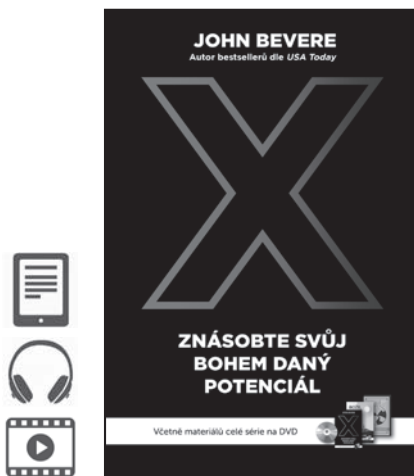
John Beveré vychází z principů 2. listu Korintským 5,9-11 a připomíná nám, že se všichni věřící postaví před Krista, aby přijali, co si v životě zasloužili. Mnozí z nás prožijeme šok, protože zjistíme, že jsme většinu času strávili věcmi, jež nemají žádnou věčnou hodnotu a nepřinesou nám žádnou odměnu na věčnosti.

Jak tedy můžeme prožít svůj život smysluplně? V knize *S ohledem na věčnost* se naučíte rozeznat své povolání a rozmnožit, co vám Bůh svěřil. Získáte perspektivu věčnosti, a tím budete zmocněni pracovat tak, abyste přinášeli věčné ovoce, jež vytrvá.

Dostupné na: **MessengerX.com**

X : ZNÁSOBENÍ

ZNÁSOBTE SVŮJ BOHEM DANÝ POTENCIÁL

Cítíte se někdy v Božím království jako divák? Možná víte, že byste něco měli dělat, ale nedokážete přesně určit co. Většina lidí by v životě chtěla něco velkého udělat, ale zápasí s podobnými otázkami:

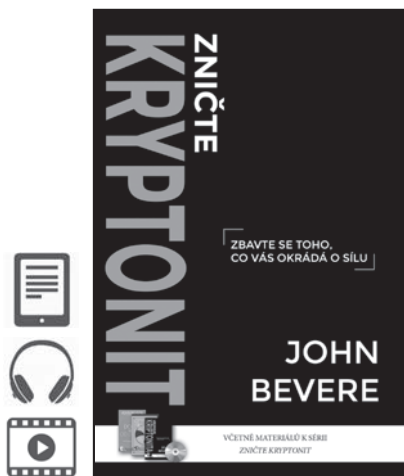
- Jak si mohu být jistý, že nemám Boží vůli?
- Jakou roli hrají mé vlastní dary při rozšiřování Božího království?
- Jak mohu zjistit, zda ve svém životě používám naplno potenciál, který mi Bůh dal?
- Je mé povolání méně důležité, pokud nejsem přímo ve „službě“?
- Jak správně vyvážit spočinutí v Boží milosti a hodnotné skutky pro Jeho království?
- Jak zlomit moc strachu a jak vykročit vpřed, když se to zdá tak nejisté a riskantní?

V této hluboké knize se autor bestsellerů John Bevere spoléhá na pečlivé zkoumání Bible a používá mocné příběhy, aby nám pomohl přemýšlet o svém povolání jinak a pochopit, proč je pro Boha tak důležité. Když budete pročitat tyto stránky, budete zmocnění znásobit a rozmnožit dary, které jste dostali od Boha, a vkročit do svého potenciálu

Dostupné na: MessengerX.com

ZNIČTE KRYPTONIT

ZBAVTE SE TOHO, CO VÁS OKRÁDÁ O SÍLU

Stejně jako Superman dokáže překonat všechny překážky a porazit úplně každého nepřítele, mohou mít i následovníci Krista nadpřirozenou schopnost překonat výzvy, kterým čelí. Ale pro Supermana i pro nás je zde jeden problém. Je to kryptonit, který nás okrádá o sílu a moc.

Samozřejmě, že jak Superman, tak kryptonit jsou smyšlený. Ale duchovní kryptonit smyšlený není.

Tato kniha nabízí odpovědi na otázky, proč tolik křesťanů není schopno zakoušet nadpřirozenou sílu a moc, která byla u křesťanů prvního století zcela zjevná.

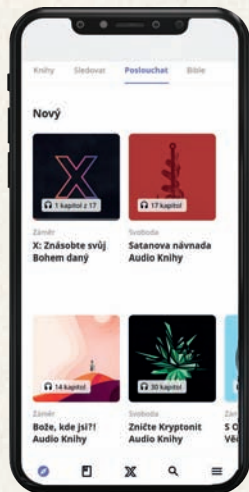
V knize *Zničte kryptonit* John Bevere odhaluje, co tímto kryptonitem je, proč kompromituje naše společenství a jak se vymanit z jeho pout.

Zničte kryptonit není pro slabší povahy a určitě to není žádný duchovní „povzbuzovák“. Je to velice závažná pravda pro toho následovníka Krista, který se touží chopit sice náročné, ale velice odměňující cesty vnitřní proměny.

Dostupné na: **MessengerX.com**

X MessengerX

Cesta učednictví pro všechny a všude.

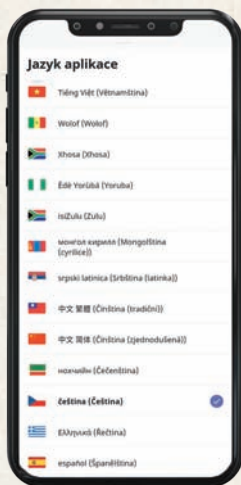

- **Zdarma ve více než 125 jazycích**
- Dostupné v aplikaci a online
- Zdroje určené pro váš růst
- Sledujte svou historii a učednictví

Získejte přístup ke všem zdrojům Messenger, včetně e-knih, audioknih, krátkých videí, video kurzů, Bibli a dalších materiálů určených ke sledování, četbě či poslechu na vašich zařízeních.

MessengerX.com

Celosvětově dostupné na App Store a Google Play

Co znamená bát se Boha?

Toužíte po důvěrnějším vztahu se svým Stvořitelem?

Zdá se vám vzdálený, či dokonce nepolapitelný? John Bevere nás ujišťuje, že Bůh je blízko. Je však možné, že vašemu chození s Bohem chybí něco naprosto zásadního – bázeň před Bohem.

V knize *Bázeň před Bohem* vás Bevere zve, abyste se znovu podívali na to, co znamená pracovat na své spáse s bázní a chvěním. Tato z velké části zapomenutá ctnost je neobvyklou cestou k naplněnému a plodnému životu. Zjistíte, jakým způsobem svatá bázeň:

- je životně důležitá pro blízký vztah s Bohem
- nás osvobozuje ode všech strachů a úzkostí
- pročišťuje naše vnitřní motivy a záměry
- nás vede ke skutečné moudrosti, porozumění a poznání

Svatá bázeň nám otevírá život podle Božího záměru. Pouze v rozvíjení této ctnosti a jejím udržování nacházíme klid, bezpečí a radost, které mnozí považují za něco nedosažitelného. Raději přijmeme bázeň před Bohem, která nás pozvedne na vyšší úroveň života a navždy nás změní, než abychom se krčili před Bohem.

JOHN BEVERE je služebník známý svou smělostí a nekompromisním přístupem k Božímu Slovu. Je také autorem mezinárodních bestsellerů. Jeho knihy byly vydány v milionových nákladech a byly přeloženy do více než 125 jazyků.

Spolu se svou ženou Lisou je zakladatelem Messenger International – služby věnované revoluci učednictví po celém světě a rozvíjení Kristových neúnavných, vášnivých následovníků.

SYLOAM
WWW.SYLOAM.ORG

X
MessengerX

Soubory ke stažení zdarma
a videa najdete na:
MessengerX.com

Pro přístup
k dalším materiálům
naskenujte

M Messenger
INTERNATIONAL

Tato kniha je DAREM AUTORA
A JE NEPRODEJNÁ.